

Song Hà

NHẬT KÝ

XIZ

Tuyển tập tản văn của Blogger Boy Già's

Mục lục

Lời tựa

NHỮNG CON NGƯỜI - NHỮNG MẢNH ĐỜI

Nhật ký xe ôm

Thằng ngheo

Kiếp ve sầu

Nhật ký kiếp ve sầu

Lãng tử nấu cao và siêu xe kim vàng giọt lê

Sếp chơi phây

Tâm sự gái ế

Nỗi khổ gái xinh

VỢ, CHỒNG - NGOẠI TÌNH

[Chồng cũ](#)

[Vợ cũ](#)

[Nhật ký đêm tân hôn](#)

[Ngoại tình](#)

[Nỗi khổ của Single](#)

[Nhật ký của vợ](#)

[Một đêm ở nhà vợ cũ](#)

[Hai năm sau ngày cưới](#)

[Bồ già](#)

[Rẻ mới \(part 1\)](#)

[Rẻ mới \(Part 2\)](#)

KHOẢNG LẠNG

[Mưa rừng](#)

[Dừng chân bên đồi vắng](#)

[Cô đơn trên mang](#)

[Cánh chim cô độc](#)

[Cho con, đầu năm](#)

[Mùi tiền](#)

[Bánh khúc và kỷ niệm của một thời đôi kém](#)

CHUYỆN TÂY

Bên Tây á, chúng nó như này...

Thần tượng đi Tây

Cái gì nên ngâm mồm lai?

Đá bóng với Tây

Gái Tây

CHUYỆN PHIÊM

Phiêm

Tết muôn

Một lần cà phê với đa cấp

Huyền thoại quần đùi Thái

Phim bãi

Vấn đề của quần bò xước

Phuot thủ

Lai cà phê với Em Mây

Tình cuối

Nửa chai

Một đêm ở sơn ninh

Kỳ án trong nhà tắm

Lời tựa

Đáng người thanh mảnh với đôi mắt sáng ngời, gương mặt trẻ trung, Song Hà đã để lại ấn tượng sâu đậm trong tâm trí tôi ngay từ lần gặp đầu tiên. Chất giọng xứ Phố Châu nhẹ nhàng tựa như thiếu nữ tuổi đôi mươi, tính cách rất đỗi thân thiện khi nói chuyện với người khác. Nhưng ít ai ngờ rằng sâu thẳm trong con người ấy là một cái nhìn mang phong cách rất đặc biệt: một sự bút phá táo bạo, mới mẻ và đáng kinh ngạc được anh thể hiện qua từng trang viết.

Chắc hẳn cái tên Song Hà hay bút danh Boy Già không còn xa lạ với bạn đọc khắp mọi miền từ Nam ra Bắc, đặc biệt là cư dân mạng, các công dân Facebook. Nhà văn trẻ Song Hà đã trở thành một hiện tượng văn học đương đại, bởi văn hóa đọc của Đào Tiểu Vũ eBook

độc giả hiện nay khác trước rất nhiều, họ “khó tính” hơn hẳn những độc giả của thế hệ trước. Thời giờ các độc giả khó tính chỉ tiếp nhận những tác phẩm thực sự xuất sắc hoặc những gì họ thực sự quan tâm. Và để phát hành được một cuốn sách hay và thu hút được những độc giả khó tính là một điều không hề dễ dàng, thế nhưng nhà văn trẻ Song Hà đã làm được điều đó. Đầu tiên, độc giả đến với những trang viết của anh một cách tình cờ, tự nhiên qua bạn bè giới thiệu, thấy cộng đồng mạng chia sẻ trên facebook nên họ tò mò muốn biết và muốn đọc thử “một lần cho biết” và kết quả là họ đam mê, háo hức, thậm chí là nghiện văn của anh. Có độc giả đã từng viết status trên facebook và comment trên bài viết của anh rằng, văn của anh như có ma lực khiến họ không thể cưỡng lại được. Nhiều người cứ hễ mở laptop hay smartphone là phải vào ngay trang cá nhân của anh để xem hôm nay nhà văn có viết gì mới không? Vậy tại sao Song Hà lại làm được điều kỳ diệu ấy?

Lý do khiến văn phong của anh được mọi người ưa thích bởi cách viết của anh không theo lối truyền thống, ủy mị mà thay vào đó là những lời văn vượt ra khỏi cách viết thông thường để đạt tới mức sâu sắc,
Đào Tiểu Vũ eBook

câu cú theo vần điệu, giọng văn tung tung nhưng tràn ngập cách nói khẩu ngữ đời thường khiến cho người đọc vừa sảng sốt vừa kinh ngạc nhưng lại rất dễ thân quen, gần gũi. Khi đọc văn của anh họ có cảm giác như tâm trạng của họ hòa vào từng nét chữ, câu văn, giống như tác giả đang giúp họ bộc lộ cảm xúc vậy.

Xuyên suốt các tác phẩm của anh, phong cách này luôn được tác giả vận dụng một cách triệt để, do đó giọng điệu và phong cách viết văn của Song Hà thường mang một dấu ấn riêng không thể lẫn vào đâu được. Hơn nữa đề tài mà nhà văn khai thác cực kỳ phong phú và đa dạng, với tính cách phóng khoáng, không chịu gò bó bởi các chuẩn mực, những bài viết của anh đã có sức lôi cuốn mạnh mẽ khiến cho cả những độc giả khó tính nhất cũng bị chinh phục. Trên từng trang viết của anh, độc giả có thể bắt gặp một anh chàng hay khoe mẽ “Sang Tây ăn ở như Ta, về nhà ăn ở như Tây” (Chuyện về chiếc xe máy Sim Son), một câu chuyện tình cảm động thời sinh viên, chuyện quá vãng quanh chiếc quần đùi Thái, chuyện nóng bỏng về kinh doanh đa cấp vv.. đều được phơi bày như bản chất mà nó vốn có. Đọc xong, cảm giác

Đào Tiểu Vũ eBook

rung rung, vừa buồn cười lại vừa cay cay nơi khóe mắt là tâm trạng chung của độc giả khi đọc những tác phẩm của anh. Một vấn đề không thể không nhắc đến trong phong cách viết văn của nhà văn Song Hà đó là cách xây dựng tình huống truyện, các chi tiết, các sự vật được nhào nặn điêu luyện như nhảy múa trước bạn đọc, như ào ra khỏi trang viết. Nào là cái anh chàng đưa người yêu về nhà thì thục hôn nhau trong phòng tắm rồi tìm mọi cách để che mắt ông bố, nhưng kết truyện tác giả mới hé lộ cho thấy, ông bố còn cao tay hơn ông con rất nhiều. Nào là đôi ăn vụng thì thục hẹn hò nhau tranh thủ khi tập thể dục, nào là ông anh họ giới thiệu cho cán bộ kinh doanh đa cấp, ... tất cả các tình huống đó, chi tiết đó đều được nhà văn xây dựng một cách khéo léo, cứ như tự nó diễn ra vậy.

Tôi rất thích thú và tâm đắc với cách nhà văn gọi tên nhân vật, ngoài những nhân vật chính có tên tuổi như Ranh con tên Ly, cu Bồ đôi, chàng Bánh mật,... thì những nhân vật phụ, anh gắp đầu gọi đây, vừa hài hước lại dễ nhớ như Tóc tém, Áo trắng... Tất cả những điều đó dường như là chất kết dính để “dính” độc giả vào văn của anh một cách tự nhiên, Đào Tiểu Vũ eBook

thú vị. Và đương nhiên, còn rất nhiều vấn đề hấp dẫn khác trong phong cách của Song Hà mà tôi chưa thể kể hết, những điều ấy xin để dành cho độc giả chiêm nghiệm, thẩm thấu.

Nhà văn Trương Vân Ngọc

Những con người - những mảnh đời

Nhật ký xe ôm

Ngày...

Sáng, dắt xe “đi làm”. Đi được một đoạn ngõ kim
xăng thấy gần kịch vạch đỏ, mồ hôi toát ra như tắm,
lo lo là, không biết có kịp lết đến tòa soạn không.

Đi ngang qua quán bún bò mùi nước xương
thơm điếc cả mũi, nuốt nước bọt ừng ực. Đói quá, lát
lấy tiền nhuận bút xong phải ghé vào quán nào đây
đá ngay bát bún mới được, chỗ còn lại để một ít đồ

xăng, ăn cơm bụi, mua tập giấy A4 nữa là hết.

Cuối cùng thì con dream lùn, bô kêu như công nông đầu ngang cũng lê lét được đến tòa soạn. Bãi để xe toàn xe ga đất tiền. Lão bảo vệ nhìn nhìn một lúc hất cằm hỏi “Đi đâu đấy?” Cái bộ dạng mình chán thật, đi đâu cũng để lộ dáng vẻ rúm ró của một kẻ thất nghiệp, đến bảo vệ cũng lên mặt rẻ rúng.

Lên phòng tài vụ ở tầng hai, vừa thò mặt vào ông trả tiền nhuận bút đã nở nụ cười như trêu ngươi, xong đồng dục nói “Chưa có cháu ạ!” Một người trong phòng nhìn mình như rớt từ trên trời xuống, muôi hết cả mặt. Thui thủi bước xuống cầu thang, tiền không một xu dính túi trong khi xe hết xăng, bụng lép kẹp, bữa ăn gần đây nhất là trưa hôm qua với một gói mì tôm Hảo Hảo mua chịu ở hàng tạp hóa đầu ngõ. Đi đâu bây giờ?

Ngày...

Ngồi quán cà phê, xin cốc nước chè nhâm nhi giết thời gian. Em nhân viên đặt cái phịch ca nước lên bàn bảo “Gọi cốc cà phê mà ngồi từ sáng đến trưa, Đào Tiểu Vũ eBook

anh uống thì tự rót lấy”. Cũng hay ngồi cái quán này chỉ vì vừa tiện đường lại vừa rẻ. Nhiều hôm ngồi từ sáng đến chiều, nhìn lướt mấy tờ báo xem có chỗ nào làm thêm không, uống đâu bảy hay tám ly trà đá nhạt toẹt, bắn bi thuốc Lào... đợi hết “giờ làm” thì về. Ngồi dai đến nỗi chủ quán đi qua là lờm, vênh mặt rất khó chịu. Tặc lưỡi, mình thì sao cũng được, chỉ sợ về sớm người yêu lại buồn vì phát hiện ra đang yêu phải một thằng thất nghiệp.

Ngày...

Phụ huynh của người yêu ra thăm con gái, tiện thể ghé qua xem nơi ăn chốn ở của thằng con rể tương lai. Đứng trước cổng, phụ huynh hỏi:

- Cháu ở cái nhà ba tầng kia à?

- Dạ không ạ, đó là nhà bà chủ, nhà cháu nhỏ nhỏ lộp bộp xi măng ở ngay cạnh đó ạ.

Vào đến phòng, phụ huynh đảo mắt nhìn xung quanh: một cái bếp dầu, một quạt điện con cóc, mấy

bộ quần áo cũ treo trên tường và hai cái cốc uống nước... phụ huynh chếp miệng:

- Thế này mà cưới nhau thì chúng mày sống kiểu gì?

Rót cốc nước lọc đưa cho “bố” rồi bảo:

- Bác yên tâm, khi nào làm nên sự nghiệp bọn con mới nghĩ đến chuyện đó.

“Bố” thở dài ba cái và không nói gì thêm.

Buổi tối, chuẩn bị đi ngủ thì nhận được tin nhắn của bố nàng. Nội dung rất súc tích “Cháu tiếp tục theo đuổi sự nghiệp đi và hãy tha cho con gái bác. Cảm ơn cháu”.

Ngày...

Dắt xe đi làm. Hôm qua suýt đánh nhau với thằng đồng nghiệp vì tranh nhau một bà khách. Nó bảo:

- Mày lính mới đừng có loì chơi, bỏ mày xe ôm tám năm ở chỗ này rồi, thích chết không?

- Thế mày nghĩ tao khát sống lắm hả? Khách đi xe như con vẹt giò, đưa nào úp được thì úp, hết cách mới ra đứng đường - đừng dọa nhau.

Nó thấy mình to hơn, với cả mắt mình lừ lừ nên chửi bâng quơ mấy câu rồi im.

Xế chiều, có em gái xuống ở điểm xe buýt nói muốn thuê xe ôm đi Hà Đông. Mặc cả ba chục xong, nó tròn mắt bảo:

- O, em thấy anh quen quen! Có phải anh là Hoàn, con ông Tráng xóm Thượng không?

Mình hơi giật mình, trả lời:

- Phải, nhưng em kín miệng hộ anh, về quê đừng nói cho ai biết anh chạy xe ôm.

Nó bấu môi nói:

- Xe ôm cũng là nghề kiếm sống đàng hoàng, trộm cắp chi mà phải giấu?

Mình ghé tai nó nói: “Nhưng em ơi, trong mắt mấy đứa em ở nhà anh là một hình mẫu, là niềm tự hào của chúng nó, của gia đình... không thể chạy xe ôm được!”

Đến Hà Đông. Xuống xe, trả lại mũ bảo hiểm, em gái hỏi nhỏ:

- Rúa về quê em nói anh mần nghề chi?

- Em nói anh vẫn sống rất tốt ở Hà Nội là được.

Nó “dạ” rồi cúi đầu bước đi.

Tôi về gọi điện hỏi thăm sức khỏe gia đình. Bố nói to trong điện thoại “Chúc con sức khỏe và công tác tốt. Con là niềm tự hào của gia đình mình!”

Tắt điện thoại. Nước mắt bây giờ mới kịp ứa ra, cay xè...

Thằng nghèo

Tiên sư Nghèo!

Lời đầu thư anh xin phép chửi chú phát, coi như lời chào thân ái nhất, bởi chú xứng đáng nhận được nhiều hơn thế - những mỹ từ đẹp đẽ.

Nghèo. Hôm trước vào lúc 5 giờ 48 phút chiều, tức là sát giờ nộp bảng lô đề, anh đang loay hoay chưa biết nên đi đá bóng hay ở nhà đóng cửa tập tạ thì chợt một thằng đội mũ lưỡi trai đen, mặc áo khoác đen, người ồm ồm xanh xanh... chạy vào xin cầm máy iphone 4s trắng cho anh lấy 4 củ. Thằng đấy là chú, anh không biết tên chú nên gọi là nghèo cho dễ nhớ. Nhận tiền từ tay anh, chú nói “Em xin”. À câu cửa miệng ấy là của dân Bắc, trong khi chú giọng Nghệ, nên anh nghĩ chú mới ngoài đó về. Dân ta thô lỗ, cục cằn không nói “Em xin” đâu chú.

Hôm ấy anh cũng không hỏi chú cần tiền làm gì. Nhưng anh dự là chú “phang” lô. Ừ, lô đề cờ bạc muôn đời thịnh, kể cả chú cấm máy lấy tiền ủng hộ đồng bào bị lũ lụt thì cũng mặc xác chú, anh đếch quan tâm.

Tối về, mở máy chú ra xem lại coi lỗi làm chi không. Vuốt vuốt mấy cái thì vô phần chat zalo, tò mò đọc xem chú đăng đưa con nào, đột nhiên anh sững người ngheo ả (nói theo giọng lá cải thì anh đã “thất lòng” hay “bàng hoàng” khi đọc được tin nhắn của chú với vợ).

“Vợ yêu” (ấy là chú lưu tên vợ thế, anh biết đếch đâu được) viết “Lại đi. Sáng đi, trưa đi, tối đi... suốt ngày bỏ nhà đi theo lũ khốn nạn ấy. Chết hết cả đi, nghiện mà hay đi thì càng nhanh chết, điên lắm rồi”.

Ồ, té ra chú nghiện lòi! Chết mẹ nhà chú rồi...

Ngheo trả lời “Em biết anh đi đâu không?”

Vợ ngheo “Đến giờ đi trích à?” - vợ ngheo viết

chích thành trích, chắc là người Bắc, anh dự thế.

Ngheo hỏi âm “Sắp đến sinh nhật em mà anh không có tiền, anh buồn lắm”.

Vợ ngheo “Hỏi còn trẻ con em cần những thứ đó (tức sinh nhật), nhưng giờ có gia đình rồi em không cần nó nữa, em chỉ muốn chồng mình bình thường như người khác thôi”.

Đọc đến đây anh thoát ra, vô album ảnh để coi vợ chú như thế nào mà chém được câu chất thế? Tiên sư ngheo! Anh lại chửi chú thêm phát nữa, vì vợ chú trẻ, xinh và trông hiền quá. Nhìn rất yêu, anh thề.

Tiếp, vợ ngheo “T chán m lắm rồi, m có tử tế đâu mà muốn người khác tử tế với m. Về đi, thích tanh bành thì t cho lanh tanh bành luôn...”, tao điên rồi đây.

Ngheo rep “Ko phải anh ở rể mà em thích nói chửi gì cũng được, giờ anh không có tư cách nói ai nữa nhưng anh ko xấu như em nghĩ đâu”.

Vợ nghẹo “Em xin lỗi, coi như em trót lỡ lời, vì em bực quá”.

Nghẹo ạ, anh phục vợ chú vô cùng. Một thằng nghiện lời như chú, tư cách quá lắm cũng hơn Chí Phèo một tí, nhưng con vợ chú vẫn ngọt nhạt xin lỗi khi lỡ văng tao - mày.

Anh đọc thêm vài đoạn nữa, có chỗ khiến anh lạnh sống lưng. Tin từ “Vợ yêu”: “Hôm qua anh đi bán máu à? Nhìn cánh tay anh là em biết, anh khỏi phải thanh minh”. Nghẹo thì anh gặp nhiều rồi, nhưng nghẹo mà phải đi bán máu để chích hút thì anh mới biết lần đầu. Tức là chú rút máu tay phải, để lấy xiên bơm heroin vào tay trái. Mịa nhà chú, phối hợp nhịp nhàng quá, anh ghê.

“Về chưa anh? Về chưa để em đến đón?”

“Việc nhiều không anh?”

“Ăn gì chưa?”

“Anh phải quyết tâm nhé, phải thật quyết tâm nhé...”

“Tái nghiện lần hai khó cai lắm, anh mà không cai thì anh sẽ chết mất ...”

“Nếu không vì tình nghĩa vợ chồng thì em đã bỏ anh lâu rồi. Nhìn mặt anh bây giờ em chán lắm...”

Ngheo, anh đọc tin nhắn của vợ chú mà bỗng dưng có một nỗi thèm muốn cháy bỏng, đó là: chú biến ngay khỏi cuộc đời vợ chú và nhường em ấy cho anh đi! Tổ sư chú, có một người con gái không phải họ hàng máu mủ nhưng yêu thương, hy sinh và chịu đựng được một thằng ngheo như chú, một thằng ăn rồi chỉ biết chọc bi a ăn tiền, lô đề, xóc đĩa... và bán máu hút heroin như chú - sao vẫn được hưởng đặc ân xa xỉ như thế nhỉ?

Anh vẫn nghe câu “Trai không hư hỏng, gái không yêu”, nên nghĩ rằng: trước kia sống đồng nhau, những phẩm chất như chú ở trên, trong mắt gái sẽ biến thành những mỹ từ chết người: manly, đàn ông, bản lĩnh, chịu chơi, lãng tử, giàu đời..v.v.. Phụ
Đào Tiểu Vũ eBook

nữ tử tế, con nhà lành luôn bị hấp dẫn bởi những thằng chịu chơi như chú, kẻ cả gái đẹp. Càng gái đẹp càng thích “đú”. Giờ thì vợ chú đã vỡ mặt ra, nhưng quá muộn màng rồi.

Tối qua, vợ chú gọi điện cho anh xin chuộc máy. Anh vẫn biết vợ nghèo đẹp, nhưng không nghĩ lại đẹp và tử tế đến thế. Vợ nghèo đã rớt những giọt nước mắt khi kể về nghèo. Anh rất khó chịu khi thấy phụ nữ khóc trước mặt mình, cảm giác đó như mình có lỗi, nhưng tiền lãi anh vẫn tính đủ. Vì anh không thể lẫn lộn giữa tình và tiền nghèo ă. Lúc đó anh muốn nói với vợ nghèo nhiều lắm, nhưng nghĩ sao lại thôi. Anh muốn nói, em hãy thoát khỏi thằng đó. Hãy sống vì mình, vì con của mình, trước khi bị nhấn chìm bởi một thằng chỉ biết nghĩ đến cảm giác lúc phê thuốc của nó. Rằng đừng nghe mồm thằng nghiện, một đũa dấm rút máu mình ra bán để thỏa mãn cơn phê trong tích tắc, nó không thương được bản thân thì còn thương yêu và làm chỗ dựa được cho ai?

Anh đã không nói. Đơn giản vì vợ chú cũng biết điều đó. Cô ấy biết, nhưng vẫn không bỏ rơi chú vì hai chữ tình nghĩa. Chính vì điều đó anh lại càng thấy
Đào Tiểu Vũ eBook

vợ chú đẹp hơn rất nhiều người con gái anh đã gặp, đã
lãng xãng tán tỉnh, rồi buông tay vì hời hợt, nông nổi
và bạc bẽo...

Mịa nhà chú, chú nên ra cầu Bến Thủy tắm phát
cho mát rồi chết đi.

Kiếp ve sầu

Đầu giờ tối, khoác túi xách đi làm. Đến “cơ quan”, thấy đồng nghiệp đang túm tụm bên góc xà cừ bàn tán. Mình hỏi:

- Cái gì đấy?

Con Mơ vẹo ném điếu thuốc hút dở, bảo:

- Tình hình là giá dầu thế giới lại giảm.

Mình lờm cho phát, thì mặc kệ thế giới, chẳng lẽ xăng giảm thì giá hàng cũng giảm theo à? Tổ sư!

Hôm qua đau mắt đỏ, mua quả kính trắng 23k dưới ngã tư. Lão khách tàu nhanh bảo:

- Trông em giống sinh viên ghê, học trường gì thế em?

- Dạ em học nhạc viện - Mình then thùng trả lời.

Đi với lão khách ruột về. Lão này chắc cũng nghèo, chạy cái xe nát hơn cả xe mình. Mình hỏi:

- Anh không có người yêu hả?

Hôn lên tóc mình, hấn bảo:

- Thế ngủ với gái có được tính là yêu không?

- Về bản chất thì cũng rứa cả, khác nhau ở chỗ bọn em thu tiền luôn.

Nó cười khùng khục:

- Định mệnh, đúng là lý lẽ ve sầu, nhưng mà anh ưng!

Thấy nó cũng thật, mình hỏi:

- Chả nhẽ đời này anh không yêu ai cả?

Kéo cái quần đùi hoa lên, nó bảo:

- Yêu đương phù phiếm lắm, ăn rồi đổ người yêu như đổ bà ngoại anh đểch làm được. Khi nào lừa lừa được ẻm nào cưới luôn, đỡ lãng nhăng.

Chết cười!

Sáng nay lúc đăng ký tạm trú, lão chủ nhà đưa cho tờ giấy báo khai thông tin. Mình hỏi:

- Bác ơi, chỗ nghề nghiệp để trống à?

- Cô làm nghề gì thì ghi công việc vào chỗ đấy, có thể mà cũng hỏi!

Mình “dạ” rồi nắn nót ghi: “Kiếp ve sầu”

Giật tờ giấy, lão trợn mắt quát:

- Thần kinh à? Ghi thế ai người ta vào số cho?

Bực quá mình cãi nhau với lão. Xì, hiệp hội người ta ở bốn phương... con số lên tới cả nghìn hội viên, không tôn vinh thì thôi, lại còn ra giọng rẻ rúng, hăm!

À nhắc mới nhớ, tháng tới phải lên phây (Facebook) làm cái tút (status) ra mắt hiệp hội mới được, lấy ngày nào làm ngày ve sầu đây nhỉ? Hay mừng 9 tháng 3 đi cho nó máu? Dự là 28k like, 4877 lời chúc mừng. Like ăn được đếch đâu nhưng như thế mới xứng tầm đẳng cấp. Thằng nào không like tao block luôn đếch nói nhiều! Tổ sư, khi đăng cái ảnh hớ vớ thì like điên đại, thiếu nước in ảnh về thờ luôn. Khi cần chia sẻ thì lủi như chuột ngày chả thấy mặt đâu. Hèn!

Hôm nay giỗ mẹ. Bắt xe đồ về quê. Chạy sang vay bà thím năm chục mua hoa quả. Bà hỏi:

- Mày đi làm ăn cả năm không có nổi mấy chục mua đồ thấp hương cho mẹ là sao?

Mình im lặng không nói chi.

Mẹ à! Vẫn biết tiền nào cũng là tiền, cũng được đánh đổi bằng mồ hôi, nước mắt, thậm chí máu và sự nhọc nhã.

Nhưng mẹ ơi con xin lỗi mẹ, nghìn lần!

Nhật ký kiếp ve sầu

Xuân Thành, ngày...tháng...năm...

Sáng tới giờ được mỗi 2 cuộc. Một thằng già, một thằng trộm chó.

Thằng già khoe với mình anh là người có tâm hồn bay bổng, tinh thoả xuống đây du ngoạn tí lấy cảm hứng mãn thơ. Xong bo mình 10k. Mình ném trả lại bảo anh mang về mua “bánh mì” cho con nagan già nhà anh í, hic thơ đêch gì mà “Sáng ra nước đái vàng khè. Ô hay trời đã chuyển hè sang thu”. Bọn già toàn lũ mất nết.

Ngày...

Tối nay có thằng đi mình, vào phòng ôm rịt lấy mình khóc lóc. Mình hỏi vừa tạch lô hả, nó bảo

không, anh bị người yêu đá. Mình vuốt tóc an ủi, nó lại càng khóc to hơn, xong rồi nó bảo: em ơi con khốn nạn nó yêu anh nhưng lại đi nhà nghỉ đóng gạch với thằng khác, nhân cách nó chẳng bằng em. Mình nói, rứa thì anh yêu em đi. Nó cầm mồm đếch nói gì nữa. Nẫu ruột.

Ngày...

Trưa nay có thằng lôi cái cáp vi zít ra khoe anh làm người của công chúng, tiện thể qua đây tranh thủ làm nháy luôn. Mình hỏi, khi viết anh cứ viết đến đoạn vào phòng đóng cửa xong thì “tôi nói hôm nay anh mệt rồi rút lui” là sao? Nó cười hềnh hếch bảo phải viết rứa chớ (thế chứ), nhưng đóng gạch thì vẫn cứ đóng như thường. Tổ sư lũ đạo đức giả!

Ngày...

Cả ngày vẫn chỉ có 2 khách. Khiếp, đầu tháng thấp hương đốt vía rồi mà vẫn đen vãi. Nạp cái thẻ điện thoại 100k, mua thổi sơn Concept Eyes 85k tổng cộng đi toi 185k, tiền ăn và tiền BCS chưa tính. Đúng là một năm kinh tế buồn, đến thị trường chúng Đào Tiểu Vũ eBook

khóan phở Wall chỉ số Dow Jones và Nasdaq còn sắp chạm đáy bảo sao ve sầu như tụi em ráo mồm hôi là hết tiền. À mà chết tiệt con lô 89 nuôi 7 ngày rồi chưa về, buồn ghê. Sắp sinh nhật rồi, cóc có tiền đi siêu thị mua đồ thì mượn váy con Hoa, mượn Galaxy s3 con Huệ để chụp cái ảnh tự sướng tung lên phây xong viết “Bao giờ mới lấy được chồng đây?”. Dự là 287 like và sẽ có một cơ số thằng đòi cưới ngay và luôn. Định mệnh, nghĩ đến đây tự dưng phì cười cmnr!

Ngày...

18 ngày nữa đến ngày ăn hỏi mình rồi. Hôm qua thằng chồng sắp cưới nhắn tin “*nhớ vk quá, muốn ôm vk ngủ*”. Nhắc đến vụ này mà lo lo là. Mình với nó yêu nhau chính thức được 9 tuần 6 ngày, cả họ nhà nó hỏi cháu công tác ở mô? Mình ỏn ẻn trả lời, cháu làm công nhân may ở Bến Thủy. Quen được 4 ngày nó hỏi em còn cái ngàn vàng nữa không? Mình khóc, nói hỏi nhỏ em bị ngã xe mất con mẹ nó rồi anh ơi. Nó đòi làm nháy, mình ừ ừ bảo đợi đến đêm tân hôn đi anh. Nó đêch chịu định vật mình ra bờ đê, may mình khỏe, với lại làm nháy xong nó đòi ý đá dít mình thì bỏ mẹ, lại phải đi lừa thằng khác à?

Đào Tiểu Vũ eBook

Đêm tân hôn có lẽ mình sẽ phải khóc nhiều lắm đây.

Ngày...

Thôi đểch viết nữa, mai về quê làm đám hỏi rồi. Phải đốt ngay cuốn sổ chết tiệt này mới được. Bọn đạo đức giả đọc được lại rú lên “cái đồ ve sầu”, nhẽ nào lại chửi nhau với bọn nó. Mình thì nói năng mô phạm, chửi nhau với tụi nó mất hay. Cái miệng mình xinh thế, chỉ nói điều hay thôi. Hí hí...

Lăng tử nấu cao và siêu xe kim vàng giọt lệ

Sáng ra đang đọc lại mấy trang viết lúc tối chợt nghe tiếng động cơ bốn quen thuộc, nó nổ như máy xát gạo ngoài sân, té ra là lăng tử nấu cao cưới con siêu xe kim vàng giọt lệ huyền thoại của nó đến. Gọi là “lăng tử nấu cao” vì anh chuyên nấu cao thuê. Xương chó, xương lợn, xương dê,... vào tay anh thành cao hổ cốt hết, rất tài!

Lăng tử hay ghi đề ở quán bên, thi thoảng anh rút trong túi quần ra miếng cao bằng bao diêm, nói với mình:

- Cao hổ xịn đây, mi có con điện thoại mô ngon ngon ta đổi ngang phát hầy.

- Tôi thích cao hồ, anh có miếng cao lợn mô không, phải là cao xương lợn nuôi bằng cám cò chính hiệu tôi mới lấy.

Anh bữu môi để lộ bộ răng nhá vàng như nắng thu (chắc do bắn thuốc Lào), nói:

- Mẹ! Mi cứ trêu anh!

Mà nói chung trong người anh lúc nào cũng có ít nhất hai miếng cao hồ xịn để lỡ gặp ai có chi hay hay là ta giao lưu. Có hôm con siêu xe kim vàng giọt lệ của anh đâm bổ nó vào một chị đi xe đạp điện, bay mất cả đèn đóm. Không nói nhiều, anh điềm tỉnh lòi miếng cao ra dúi vào tay bà chị ấy nói:

- Cao hồ xịn đó, cầm đi, cầm đi coi như tôi chịu lỗi!

Lại nghe bảo có hôm đi đường bị tuyết còi.

- Anh có biết xe anh lỗi gì không?

Rút lạng cao hồ cốt loại nấu 48 đêm không ngừng nghỉ ra, anh bảo:

- Các anh đừng lập biên bản màn chi cho mất công, tôi không đủ tiền nộp phạt mô, cầm tạm lạng cao quý rồi thả tôi đi cho nhanh!

Anh bị vợ bỏ, hay bỏ vợ đểch biết (vì hỏi anh thì anh bảo tau bỏ vợ, hỏi vợ anh thì vợ anh nói tui bỏ hấn) nên hay đi tán vặt. Vào nhà gái chơi, bố gái chỉ cần nhớ mồm ho ba cái là lập tức anh sốt sắng chạy đến cúi ngay lạng cao hồ cốt loại nuôi sáu mươi tám năm rừng Madagascar, nói:

- Bác ồm rồi, ồm thì cầm lạng cao ngâm rượu uống cho mau lại sức.

Bố gái xúc động cầm lạng cao đi xuống bếp cho anh thoải mái “tìm hiểu” con gái.

Chuyện trò một lúc, mình hỏi:

- Bán xe không ông anh?

Anh nghe rằng lắc đầu.

- Bán là bán rằng được, có đưa đổi ngang con iphone 6s, thẻ nhớ lên tới 2G mà tau còn không đổi.

Nói rồi cong phao câu gậy mười bốn nhát, con siêu xe gắn lên một tràng như công nông đầu ngang, anh lao vút đi, oai vệ chả khác đéch gì Gunbus 410 lòng danh.

Sếp chơi phây

Cả công ty bỗng dung xôn xao vì sếp bắt đầu dùng phây. Sáng nay họp giao ban, sếp bảo:

- Để chị về đăng ký cái phây chứ không lạc hậu quá, chuyện gì cũng bảo đọc trên phây, thấy trên phây, nhiều khi các cô nói xấu chị trên phây mà chị không biết cũng nên.

Trưa sếp gọi điện cho cậu điện nước của công ty.

- Này sao chị không vào được phây?

- Thế chị đã đăng ký tài khoản chưa? - Cậu điện nước hỏi.

- Thì chị gõ họ tên và ngày tháng năm sinh vào

hai ô để trống rồi “en to” cái mà nó im re không cho chị vào. Hay tại mình chưa đưa phong bì cho bọn phây nhỉ?

- Dạ để tí em lập cho.

- Ừ nhanh lên nhé, để chị viết bài về cái TPP phát. Sáng nay đi ăn bún thấy chúng nó bóng bần về TPP kinh quá, mà thực ra TPP là “thực phẩm phân phối” chứ có gì lạ đâu! Nhanh nhá!

Cuối cùng thì sếp cũng có phây. Sau khi add tất cả sáu mươi tư nhân viên và một mớ người khác vào, sếp bắt đầu thử. Đầu tiên nhờ đưa cháu chụp cho cái ảnh đang ngắm hoàng hôn rồi post lên. Like điên đảo luôn. Đứa nào like nhanh nhất chị ghi vào sổ “Thúy Hường phòng tài vụ like sau hai giây. Bạch Tuyết phòng nhân sự like sau bốn giây. À sao chưa thấy đám con Huệ, con Minh like nhỉ? Cả thằng Tùng lái xe và con Na vệ sinh nữa, chúng nó đâu cả rồi? Thật không thể chấp nhận được.”

Cáu quá sếp gọi mấy đứa ra hỏi:

- Nay sao thiếu hai “nai”(like), con Na với thằng Tùng giận gì chị mà không thấy “nai” ảnh của chị?

Đồng chí văn thư bảo:

- Dạ, đồng chí Tùng dùng điện thoại cục gạch 1280 không vào mạng được, còn đồng chí Na vệ sinh đang cho con bú, với lại nó không chơi phây chị ạ.

Sếp nhăn mặt nói:

- Phải quán triệt mới được, thế kỷ XXI rồi mà lạc hậu.

Mới chơi nên sếp rất hào hứng. Cứ 30 phút sếp lại up cái ảnh. 60 phút sếp đăng một tút (status). Đi làm tóc về sếp up 12 ảnh, viết mấy câu buồn bã “Mình già thật rồi”. 64 like và vô số comment.

- Chị ơi trẻ quá.

- Tóc đẹp lắm chị ạ.

- Đẹp đẹp chị ơi.

Gọt xoài đút tay, sắp up 4 ảnh, viết tút “Vết thương nào rồi cũng sẽ lành phải không anh?” 58 like, 42 comment với chia sẻ.

- Chị ơi, chị làm sao thế?

- Thương chị quá, ôm chị thật chặt.

- Cố lên chị, bọn em luôn đứng bên chị.

Đang ngồi đếm “nai”(like) chợt có đứa nhảy vào comment “Cho chết mẹ con khom già đi”. Đọc xong sắp tím mặt rút ngay phích cắm điện. Lát sau len lén bật máy tính lên vẫn thấy comment lúc nãy chưa biến mất, sắp gọi ngay cho cậu điện nước.

- A lô Hoạch hả em, lên ngay, lên điều tra xem đứa nào nó chửi chị này.

Đồng chí Hoạch chạy lên. Sếp chỉ vào nick chửi mình, hỏi:

- Chú xem nó thuộc ban nào, bộ phận nào mà dám xúc phạm chị?

Đồng chí Hoạch ngó qua, bảo:

- Dạ đứa này không thuộc biên chế công ty mình.

- Thế nó ở đâu ra?

- Dạ, nó là bọn trên mạng thôi chị.

- À thế hả, giờ làm sao cho nó biến mất hộ chị.

Đồng chí Hoạch dí chuột xóa comment xong dặn:

- Lần sau đứa nào chửi chị, chị cứ “lóc” (block) lại là xong.

Sếp tròn mắt:

- “Lóc” là sao em?

- Dạ là khóa lại đồ chị, như ta khóa cửa phòng không cho người lạ vào í.

- Thế à, thế cái khóa ấy nó bán ở đâu để lát chị bảo tài vụ chị tiền nhờ chú mua cho chị một cái?

- À cái đó không mất tiền.

Sếp gật gật, nói:

- Nhưng chị hỏi cái, đưa nãy chửi chị con cái nhà ai cậu biết không?

- Dạ, em chịu.

- Ủ ừ, thế thì thôi, đồ vô văn hóa.

Tối về sếp thông báo trên phây thẳng út 4 tuổi đau bụng. 61 like.

- Chị ơi chị chụp phân của bé lên em nhờ chồng em là bác sỹ khoa tim mạch xem hộ cho.

- Đợi tí để chị bảo nó ị đã.

Mười phút sau chị tương quả hình rất diễm lệ lên tường phây, tất nhiên là sản phẩm của cậu út. Lại 61 like. Rất nhiều comment nức nở khen:

- Em thấy phân đẹp mà chị ơi. Thậm chí có đưa xuýt xoa bình luận:

- Nói không phải nịnh chứ trông như một kiệt tác điêu khắc chị ạ.

Đồng chí Na mới lập nick cũng lao vào khen:

- Em ngồi đếm được cả thấy 7 màu chị ạ, nhìn nó rục rở như cầu vòng ấy.

Sếp ưng lắm, bảo:

- Để mai chị đi siêu âm trĩ của chị rồi up lên nhờ mọi người cho ý kiến cái luôn. Biết hay thế này chị dùng phây lâu rồi!

Tâm sự gái ế

Nhiều khi tắm xong, đứng trước gương mình vẫn vờ vịt hỏi: Thế này có được gọi là gần xinh không?

Nếu hôm ấy độ ẩm không khí cao, cái gương mờ mờ hơi nước, thực sự thấy mình cũng không đến nỗi. Nhưng chán nhất những lúc mới ngủ dậy, nhìn vào gương chỉ muốn rút guốc ném tan cái gương mất dạy không biết nịnh chủ kia, vì trông mặt mình gớm chết đi được.

Tóm lại là nói một cách khách quan thì mình không xinh, không xấu. Thi thoảng cho thằng cháu 10k ăn vặt, nó buột mồm khen: “Dì hôm nay xinh hè”. Biết nó khen ngoại giao nhưng vẫn mang cảm giác hưng phấn ấy đi làm, cho đến khi xe máy mình

vướng vào chân một ảnh xe ôm, ảnh bảo “Đã xấu rồi còn đi kiêu đầu gấu”, mình mới bừng tỉnh biết rằng: Ah, đây mới là sự thật. Một điều!

Mùng tám tháng ba. Cả ngày đi làm mà chẳng ma nào tặng hoa. Con bé cùng phòng cao mét sáu lăm, da trắng mỏng cong tổng cộng nhận được mười bốn bó hoa. Lúc hai đứa trong phòng vệ sinh, mình nháy mắt bảo “Cho chị một bó nha”, nó cười không nói gì, mình ngại ngại là.

Tối về mở facebook thì thấy bao nhiêu là hoa, sô-cô-la, quà tặng... tràn ngập trên tường. Chuông điện thoại kêu, bên kia là giọng một anh chàng:

- A lô em à, đi ăn không?

Đang chán đời, mình đi “ngay và luôn”. Ra quán ăn, anh gọi cặp chân gà, đĩa quẩy và hai tô cháo tim cật, xong rót hai ly rượu thuốc cách ly với mình, bảo:

- Uống đi.

Ồ, hóa ra anh coi mình là... bạn nhậu à? Mình cứ tưởng.... Ăn xong anh đi vệ sinh rõ lâu. Sốt ruột mình bèn rút ví ra trả 90 nghìn. Lát sau quay ra, anh gãi gãi tai hỏi:

- Ồ, trả tiền rồi à? Trả rồi à? - Rồi về.

Xe dừng lại, vừa bước xuống, anh nín áo bảo:

- Anh chưa lĩnh lương tháng này, cho anh vay tạm mấy trăm mai đồ xăng với đi đám cưới phát!

May mình tỉnh, bảo:

- Em còn 30k, tí mua cô téch xì tin.

Anh nhăn mặt:

- Con gái đừng ăn vặt lắm, hỏng răng đấy!

Chắc anh nghĩ đó là tên một loại kẹo mút. Mẹ mở cửa, hỏi:

- Đi chơi vui không? Thằng nó mô rồi?

Mình vờ vịt e thẹn bảo:

- Ảnh về nhà ảnh rồi.

- Rúa coi bộ có ăn thua không? Hấn có hỏi cưới con không?

Mình thở dài thườn thượt không nói gì.

Thôi đi ngủ. Trong giấc mơ đêm nay mọi chuyện sẽ khác. Chưa biết sẽ khác kiểu gì, nhưng chắc chắn không thể vớ vẩn như ngày hôm nay được.

Mỗi khổ gái xinh

Gái xinh có sướng không?

Tất nhiên sướng. “Đàn bà xấu thì không có quà”, nhà văn Y Ban hình như có tiểu thuyết tên rứa (mặc dù Y Ban ngoài đời cũng... cá sấu và hay xung hô với chồng là mày - tao, hehe, mình chứng kiến rồi).

Nhưng hôm nay có vụ này khiến mình suy nghĩ mãi, vì thấy kẻ ra gái xinh cũng có nỗi khổ riêng.

Xe đường dài từ tây Nghệ về Vinh. Trên xe có hai em xinh, một em áo sơ mi trắng, quần vải đen bó sát; một em áo kẻ ca rô, tóc nâu, mắt sắc như dao cưa. Em ca rô ngồi cạnh mình, em áo trắng thiên thần ngồi băng ghế sau (đen vải mình lại mặc quần ngố, áo ba lỗ, tông Thái.... nên tất nhiên là không đủ tư cách nói lời hay ý đẹp với hai em, vì đêch hợp bời

cảnh, hehe).

Xe chạy êm ru, máy lạnh phà phà trên đầu.

Nhưng bị kích bắt đầu từ đây. Em ca rô có 2 cái điện thoại, một em 1202 chuyên “giao dịch”, một em cảm ứng để lướt lướt. Cứ 5 - 10 phút đều như vắt chanh, ca rô có một cuộc gọi đến. Ở ghế sau chắc thiên thần áo trắng cụng rúa. A lô, em à, màn chi rúa? - Mở màn là giọng một giai khê khê, nói riu vào lưỡi chắc vì ngái ngủ. Loa 1202 thì ai cũng biết rồi, một người nghe chính cả xe nghe kè, vui vãi.

- Em đang trên xe, có việc chi rúa anh? – giọng ca rô hơi đanh. Nhẽ không ung cái bụng với giai khê này lắm, nhưng giai khê thì biết đích đâu được (hoặc biết nhưng đang mải tán gái nên kè).

- Rúa à. Mà nỏ lẹ có việc chi mới gọi cho em à? Nỏ có việc chi thì không được gọi à? Bla bla...Xe chạt không em? Đi có say xe, có mệt không? Xuống đến nơi thì sau đó em đi mô? Bla bla...

Ca rô không nhiệt tình tiếp chuyện lắm, âm ừ cho qua. Nhưng giai kia vẫn hót như khướu. Mình nghe ké mà cũng thấy ức chế.

- Thôi nha em tắt máy đây... em đang nghe nhạc...

- Nghe nhạc màn chi đau tai, rứa em không muốn nói chuyện với anh à?

- Đi xe nghe điện thoại mệt lắm, em tắt đây.

Tút tut tut...

Sau cái tut tut ấy chừng mười phút, chuông điện thoại lại ngân lên khiêu khích.

- A lô - Em ca rô mắt sắc như dao liếc vào chiếc điện thoại cục gạch khế nhứu mày.

- Xuống đến nơi chưa em? Đi xe có chật không? Có say xe, có ới không, có mõi lưng không? - Lần này là giọng một giai khác.

Ca rô tiếp tục âm ừ, xong nhăm nhắng đại khái:

- Em không ói, xe không đông, lung không mõi, bla bla...

Mình nghe xong phì cười. Ca rô tắt máy, quay sang hỏi:

- Anh cười chi?

Mình mở chai nước đưa cho em nó, rồi cười tiếp không nói gì (uống đi em, uống cho ngọt giọng rồi diễn tiếp anh nghe cho vui, đường còn xa.)

- A lô... - Bỏ mẹ rồi, đến lượt thiên thần áo trắng ngồi ghé sau lên tiếng. Chắc lại các giai “thả dê”. Nhưng mình kịch liệt phê phán áo trắng vì loa em nó bé quá, chả nghe ké được gì, chỉ nghe một chiều đi.

- Anh gà công nghiệp à... em đang trên xe... (mình thêm tên gà công nghiệp vào, vì đếch nghe rõ tên thật)

- Răng lại nói rứa... máy em hết xèng.... em ngủ sớm nên nỏ biết anh nhẩn tin....dạ, em vừa ỏi xong... ỏi nhiều...

Đôi co thêm vài phút, thiên thần đòi tắt máy, nhưng có vẻ bên kia đang câu giờ một cách quyết liệt.

Mười phút sau.

- Em nghe... dạ... xe đông anh ạ... em không say nhưng ỏi, chắc mùi điều hòa...Em tắt máy đây, em mệt....

Thiên thần vừa tắt máy thì ca rô lập tức lên tiếng:

- Em sắp xuống Vinh... xe đông, em say... không ỏi... có đau đầu.... em tắt máy nha.

Bây chừ thì đến lượt mình say đến nơi. Vì nghe mãi một điệp khúc như cái đĩa CD vấp lờ, loanh quanh mãi cũng chỉ mấy câu từ quen thuộc “say, ỏi,

mệt, xe đông... tắt máy nha”. Định quay sang bảo không muốn nhận điện thoại thì tắt nguồn đi, nhưng thôi, ai bảo đẹp cho lắm vào. Cho chết!

Tổng cộng hơn hai tiếng đồng hồ, mỗi nàng nhận khoảng mười lăm cuộc điện thoại. Cuộc dài nhất chừng hai mươi phút (chắc gặp đúng cạ), cuộc ngắn nhất vài phút, chưa kể reply sms cho các đối tượng khác.

Hai tiếng đồng hồ cho một giấc ngủ, như cái con bé béo tròn một cục, bàn tay như nải chuối ngự ngồi ghế giữa có phải ngon không. Nó chả có cuộc điện thoại nào. Lên xe là nhắm mắt ngủ, nước dãi có ngoằn ngoèo trên cằm nó cũng chả ai quan tâm. Nó sượng vì xấu, hehe. Xấu, nhiều khi là một đặc ân không cần nói nhiều, ít ra là lúc này.

Xuống xe, nhìn theo hai bóng hồng đang khuất dần giữa đám đông, mình liên tưởng đến hình ảnh các giai từng gọi điện cho hai người đẹp trong suốt chuyến xe. Các chú có biết tới cảm giác và suy nghĩ của các người đẹp khi được (hay bị) gọi điện tới để “thả dê” không? Các chú thì nghĩ đang quan tâm đến

Đào Tiểu Vũ eBook

gái, đang lấy lòng gái, trong khi với gái thì các chú chỉ là những đứa quấy rối vừa đáng thương vừa lỗ bịch.

Hôm nay đi xe về, mình quyết định thương gái đẹp!

Vợ, chồng - ngoại tình

Chồng cũ

Sau tuần trăng mật, bác ghé trèo lên tháo quả pin sau đồng hồ treo tường ra, anh bảo: “Tất khi không dùng đến”, mình bèn hỏi:

- Anh làm gì thế?

- Ngủ thì cần gì biết giờ, tháo pin ra cho đỡ tốn điện!

Phòng tối om, mình nhắc:

- Bật đèn ngủ lên đi anh, em sợ bóng tối. Anh gắt đơ tít, rồi hé cửa sổ cho ánh đèn đường hắt vào, xong khoe “Nhà ta có cái bóng ngủ to nhất thành phố luôn”. Mình hỏi đâu, anh chỉ vào cột đèn cao áp rồi cười khe khẽ.

Giao ban xong, mình ngồi dậy uống nước, anh ân cần dặn “À! anh bảo, lần sau thấy mấy đứa hàng xóm chửi nhau ngoài ngõ thì mặc xác chúng, đừng ra xem”. Mình hỏi: “Dạ, anh không thích em hiếu kỳ phải không?”. Anh gật: “Bọn nó chửi nhau xong sẽ khô cổ, mà khô cổ thì kiểu gì chẳng theo em vào nhà xin cốc nước”

Sáng nay đi chợ, lúc mở tủ lạnh cất đồ mình phát hiện ra ba cái quần sịp gói trong túi bóng nhét ở ngăn đá, thấy mình thắc mắc, anh giải thích: đồ mặc trong ngày thay ra bỏ vào ngăn đá cho hết mùi, hai ngày sau lôi ra mặc tiếp, cứ thế xoay vòng đỡ tốn nước với xà phòng. Mình trợn tròn mắt, sao kỳ vậy? Anh cười “Hơi mất công rã đông tí thôi nhưng bảo đảm tiết trùng!”

Nhà nuôi con chó. Anh nói anh yêu chó nhất, gà
Đào Tiểu Vũ eBook

vịt, chim chóc các kiểu anh không thích. Mình cảm động khen “Anh thật là người có trái tim nhân hậu”, anh cười lòi cả mảnh lá hành xanh biếc dặt trong kẽ răng. Anh nói “Vì lợn gà nấu giả cây không ngon bằng chó”. Đi nhậu với bạn, bao giờ lúc về anh cũng đeo khẩu trang rất kín. Thấy mình tò mò, anh bảo: “Giữ để về nhà ọ ọ cho con mực nó kiếm tí, toàn đặc sản cả, phí của.”

Đạo ni anh ý hay về muộn nên hôm nọ nhân lúc anh ấy ngủ say, mình tò mò xem tin nhắn thì đọc được cái này: “Hihi, em thấy anh có tỉnh không? Vào nhà nghỉ với em ra, anh toàn chạy sau xe công nông đầu ngang một lúc cho nó hết mùi nước hoa. Hôm nào không gặp công nông anh chạy sau xe buýt, ông xả của nó thách thức mọi thứ mùi luôn, hihi.”

Một tháng sau mình viết đơn ly dị đưa cho anh ấy ký. Ngó qua, anh ấy bảo “Không ký đâu, bỏ vợ lại phải cưới con vợ khác, tiền đâu ra mà cưới lắm thế” Mình lẳng lặng ra tòa đơn phương ly hôn “ngay và luôn”.

Hôm nay lên phố, mò vào tường anh ấy, thấy
Đào Tiểu Vũ eBook

cái status “Bất hạnh lớn nhất của thằng đàn ông là lấy phải con vợ không ra gì”, 6300 like, 1478 comment, 901 share và vô số lời an ủi “Cố lên anh ơi”, “Nắm tay anh thật chặt”, “Tặng hoa bố nó nè”...

Mình đi chết đây.

Vợ cũ

Vợ (cũ) chở chồng ra bến xe. Mọi lần trước, chồng vừa xuống khỏi xe máy là vợ cầm đầu phóng cái vù mát hút giữa phố xá đông người, để chồng ngáo ngơ đứng đợi ô tô một mình. Sáng nay lúc chồng xuống xe, vợ vẫn đứng lại, tần ngần và bối rối như muốn nói điều gì đó.

Chồng nhìn sâu vào mắt vợ. Thấy vẻ mặt khó hiểu quá. Ừ, bình tĩnh hít một hơi thật sâu đi vợ, rồi mạnh dạn nói cho chồng biết điều mà vợ ấp ú, chất chứa trong lòng bấy lâu nay. Dù sao chuyện cũ cũng đã qua rồi, không ai tắm hai lần trên một dòng sông. Cái gì có thể tha thứ và bỏ qua được thì chồng hứa sẽ bỏ qua, rồi tất cả sẽ như mây khói phù vân, vậy thôi...

Vợ nhìn lên trời như ước chừng hôm nay sẽ nắng hay mưa. Bên đường hoa dâu xoan nở trắng xóa một góc phố, mùi thơm nhẹ nhẹ như gọi lại những ngày đầu mình quen nhau. Tiếng ong mật rầm rì trên khóm dâu xoan. Giọt sương khẽ khàng rớt trên vai áo khiến chồng khẽ rùng mình vì cảm giác thánh thiện và tinh khôi. Nào, hãy nói chồng nghe tâm sự của vợ đi. Trước khung cảnh thanh bình và dịu dàng như ri, chồng rất dễ xúc động mà. Đường về dần xa, nhưng chồng vẫn để ngỏ. Hãy dừng cảm lên...

Năm phút dài như bất tận trôi qua. Ô tô đã đến, bóp còi inh ỏi giục khách lên xe. Không cầm lòng được nữa, vợ buột miệng: “Tiền tháng này đâu?”

...

Nhật ký đêm tân hôn

(hay tâm sự của một giai mới cưới vợ)

Mệt quá, mình chui bừa vô nhà tắm kéo cửa lại thở. Ngó trong gương thấy toàn kim tuyến lấp lánh bám đầy tóc tai, trán, cổ. Túi áo com-lê nhét đầy phong bì. Bông hồng cài áo héo rũ như cọng rau dền luộc vắt vèo trên ngực. Ôi, cái dung nhan mình mới thảm hại làm sao!

Rửa qua mặt mũi rồi âm thầm chui ra. À, mợ nó đâu rồi nhỉ? Nãy mới thấy ôm váy lùnh nhùng đứng thờ ở nhà dưới cơ mà? Phải công nhận hôm nay mợ đẹp kinh với nụ cười ba giây nở một lần. Thì chả cười, sượng bỏ xừ ra vì cuối cùng cũng có thằng chịu rước.

Đảo mắt kiếm mãi không ra, mình phải lấy điện

thoại ra a lô xem mợ nó ở đâu. Hô hô, chuông reo chưa đầy hai giây thì nghe có tiếng gõ cửa ở phòng WC, “Em đây, em đây, gọi chi mà gọi rứa hầy?”. Sặc cười. Không hiểu với quả váy lùm xùm kia, nàng tác nghiệp kiểu chi nhi? Thảo nào lúc nãy đi lòng vòng chúc rượu mặt nàng có vẻ căng thẳng...

15 phút sau.

Kéo mợ nó vô phòng tân hôn, chốt cửa lại. Mợ cười nhăn nhăn, nói:

- Tí nữa thì em vỡ bụng anh ạ, ôi em nhọc quá, à kiểm phong bì cây mồ (cái nào)!

Mình lôi trong hai túi áo com-lê ra một nắm phong bì xanh đỏ. Mợ nói “Nhiều hê” rồi cười hihi. Đếm một hồi, mình ngồi ngẩn mặt ra, bảo:

- Coi có sót cây mồ nửa không, rằng anh thấy thiếu mất mấy thằng. Chẳng lẽ cưới nó thì mình đi, còn cưới mình nó lại quên à? Láo!

Mợ nhăn mặt hùa theo:

- Ừ, rứa là lão. Mà anh tính coi lỗ nhiều không nha.

Mình ừ hử, “rồi rồi”...

Chiều tối hai đứa mới tỉnh dậy. Người nhà bảo hai đứa đói bụng thì ăn chi đi. Mình hỏi em ăn chi, mợ ừ xù bảo:

- Em thềm bát canh rau lang, cổ em đắng lắm.

Mình mặc quần đùi hoa, cởi trần, xách rổ ra vườn hái rau lang. Muỗi bu chi chít, trời thì sẩm tối, cầm củi mãi mới vặt được một nắm rau lang. He he, lần đầu tiên lao động nghĩa vụ đây. Phải vác nguyên mấy vết muỗi đốt vào khoe với vợ mới được.

Ăn tối xong hai đứa lang thang ra đầu làng dạo mát, tiện thể ghé vô quán làm điều thuốc luôn. Bà chủ quán hỏi: “Vợ chú đó à, xinh hè”. Mình gật gật đầu, vợ cháu đấy. Ừi chao, mở mồm phát âm hai từ

“vợ cháu” mà thấy mình nhón lên bao nhiêu.

Mợ bảo: “Em ra đây ăn sữa chua nha chồng”. Ừ, mợ cứ biến đi cũng được.

Mấy chú xe ôm quen mặt cười cười nói, tối ni mấy nháy chú hầy? hê hê, giữ sức nha chú. Mình bảo mệt bỏ xừ, nháy nhiec đếch gì, rồi tranh thủ ghi vội hai con đề gọi là kỉ niệm ngày cưới cho nó hoành, mỗi con 5k.

Ngồi đợi dài cổ mà chưa thấy mợ nó ra. Chắc là đang tranh thủ nói xấu nhà chồng đây. Phải vô đó ngay mới được, tối ni tau mới trị cho, he he...

Đêm tân hôn.

22 giờ 30 phút.

Mệt mỏi, buồn ngủ dúi mắt định leo lên giường làm giấc nhưng thấy mọi người đang xúm vô ti vi xem bóng đá ngoại hạng Anh nên ngại ngại. Mọi bữa mình máu xem bóng đá lắm, nhưng giờ thì chả tâm

trạng nào mà hóng nữa, nhưng vẫn phải giả vờ kéo ghế chăm chú, hỏi mấy không rồi nhĩ, ềo hôm nay trọng tài mặc áo trắng cơ à?

Ông cậu nhíu mắt ghé tai mình, nói:

- Vô ngủ với vợ mới đi chứ.

Đưa em họ chêm ngay vô:

- À mà đã kiểm tra hàng trước chưa anh? Cần thận củi lửa nha, he he...

Mình nhe răng cười cầu tài.

Chợt mợ nó nhẩn tin “Anh vào đây em hỏi nhanh”. Mình đẩy cửa vô, mợ nó cầm trên tay cái phong bì, nói:

- Cái này của con Hoài hử?

Chết rồi, mình giật lấy xem qua. Phong bì không đề tên người mừng, chỉ có mấy chữ lạnh nhạt “Chúc

Hạnh phúc”. Hoài là bạn gái cũ của mình, mợ nó biết rõ em này... Chẳng biết bên trong có gì, may mắn thì vài tờ polime xanh xanh, xui nhất là tờ A4 viết lằng nhằng kể tội trạng của mình, bẽ mặt!

Mình giật cái phong bì, nói:

- À em Hoài, em Hoài, để coi mừng mấy trăm nào.

Nói thế nhưng bụng thì lo thất lại. Gì chứ cái em rất chi là cá tính như em í thì chẳng biết nó làm gì với mình để mà tính trước. Hoài là bạn gái cũ, thực ra chưa có gì quá sâu đậm, mình nhớ là chỉ vài lần hẹn hò rồi lôi nhau vào ngõ tối thui sờ tay, hôn hít qua loa. Cũng còn nhớ có lần đang say sưa chén “cháo lười” thì Hoài ngãng ra, lè lưỡi quẹt quẹt vào vai mình rồi lấy tay gỡ trong miệng ra mấy cái hạt ổi, bảo:

- Anh sâu răng hử?

Mình tím mặt nhe nhớn cười, bảo: “Ừ, răng sâu”,

rồi hai đứa lại hun nhau tiếp, hihi.

Lại có lần lôi nhau vào ngõ nhà hàng xóm abc, vô phúc thế nào đúng lúc ông già nhà đấy chạy ra tè bậy xuống cầu ao. Nhìn cười mãi, nhưng đến lúc nghe tiếng tồ tồ rót xuống mặt hồ yên ả, mình không kìm nổi bật cười hô hô. Thế là lão ấy phanh ngay lại, rút đèn pin ra dọi thẳng vô mặt hai đứa rồi chửi lèm bèm, “Đù má, làm bố mày tưởng trộm”. Vài ngày sau xóm làng đã xôn xao tin “hot” bắt được quả tang thằng K với con A mần nhau trong vườn nhà ông T. Ngại kinh, nhưng chả biết thanh minh kiểu gì nữa...

Nói chung không có chi phải lẩn tẩn với mối quan hệ với Hoài. Sau này không còn liên lạc với nhau nữa nhưng cứ về quê là mình lại rủ nó đi đâu đó ôm hôn tí ti rồi ai về nhà nấy. Chả làm gì quá đáng cả!

Bây giờ thì có cái phong bì này. Mình cũng tò mò. Mợ nó giục:

- Mở ra xem nào.

Mình bóc ra, bỏ mẹ, có mẩu giấy nhỏ cuộn lấy hai tờ 100k. Mình đưa tiền cho mẹ rồi cầm mẩu giấy đọc. “Anh K, vì ai?”. Hó hó. Bí ần bỏ mẹ. Mẹ nó bảo đưa xem nào, rồi lảm nhảm đánh vắn từng chữ một, “A nhờ anh, K, vờ i vi huyền vì, a i ai – Anh K, vì ai?”

Đọc xong mẹ lừ đừ hỏi:

- Nó viết thế này là sao đây, sao đây?

- Ờ, em hỏi anh thì anh biết hỏi ai.

- Điều, đồ điều - Mẹ lừ mắt. Làm gì mà nó lấp lửng như này thì anh chắc thừa biết, sau này mà có chuyện gì thì đừng trách em. Cái con thần kinh, cái loại trơ trẽn, gái đứng đắn đàng hoàng thì thấy đàn ông có vợ rồi phải biết đường mà tránh xa, đây còn bày trò thư từ vớ vẩn. Rõ là loại lòng dạ đen tối...Huhu, mẹ ơi vào mà xem.

Mẹ nó khóc huhu, khóc tầm tức, mình nhìn mãi chả thấy tẹo nước mắt nào mới điều chứ. Mình bảo:

- Khóc chán chưa?

Mợ lạnh tanh nói:

- Tui đùa cho vui thôi nhá, tui khóc vì ngân ấy năm đông đưa nhau mà nó mừng anh có 200k, kể tình cũng bạc nhể!

- Mất dạy! - Mình lừ mắt nói.

- Ủ, mất dạy đây, cái con điên này em phải save nó lại mới được...

Mười một giờ. Mọi người lục đục tắt đèn đóng cửa đi ngủ, mệt quá mình ôm cái gối quay mặt vào tường ngủ luôn.

Đang thiu thiu thì mợ nó lay lay tay mình, nói:

- Ê, ngủ thật hả ku?

Mình không thèm mở mắt, bảo:

- Ủ, ngủ, ngủ rồi.

Mợ nó giật giật vai, giọng the thé:

- Không giao ban à?

Bực điên. Giao cái mẹ gì để tao ngủ. Mợ nó vùng vằng nằm quay lưng lại, nói:

- Thì thôi, đây cũng đéch thềm nhá. Tưởng là đêm tân hôn thì giao ban cái cho ý nghĩa, không thì thôi, đây cũng ừ thềm...

Năm rưỡi sáng, tỉnh ngủ vì có con gì kêu vo ve bên tai. Bật đèn tìm mãi không thấy con gì. Ngó sang mợ. Trông mợ nó khi ngủ ngon phết. Cái váy mỏng lửng ngang đùi, vòng ngực căng đét, đặc biệt cái miệng chúm chím rất đáng yêu.

Thế nào lại thềm làm tí. Đưa tay xoa xoa hông mợ, mợ cầu nhàu “gì dói gì dói”. Mình thủ thi bên tai “Nào, dậy làm tí nào”. Mợ đập cho mình phát, lảm bảm “Em đang có đê ca”. Đê ca là cái chó gì nhỉ?

Nghĩ mãi không ra. Hic, hay là tên viết tắt của thằng ranh nào? Đặng Khôi à? Đình Chiến? Đàm Khánh? Cáu quá gắt, “Nè, đề ca là đứa nào đấy hử?”

Mợ trở mình, nói lí nhí “là điều kiện ông hâm à!” Vẫn đếch hiểu gì. Điều kiện khỉ gì mà điều kiện, mà tui chả cần biết điều kiện là cái của nợ gì, có làm tí không nào? Không thì để tui dậy đun ấm nước pha mì tôm ăn, đối bỏ xừ.

Ngoại tình

Ngày...

Đi công tác một tuần về, mình nhớ hẳn nên gọi.

- Anh đang ở đâu em qua nhìn mặt tí cho đỡ nhớ.

- Đang đi đổ rác, nhanh còn kịp.

Mình vội đeo khẩu trang, dắt chó ra đường.

Chồng hỏi:

- Đi đâu giờ này?

- Đưa con Phốc đi dạo, hỏi gì nữa không? - Mình nguýt cho cái.

- À, không!, chồng nói

Ra đường, con Phốc đúng là hư, cứ nhè lũ chó cái hàng xóm mà lao vào làm mình chạy theo muốn đứt hơi. Đến ngõ nhà hấn, thấy một thằng bụng to quen quen, đội mũ vải (chắc của vợ), tay cầm xô rác đang đứng đợi mấy người dọn vệ sinh. Mình nhận ra hấn vì cái bụng giun và quả đầu gối củ lạc không lẫn vào đâu được. Hấn nháy mắt nói nhỏ “Vừa đi vừa nói chuyện cho tự nhiên”. Hấn đi trước, mình dắt con Phốc theo sau. Đến hàng rau, hấn mua bốn bó rau muống, xin thêm củ hành và ba quả ớt. Đến lúc trả tiền, hấn quay sang hỏi “Anh chỉ mang có 18k, cho anh mượn 10k mai anh trả cho”. Mình rút tờ 20k trong áo con ra, hấn dứt tọt vào cặp quần luôn. Mình hỏi:

- Êo, anh mua gì lắm rau thế?

- Cho ngày nay, cho ngày mai ... cho 2 ngày sau

- Hấn giờ 4 bó rau lên, vừa đi vừa hát.

- Bài gì đấy?

- “Bài ca xây dựng” của Hoàng Vân.

Lúc đến ngõ, mình hỏi

- Nhớ em không?

- Nhớ chết đi được, sáng mai phòng 213, 5 giờ 45 phút nhé. - Hấn gật gật.

Rồi tạm biệt nhau. Con Phốc vùng lên kéo mình xình xịch một đoạn, hấn nói với theo “Cho nó củ giềng”.

Ngày...

Năm giờ sáng, mình xách túi đựng vợt cầu lông ra khỏi nhà. Chồng đang cong đít quạt than tổ ong, bảo:

- Lúc về nhớ ghé qua chợ mua cho con hĩm lạng ruốc bông nhá.

- Rồi, rồi! - Mình gất!

Ra công viên đợi mãi không thấy hấn đâu. Đang

lơ ngơ thì thấy cái bụng giun khuỳnh khuỳnh vừa đi vừa chạy, miệng hét to “1...2...3... thể dục... khỏe...”, như duyệt đội danh dự! Ngang qua chỗ mình, hấn nói vào tai “Chạy một mạch ra nhà nghỉ luôn đê” rồi tiếp tục hô vang “1...2...3.. thể dục...khỏe”, đôi đầu gối củ lạch lạch, lúc lắc nhìn têu không đỡ được.

Ngày...

Hai tuần rồi mới gặp nhau. Lúc lao động trong nhà nghỉ mình đòi ba cái, hấn méo mặt bảo “Hai thôi, để một cái tôi còn trả bài cho con ngan già không nó nghỉ”. Hấn kể hôm đi thể dục buổi sáng về, con ngan già cầm bát nước ấm đợi sẵn ở cửa, bắt nhúng “trym” vào xem có nổi váng không. Mình tái mặt hỏi “Thế có nổi không?”. Hấn cười rất gian “Nổi là nổi thế là, lúc qua chợ anh đã mua quả chanh rồi. Tuy hơi xót tí nhưng yên tâm hết váng.” Hic, cứ như sắp làm món pín bò tái chanh, hehe.

Ngày...

Dạo này lão chồng nghỉ, nên hai đứa ít liên lạc. Mình mua thêm cái điện thoại cục gạch nhét vào cặp
Đào Tiểu Vũ eBook

lồng mang đi làm cho chắc gạo, cứ về nhà là vút trên bình nóng lạnh trong nhà tắm, nhớ quá thì gọi vài phút lúc đi vệ sinh, xong tắt nguồn. Hắn cũng có một cái cục gạch. Mình hỏi:

- Anh để đâu mà con ngan già không biết?

- Đi làm thì buộc vào cái dây vải rồi nhét trong sịp. Có hôm đi đái lòi nhầm mẹ nó cái điện thoại, gồng sức mãi mà không thấy nước ra, ngó xuống mới biết nhầm hàng.

Ngày...

À mà thôi, từ hôm nay không viết nữa. Ngày nào mà chẳng đổ rác, đánh cầu lông, chạy thể dục, nhà nghỉ... Con ngan già nhà hắn biết được chắc cái mặt mình khỏi phải đi thăm mỹ Cát Tường luôn.

Mỗi khổ của Single

Hồi mới ra trường tôi làm hợp đồng cho một công ty. Ở công ty tôi hay chơi với chị Na. Chị là một bà mẹ đơn thân, nhưng vì sao đơn thân thì chịu, tôi cũng không hỏi bao giờ. Buổi trưa xách cặp về hay gặp chị Na xúm xít với một nhóm 5, 6 chị nữa ở phòng giao ca. Có bữa hỏi chị:

- Sao trưa chị không về nhà?

Chị Na ghé tai thì thầm:

- Không dám về luôn í, về là chúng nó tổ chức nói xấu sau lưng mình!

Chị Na kể, hồi mới vào ngây thơ không biết gì, hết giờ làm là tốt đi ăn. Đồng nghiệp ở lại mách:

- Ngày này, này có những chuyện nọ, chuyện kia thật à? Sao tao nghe mọi người đồn toàn những chuyện không hay về mày thế?

Chị Na ngơ ngác hỏi đồn gì.

- À, bọn nó bảo mày cặp với một lão đã có gia đình, mỗi tháng hắn cấp cho mày mấy triệu nuôi con...

Nghe xong chị Na ngán ngán nước mắt lặn người không nói gì. Kể từ đó trưa nào chị cũng xuống phòng giao ca ngồi. Quả nhiên không ai còn nói xấu sau lưng chị nữa, mà chuyển kênh sang... nói xấu đứa khác - những người không có mặt.

Nhưng không được nói sau lưng thì mọi người chuyển sang “quan tâm” kiểu khác.

- Chị hỏi thật hấy, bố đứa bé là ai thế? Chỗ chị em với nhau, có quan tâm thì chị mới hỏi.

- Thế giờ có định đi bước nữa không hay là thôi?

Mỗi tháng “thằng ấy” đưa cho bao nhiêu? Đủ tiền nuôi con không?

Chân tình, thăm thiết hơn có người còn vỗ vai an ủi.

- Kể cũng tội cho con bé nhà em, con người ta có bố bên cạnh, con mình thì không. Có khi nào nó hỏi bố tên gì, ở đâu không em? Có biết mặt bố không?

Mỗi câu hỏi đều như mũi kim đâm sâu vào trái tim khiến chị đau nhói và bẽ bàng. Nhiều khi bị gặng hỏi, chị định nghiêm mặt bảo:

- Đó là chuyện riêng tư gia đình, xin lỗi đừng hỏi nữa được không?

Nhưng rồi chị lại sợ đồng nghiệp - những người luôn tự nhận “tao có quan tâm thì tao mới hỏi” – đáng lòng.

Chị em chơi với nhau khá thân nên chị kể, chơi Facebook cũng lâu nhưng rất ít khi cập nhật trạng

thái, thì thoảng post vớ vẩn bông hoa lên chủ yếu để bạn cũ biết mình vẫn sống là chính. Chỉ cần up cái ảnh ngồi cà phê một mình, năm giây sau sẽ có vài tin nhắn của đồng nghiệp “góp ý”, hỏi han.

- Này, lại ngồi với phi công nào thế? Mình có con rồi, làm gì cũng kín đáo đừng để con nó tổn thương em ạ.

- Khai thật với chị đi, hôm qua ngồi với anh nào?

Đi chơi Hồ Tây về, post cái ảnh sen tàn kèm mấy chữ vu vơ “Không có gì là mãi mãi...”, lát sau thò mặt ra cầu thang gặp ngay chị trưởng ban. Chị trưởng ban nín áo hỏi:

- Mới bị thằng nào đá hả? Thôi em ạ, yêu đương gì tầm này nữa, một lần chưa đủ hay sao mà còn mơ tưởng xa xôi?

Lúc dắt xe ra về, em phòng bên vẩy vẩy tay:

- Em hỏi thật, cái tút (status) vừa rồi chị nói về

lão X. phải không? Chị với lão ấy có vấn đề gì à? Bỏ nhau rồi à?

Chị Na bảo, có cảm giác chỉ cần nhỡ tay đánh một dấu chấm trên Facebook thôi, cả công ty sẽ rĩ tai nhau “Chắc lại ám chỉ mới chấm dứt với một thằng nào đó!”

Trong mắt đồng nghiệp và hàng xóm, chị gần như trở thành một “nạn nhân” cần được thương hại và an ủi mặc dù chưa bao giờ chị thấy mình đáng thương.

Hai năm sau chị lấy chồng, từ giã thân phận của một single mom. Một người mà chị không yêu.

Chỉ vì không thể chịu đựng được sự “quan tâm” của mọi người.

Nhật ký của vợ

Ngày...

Hắn lại tổ chức nhậu nhẹt tại nhà. Lúc rượu phê phê, đọc xong tám bài thơ, hắn vung tay nói với các “chiến hữu”:

- Các chú ơi, các em gái ơi sống trên đời quan trọng ở chữ tình thôi. Tiền bạc chỉ là phù vân như mây như khói.

Mình nghe được bèn gọi hắn vào bếp, hỏi:

- Tiền là phù vân hử? Đưa đây tám chục mua chai nước mắm với gói ô mô đề.

- Hic, người ta đang thăng hoa, mắm cái gì mà mắm - hắn gất. Xong quay ra đọc tiếp năm bài. Các

em gái vỗ tay đôm đốp khen thơ anh hay hơn cả thơ của mấy ông nổi tiếng thế kỷ mười tám nhĩ. Hấn vênh mặt bảo: “Thế mà con khộm già nhà anh chẳng khi nào thừa nhận. Chết tiệt cái con khộm già!”

Ngày...

Sáng nay có cuộc họp xóm bầu tổ phó tổ Vệ sinh môi trường thôn. Hấn nằm dài trên ghế bảo:

- Làm thì làm trưởng luôn cho oách, phó đểch làm.

- Anh chẳng có chí tiến thủ gì cả! Cứ từ từ làm tổ phó tổ quét rác cái đã, phấn đấu dần dần, tích lũy thêm kinh nghiệm chả mấy chốc lên tổ trưởng vệ sinh ấy chứ.

- Hic, trong nhà này tao nói còn chẳng ai nghe nữa là tổ trưởng tổ vệ sinh của xóm - Hấn lừ mắt, rồi giục dọn cơm ăn “để tao còn đi ngủ.”

Ngày...

Hôm nay kỷ niệm 5 năm ngày cưới. Mình hỏi:

- Anh không mua cái gì tặng em à?

Hắn gãi tai xin ba chục.

- Để làm gì?

- Thì đánh con đề 05, tối trúng hai triệu một vợ chồng ta đi làm bữa cho hoành.

Tối đề về 04, hắn chửi: “Định mệnh, số nhỏ vãi” rồi lên facebook viết tặng mình bài thơ:

“Hôm nay ngày cưới đôi mình

Lẽ ra ta đã linh đình rượu say

Nhưng mà số số nó quay

Như con chuột kẹp bay ba mươi nghìn”

- Thơ gì mà buồn cười thế? - Mình hỏi.

- Nhiều người làm thơ buồn cười hơn anh nhiều -
Hắn nhe răng cười - Bài này anh tính gửi báo lá cải
lấy nhuận bút mua quà cho em.

Ngày...

Mình đọc được bài báo so sánh chồng Tây và
chồng Việt, thấy chồng Tây ga-lăng, hào hoa, lịch
thiệp, chăm làm việc nhà và biết chia sẻ... bèn mở lên
cho hắn xem mà học hỏi. Hắn ngó qua như chó xem
tát ao, rồi làm câu:

- Bọn này chỉ được một cái hơn đàn ông Việt.

- Cái gì?

- Tờ Rim

Ngày...

Hôm nay thẳng hàng xóm xây bờ tường lấn sang
đất nhà mình nửa mét. Mình nói với hắn, hắn chạy ra
nấp sau bụi chuối ngó nghiêng rồi lủi thủi đi vào.

- Sao anh không có ý kiến gì?

- Uầy, thằng đấy xăm trổ kinh vãi. Kệ nhà hấn.

Nói xong hấn vào nhà bật máy tính viết bài đăng sờ ta tút phản đối việc nhà hàng xóm lấn đất, lời lẽ vô cùng đanh thép và quyết liệt. Mình bèn hỏi:

- Sao anh không ra mà chửi hấn, lên viết sờ ta tút chửi thì hấn có nghe được đâu?

- Vì nó không nghe được nên mình mới viết, đéch phải sợ!

Ngày...

Bạn cũ đến chơi, toàn xe ô tô bóng loáng. Hấn ngồi tiếp bạn mà vãi mồ hôi trán, chắc căng thẳng. Lúc tụi bạn về, hấn lí nhí hỏi mình:

- Em có khinh anh không? Có so sánh anh với tụi nó không?

- Không.

- Ồm, anh là thằng chồng chẳng ra gì, anh xin lỗi em.

Mình rom róm nước mắt. Tự nhiên thấy thương hẳn chỉ lạ ...

Một đêm ở nhà vợ cũ

Mười một giờ trưa bước lên phòng bán vé ở bến xe. Việc đầu tiên là nói lỏng thắt lưng thở phát đã. Hic, điều hòa bọn này mát thật. Từng luồng khí êm dịu luôn sâu vào tận cơ quan thiết yếu nhất.

- Anh ơi về mô ạ?

Em bán vé thò cổ ra vẫy vẫy. Sau 3 ngày làm người nổi tiếng ở xứ người, hôm nay mới được nghe tiếng Nghệ xịn, tự nhiên thấy yêu “về mô” vãi.

- Cho anh một vé về Nghĩa Đàn.

- Dạ, cho em xin một trăm rưỡi - “Về Mô” cúi đầu bảo.

Giờ thì nằm thẳng cẳng trên xe, lim dim ngủ chờ sáu tiếng nữa có mặt tại nhà cự bố vợ. Lão tài xế khoe biết cự bố vợ, trước kia suốt ngày ngồi oánh phỏm với nhau.

Hóa ra ông cự nhà mình cũng nổi tiếng phét. Hồi mới làm rể, về quê ngoại chơi ông cự vẫn hay rủ mình làm tí với mấy người họ hàng “H. mô ngồi đan quạt đi, ta đánh cho bọn ni hết xèng đỡ nói phét!” Mình oánh được nửa tiếng chả biết được hay mất nhưng mỗi lưng quá nên toàn bỏ cuộc. Nói chung món này mình không ung nên hay ngồi sau lưng xui đại ông cự rút con gì, chót con gì cho chắc. Mỗi khi nghe theo mình, bị thằng ngồi cạnh ăn chót hạ, ông cự vỗ đùi đánh đét bảo “Định mệnh nghe mi bị hấn chộp mất rồi, tau đang định rút con khác”, mình nhe răng cười, nói “Tại bài hấn đồ chứ có phải tại con đâu!”, rồi lại xui tiếp.

Năm giờ chiều. Bắt taxi vào tận ngõ nhà vợ. Mẹ vợ chạy ra nói: “Ồ, nhanh hè, xe chạy mấy giờ mà về nhanh hè”.

Vào nhà. Mình cởi áo ném vắt thành ghế, mẹ vợ
Đào Tiểu Vũ eBook

đang pha cà phê ngược sang nhìn, bảo:

- Đạo ni béo hê, yêu em mô không mà béo hê.

- Con chả yêu ai ả, để rứa cho gái hần thềm -
Mình lễ phép nói.

- Thật không đó, không yêu em mô thật à?

- Dạ, vâng.

Nghe mình nói, mẹ vợ có vẻ ưng nên cho thêm 2 thìa sữa vào ly cà phê.

Bảy giờ tối, nghe tiếng lịch bạch ngoài sân, quay ra biết ngay là “Ú Thềm” đi làm về. Độ này trông thì mặn ghê: quần vải bó căng, áo sơ mi cộc tay, nhìn cũng ra vấn đề phết, không biết đã kịp có anh nào chưa. Con gái đang múc canh rau ngót ngược lên bi bô:

- Con chào mẹ!

- Ai đang ngồi cạnh con đó? - Ú Thèm hỏi con gái.

Nhìn sang mình, con gái khoe:

- Bố, bố của con!

- Bố của mi dạo ni nổi tiếng rồi! - Thị bỏ cặp xuống, đứng đĩnh bảo.

Á à, lườm rau gắp thịt, ý tại ngôn ngoại nhè, chắc hay thập thò vào Facebook mình hóng chuyện đây (đếch biết nick ảo của thị là gì, block phát cho bố ghét).

Ăn xong, con gái cầm đôi vọt cầu lông bé tí đưa ba một cái, mẹ một cái, bảo:

- Ba với mẹ đánh cầu lông đi, đánh đi!

Mình quay sang nhìn Ú Thèm, Ú Thèm quay mặt lên ti vì nở nụ cười rất ảm ý. Con gái mới tí tuổi mà kinh thật, định xui ba mẹ ngoại giao cầu lông đây.

Mình bảo:

- Thôi con chơi với mẹ đi, ba đi xe cả ngày mệt rồi.

Nó khóc ré lên, kiên quyết bắt giao lưu bằng được. *Ú Thèm* thấy thế bật cười khanh khách, dỗ con gái:

- Bố của mi chỉ đánh với các cô trẻ trẻ, xinh xinh thôi.

- Có cái mứt í, dì đểch đâu ra - Mình cũng không nhin được cười, bèn nói vu vơ:

- Có mà đây, toàn các em trên phây... lạ chi! - *Ú Thèm* xì môi.

Mười giờ. Vào phòng ngủ, con gái đập đập lên nệm bảo:

- Mẹ ngủ bên này, bố ngủ bên này, con nằm giữa nghe kể chuyện ngày xưa ngày xưa.

Đào Tiểu Vũ eBook

- Con nằm dưới sàn với bố đi, mẹ nằm trên này với bà cho rộng. - *Ú Thèm* vừa nhổ lông nách vừa nói.

- Để con ngủ với bà cũng được, mẹ ngủ với ba đi - Con gái vùng vằng.

Mình thấy thế liền dỗ con:

- Con nằm đây nghe ba kể chuyện ngày xưa ngày xưa nha, mẹ hôi nách lắm không nằm đây được mô.

- Nói liên thiên cái chi đó? - Thị bữu môi gât - Không biết đùa mô hôi nách nha!

Đang cãi nhau ai hôi hơn thì con gái lôi trong ba lô ra cái quần đùi của bố, nó cứ ôm khư khư trong lòng như ru búp bê. *Ú Thèm* bảo “Bỏ xuống đi con, ... không mặc sịp nên hôi lắm đó”. Thị xoáy đều kinh, vẫn nhớ cơ đấy?

Đưa đây mãi, cuối cùng con gái cũng nằm cạnh

bố nghe chuyện ngày xưa. Ranh con này không thích đọc truyện trong sách, cứ phải chuyện bịa của bố mới ưng. Kể cho nghe chuyện thỏ con một hôm vào rừng hái nấm bị chó sói cắn cho phát, thỏ con bèn về nhà mách thỏ mẹ. Thỏ mẹ xông ra hỏi đũa nào đánh con ta rồi đuổi chó sói chạy bán sống bán chết. Ú Thèm nằm trên giường thò cổ xuống vừa cười vừa bảo:

- Chuyện chi mà lạ rứa, thỏ lại đuổi được cả chó sói à? Chuyện vô lý rứa mà con cũng nghe, hâm!

- Con thích nghe chuyện ni, kể tiếp đi ba... - Con gái giầy đàn ông.

Kể một lúc quay sang đã thấy con gái ngủ lúc nào không hay. Bà ngoại bật đèn ngủ rồi bỏ ra ngoài, nói nhỏ trước khi khép cửa: “Để mẹ lên gác bóp lưng cho ba con. Ba con dạo ni hay đau lưng lắm”.

Trong ánh đèn dịu dịu, điều hòa mát mát, tự nhiên thấy đuối hết cả mắt. Trên giường *Ú Thèm* trở mình tám vòng, thi thoảng thở dài tâm trạng. Chắc đang lo công việc ở chỗ làm dạo này trì trệ vì nắng
Đào Tiểu Vũ eBook

nóng. Hé mắt nhìn lên, thấy cái váy xanh cổ vịt bập bùng trước quạt như cánh bướm căng gió. Khổ thân, lo lắng công việc quá đến nỗi váy tóc lên tận cổ mà không để ý, đã thế vài phút lại khẽ ho một tiếng rất ỷ nhị trong cổ, chắc ốm rồi. Mình gất:

- Ngủ đi để con nó ngủ, ho lắm thế!
- Ngủ thì cứ ngủ đề, lắm chuyện - Thị gất lại.
- Ho rửa bố ai ngủ được, mà trở mình ít thôi.

Quay lưng ra ngoài, thị chép miệng:

- Đây quen rồi nha, khó ngủ nó quen rồi nhá!

Cãi nhau một lúc mình chợp mắt lúc nào không hay. Sáng mở mắt đã thấy ông cự đứng ngoài cửa giục “Dậy rửa mặt rồi đi ăn lòng lợn đi, định mệnh cả đêm qua đểch ngủ được, đi làm chén cho mát”.

Đánh răng, rửa mặt xong leo lên xe ông cự.
Ông cự hỏi:

- Tôi qua ngủ sớm rứa, mệt nên chắc dễ ngủ hê?

Không biết có ý tại ngôn ngoại không, mình bảo:

- Dạ, ngủ một mạch chẳng biết gì trời đất luôn.

Ông cự phanh cái kết, ngạc nhiên hỏi lại cho chắc:

- Thật à, thật à? Ngủ không biết gì à?

- Vâng.

Ông cự phóng cái vù, lảm nhảm câu gì đó nghe không rõ.

Ra quán gọi hai bát cháo, một đĩa lòng, một cái bánh đa và một chai rượu trắng. Ông cự bảo:

- Bô đang nghi bị gút, bác sĩ nói kiêng lòng lợn nhưng thôi kệ hấn, uống đi, chết biết liền sợ cóc gì!

Mình cạch ly, bảo:

- Ừm, kệ chó, sống trên đời thèm miếng dồi lợn mà còn không dám ăn thì cũng coi như chết rồi, mạnh đi bố.

Gọi “bố” phát cho thuận miệng. Bố có vẻ ưng.
Lát sau bố hỏi:

- Mi có thích cô Linh dạy con Sóc không, thích thì siêng đưa Sóc đến lớp.

- Nhìn răng bố, ra gì không?

- Cụng được nhưng môi thâm.

Ừay, lấy vợ đừng lấy đứa môi thâm (thế mà còn bày đặt mai mối cho mình, hiểm thật).

Chiều ngủ dậy mình chào té. Ông cự bảo *Ư Thèm*:

- Mi đưa hán ra đường bắt xe nha, bố mệt.

Ư Thèm im im không nói gì, lát sau đã thấy nổ

xe sẵn ngoài sân. Khoác ba lô, nhảy lên xe, cổ tình bám vào vai thị phát. Thị để yên, có vẻ xuôi xuôi.

Xe lướt qua hàng phượng xanh mượt đang nở hoa, *Ú Thèm* chạy xe chậm chậm, chột thị quay lại hỏi “Bắt xe buýt hay xe khách?”, giọng êm và mượt như đang hát ru, yêu vãi. Mình bảo “Xe chỉ cụng được”. Thị gật gật, duyên kinh. Sẵn khung cảnh thơ mộng, định ôm eo thị cái xem sao, nhưng ngại ngại nên rút tay lại.

Đến đèn đỏ, nhảy xuống bảo thị “Về đi”. Thị im lặng không nói gì, quay xe trở lại. Chột sức nhớ, gọi với theo:

- À quên, cầm ít tiền cho con ăn thêm cái gì.

- Đạo ni giàu hê, nổi tiếng có khác, nhiều tiền rứa! - *Ú Thèm* nói vu vơ.

Nhảy lên xe buýt đang đợi sẵn bên đường. Xe chạy được một đoạn, quay lại thấy bóng *Ú Thèm* khuất xa dần, xa dần giữa phố đông người...

Hai năm sau ngày cưới

Sáu giờ sáng đã tỉnh dậy rồi nhưng vẫn còn cò nằm thêm tí nữa. Ngoài vườn tiếng chim gí hót nghe thật vui. Tiết trời mùa thu mới dễ chịu làm sao, gió hiu hiu lùa qua cửa sổ, mơn man trên mặt... Ôi, cuộc sống nhiều khi nhẹ nhàng và thanh thản lạ lùng.

Lày... Dậy đi dậy đi!

Giật hết cả mình. Bao nhiêu lãng mạn biến mất tiêu chỉ trong 1/3 giây. Vợ mình hay có cái kiểu “Gõ cửa ngày mới” lạ lùng như thế. Hai năm sau ngày cưới, sáng nào cái giọng vùng chiêm trũng lú lờ L cao N thấp ấy cũng gọi tôi dậy từ lúc 6 giờ 30 phút, ngày nào cũng gọi đúng giờ đấy - chính xác như đồng hồ Tây nhà Nghị Quế ý.

Dậy đi, còn ít cơm nguội đêm qua đấy, anh rang thì bỏ ít dầu thôi, thắng vừa rồi tốn hơi nhiều tiền tiêu vật đấy. Xong thì quấy cho con Hĩm nồi cháo. Nhớ đun nhỏ lửa nhé, kéo lại trào hết ra.

Tôi nói giọng giả vờ ngái ngủ “rời, rời”... Vợ gắt:

- Rời rời cái gì mà rời rời. Nằm ườn ra đấy mà hô khẩu hiệu à. Còn chậu quần áo ngâm từ hôm kia nữa đấy, liệu mà giặt đi không thành dưa úng bây giờ. Dậ..y..y.yy..!

Giặt mình tập hai. Con chim gù ngoài vườn cũng bỗng nhiên cảm bất chảng thấy hót nữa. Một ngày mới luôn khởi đầu như vậy. Bao giờ cũng bị kéo tụt từ trên mây xuống thẳng ao bèo không thương tiếc. Cuộc sống hôn nhân nhiều khi phũ hơn mình vẫn tưởng. Cái người đàn bà vừa gân cổ, nheo nhéo sai vặt mình với chất giọng khế chua và ngọng lịu ấy - cách đây hai năm mấy ngày chứ mấy vẫn đang là cô gái nhí nhảnh xì tin, chỉ biết học, online và nhõng nhẽo bên mình.

Dậy thì dậy, cứ làm như người ta là kẻ lười nhác
Đào Tiểu Vũ eBook

lắm không bằng. À, đêm qua ngủ quên mất, thằng Barca không biết thắng hay thua. Mới mua thêm mấy chú tiền đạo mà đá không ra gì thì nhục. Bật tivi đợi một lúc... “Tiếp Villareal trên sân nhà, các cầu thủ Barca mặc dù thiếu vắng nhiều trụ cột nhưng vẫn ra sân với quyết tâm dành trọn ba điểm. Ngay từ phút thứ năm của trận đấu, Xavi nhận đường chuyền tinh tế từ Inesta rồi xoay người dứt điểm...”

Đúng lúc gay cấn ấy thì con Hĩm thức giấc, khóc ré lên. Vợ thì đang đi đổ rác. Tôi chạy vội vào phòng ngủ của con bé mà không kịp biết cú xoay người của Xavi cuối cùng kết thúc bằng cái gì nữa. Tiếc hùi hùi...

- Lày lày – Vợ hát hàm gọi giật, trên tay cầm cái điện thoại tàu của tôi - Dư lày là dư lào đây?

Bỏ mẹ rồi. Cô ả cứ khi nào căng thẳng hay bức xúc là y như rằng xác suất ngọng “L cao, N thấp” sẽ có chiều hướng gia tăng. Dở thật, tối qua ngủ riêng, có sms qua lại với em Micky kute. Em này và tôi hay đong đưa nhau trên một diễn đàn vớ vẩn, rồi ảo ảo, thực thực chả biết kiểu gì mà lần.

Đào Tiểu Vũ eBook

- “Kính nhờ... *Anh ơi Hà Lợi mùa lầy hoa sữa bắt đầu thơm rồi anh à. Bao giờ em được nắm tay anh dạo chơi dưới sương đêm hả anh...* Ấy zà, lãng mạn nhỏ, hẹn hò nắm tay nắm chân nhau cơ đấy. Cái gì thế? Anh đừng loanh quanh như mấy lần trước nữa nhé - Thị vợ đọc to tin nhắn của Micky bằng cái giọng mỉa mai pha chút hằn học rồi vặn vẹo tôi”

Trong 1/10 giây, lòng tôi chột se lại khi bắt gặp khuôn mặt hốc hác, đôi mắt mòn mỏi vì cơm áo gạo tiền của vợ. Tự nhiên thấy mình có lỗi quá.

Rồi cũng qua vụ tin nhắn kia. Không phải thị bỏ qua mà thị chỉ đang “chiến tranh ngầm”. Sau này giận dữ sẽ mang ra nói một thể.

Cái bếp lò ẩm quá, chắc đêm qua dính nước mưa, nên quạt mãi vẫn không bén lửa. Khói um lên mù mịt. Tôi vừa phe phẩy quạt vừa ho sặc sụa. Nước mắt chảy dàn dụa. Tự nhiên sống mũi cay cay. Chắc, mấy em ex xưa của mình mà mục sở thị được cái thảm cảnh này nhỉ. Đúng là “*Ra đường vô nghĩa nghênh ngang/ Về nhà hỏi vợ căm rang đầu mày.*”

Trong lúc đợi bếp đồ lửa, tôi tranh thủ vò chậu quần áo. Khiếp quá, toàn quần áo con Hים với của thị.

Xong chậu quần áo thì cũng quá bảy giờ rồi. Ăn sáng bằng cơm rang (ít dầu). Thị xúc một bát to rồi trệu trạo nhai nghiền. Chẹp, nhớ hồi mới tán tỉnh nhau, vào quán miến lươn, nàng nhón nhén từng cọng giá đỗ thấy mà đáng yêu vô cùng. Giờ thì chả ý tứ gì nữa. Vừa nhai nhồm nhoàm, thị vừa nhắm tiền chợ để lát đưa cho chồng mua thức ăn.

- Rau muống ba ngàn, bốn miếng đậu phụ sáu ngàn, hành củ, chai dầu ăn, kẹo đắng... vị chi là ba tám ngàn tám trăm đồng. Đưa cho anh hử bốn mươi ngàn nhá, thừa cầm lấy khi nào cắt tóc, đừng có mà đề đóm đấy!

Tám giờ lui thủ đi chợ. Đầu óc cứ lẫn lộn hết cả lên. Đang tưởng tượng lại cú xoay người sút bóng của Xavi lúc sáng không biết nó có thành bàn không nhỉ, lại phải lảm nhảm nay phải mua hành củ, kẹo đắng, đậu phụ... để khỏi quên lời vợ dặn trước lúc đi làm.

Ra chợ, tôi chạy ngay vào hàng đồ khô mua hành củ và dầu ăn trước, vì hình như chỗ hàng rau có bóng dáng ai đó trông quen quen, rất giống một em ex. Chết tiệt, để cho nó gặp mình trong bộ dạng này, với cái giỏ lúc liu trên tay có mà xấu mặt quá. Tôi vốn ngại đụng phải các ex trong mọi hoàn cảnh. “Tránh ex chẳng xấu mặt nào!” là vậy.

Cầm chai dầu ăn mà so đo mãi, bởi không ngờ nó lên giá nhanh thế. Vớ vẩn lẹm vào tiền thì nguy. Con mụ bán hàng giải thích:

- Chú không biết chứ xăng đang lên. Xăng mà lên thì... dầu cũng lên theo.

Định mệnh, xăng thì họ hàng gì với dầu lạc?

Về nhà. Thị đang ôm con Hĩm ngủ gà ngủ gật. Nghe tiếng dép tổ ong loẹt quẹt thị bừng tỉnh dậy.

- À, ông thầy lang vừa qua đây nhờ anh viết hộ cho cái thư cảm ơn đây! Anh viết đê, ông í trả cho năm chục.

Lại viết thư à. Lần trước tôi đã từ chối, nhưng thì không đồng ý, còn bảo:

- Anh vẫn hay chữ tốt thì cũng làm được cái gì đâu mà phải giữ kè. Bất quá viết mấy chữ cho người ta kiếm chục bạc mua sữa cho con.

Thì khôn vãi. Cứ cái gì cũng quy ra sữa cho con thì tôi cứng mấy cũng phải mềm lòng.

Thư cảm ơn này để gửi đến khách hàng, còn khách nào thì tui cũng chẳng rờ. Đếch quan tâm. Chộ ời, bao nhiêu chữ nghĩa tuyệt vời chỉ để viết mấy dòng thư cảm ơn thôi sao?

Nắn nót viết “Thư cảm ơn. Tôi là Nguyễn Văn Khèo, ở xã X huyện Y tỉnh Z. Tôi bị nám, á sừng, ghẻ lở, hắc bào, vẩy nến, ếch xi ma...đã lâu, chữa trị nhiều nơi mà không khỏi. May nhờ tìm đến đúng thầy đúng thuốc, sau khi dùng thuốc của ông chưa được 3 tháng thì tất cả mớ bệnh ngoài da kia đều lặn mất tiêu. Tôi viết thư này để cảm ơn ông - một người thầy lang tài ba”.

Hic, chẳng nào mà hội tụ đầy đủ các bệnh ngoài da như này thì quả là tinh hoa nhân loại chứ chẳng phải người.

Bồ già

Tôi nay đi ăn, dúm cái phong bì vào túi áo mình, lão nháy mắt:

- Cầm lấy tí trà.

- Ở đâu ra đấy?

- Đi dự đại lễ nên người ta biếu ấy mà.

Gọi bát bún xương cho mình xong lão kêu bát cháo rồi ngồi húp sột soạt. Mình bèn hỏi:

- Ô, anh không ăn bún với em à?

Chỉ vào mồm lão móm mém bảo:

- Răng mô nữa mà ăn. Mà ở đây đông người, xung hô ông – cháu thôi không chúng cười cho vào mặt.

Sáng đang ngồi lướt phây, lão khoe rồi rít trong điện thoại:

- Cháu ơi, à quên, em ơi, anh đang đi khám tổng quát.

- Ủ, kết quả sao rồi ạ?

Lão thều thào:

- Tiểu đường hạ. Phân đẹp. Huyết áp ổn. Trĩ thụt vào 12 ly 8. Chiều ta đi ăn mừng phát.

Mình vào nhà vệ sinh ới sạch tron bát bún tôi qua.

Hôm trước mình kêu em thích cặp quần lót Vera. Lão hỏi:

- Thế bao nhiêu tiền?

- Rẻ mà, có triệu tư.

Rút khăn mùi xoa chấm chấm lên trán, lão bĩu môi.

- Mặc trong đêch ai biết triệu tư.

Chiều đạp xe đi đánh cờ về, lão xòe một bọc gì đó, nói “Tặng em”. Mình mở ra thấy 2 cái xi líp nhão nhoét, rộng thùng thình như cái bao tải dứa. Lão cười hềnh hếch nói:

- Anh thó của con ngan già đây, mặc tạm khi nào lĩnh lương hưu thích Vera có Vera - Nói rồi cong đít đạp xe đi.

Hẹn hò nhà nghỉ. Đợi mãi mới thấy lão đến. Mặt tái mét, ôm ngực ho khụ khụ tám cái, lão gất um:

- Lần sau chọn cái phòng tầng trệt thôi nha, leo hết tám bậc cầu thang sức mô nữa mà làm việc. Nói

xong lôi lọ dầu Phật Linh chấm chấm đầu gối.

- Ờ, anh dạo ni yếu hèn.

Lão bỏ kính lão xuống cười như mếu:

- Bôi dầu vào cho chắc gạo, nhờ thượng mã phong thì bỏ mẹ.

- Thượng mã phong là gì mà hội già bọn anh hay nói thế?

Lão cười rất gian, rồi bảo:

- Ngày xưa Lã Bố qua lục ải chém sáu tướng, cuối cùng ngã ngựa mà chết, ông đây éo đại. Nói xong mặt buồn rầu lắm nhắm một mình - Ngày xưa sức khỏe như trâu, bây giờ công cụ nát nhàu như dưa.

- Anh đọc cái gì bậy bạ thế? - Mình lờm.

Lão cười trơ cả lợi bảo:

- Cửa Đỗ Phú đây, hay không?

Lần cuối cùng gặp lão trong lễ mừng thọ, nín lại hỏi:

- Anh có dám bỏ con vịt già lấy em không?

Lão ríu hết cả lưỡi bảo:

- Em ơi, mặc dù nó là con ngan già nhưng sỏ đỏ, đất cát nó đứng tên hết. Bỏ nó anh sang sống với em à?

Mình ngâm môm không nói gì, tôi lên phây viết status: “Đàn ông cuối cùng cũng bạc như nhau cả thôi!” 3 vạn 9 nghìn like, 69 comment an ủi. “Chị ơi, ôm chị thật chặt!”

Rễ mới (part 1)

Hôm nay nhà ngoại đón rễ mới, chú rễ (sắp cưới) sẽ từ huyện bên đi xe máy sang trình diện gia đình vợ (cũ).

Chiều qua, lúc vừa về đến nhà vợ chưa kịp vào nhà, nhìn mặt mẹ vợ có cái gì đó khác khác đã sinh nghi. Vào nhà thấy phòng khách cũng khác, khăn trải bàn mới tinh, bình hoa tươi rói trên tủ, chả nhẽ nhà này sắp sinh nhật hay tổ chức thượng thọ cho ai?

Lúc ăn cơm xong, cầm chén trà nhâm nhi, mình ra về buột mồm hỏi vu vơ “Ồ hôm nay có lọ hoa đẹp hè?”. Vợ (cũ) đang dứt canh cho con gái im lặng không nói. Bố vợ mãi xem tin thể thao trên ti vi cũng không nói gì. Mẹ vợ mãi gọt mấy quả cam cũng định không nói, nhưng phút cuối mới e dè thề thốt “Mai

anh Thủy sang chơi...”

Hả? Thủy nào nhi? Làm rể nhà này ba năm chẳng khi nào nghe nhắc đến thằng có tên là “anh Thủy” bao giờ đâu? Mình quay sang hỏi “Thủy nào ạ? Con bác nào mà con không biết nhi?”.

Nói xong nhìn sang bố vợ chờ câu trả lời. Bố vợ nửa nằm nửa ngồi trên ghế chọt co rúm lên hét “Đù má, quả đây mà sút không vào!”. Vợ vẫn tích cực đút canh rau ngót cho con gái. Mẹ vợ chớp mắt 8 cái, cười cười ngại ngùng “À... bạn trai Thương!”. Thương là tên vợ (cũ) mình.

Chữ “bạn trai” được kéo dài, ngân nga mãi trong cổ như ngâm mật ong. Mình nghe xong thấy tê tái hết cả mặt, một cảm giác rất khó tả (nhưng mình sẽ tả): Nó là cảm giác hỗn tạp giữa hụt hẫng như người ta mất thứ gì đó dù không tiếc lắm, xen lẫn chút vui vui, hồi hộp và tò mò, có một chút ngại ngại khi biết mình sắp thành người trong ngôi nhà này.

Đứng dậy cầm chén trà ra vườn hút điều thuốc, vậy là vợ mình sắp sang ngang (lần nữa). Chắc thị
Đào Tiểu Vũ eBook

đang ngậm ngậm theo dõi thái độ của mình, nếu mình càng tỏ ra buồn bã thì thị càng mừng. Thị sẽ reo lên trong bụng “Cho mày biết thế nào là giá trị của tui nhá. Chia tay cái, có thằng ngon lành hốt tui liền!”. Thở dài (chẳng biết sao tự nhiên lại thở dài), rồi hít hơi thuốc thật sâu. Khói thuốc lẫn trong hơi nước ẩm ướt và ánh sáng nhạt nhòa của đèn đường. Mưa lác rác rớt trên nhánh lá đu đủ, gõ nhịp đều đặn xuống mái tôn. Vườn đêm hun hút, lạnh lẽo và ướt át... tiết trời ấy rất thích hợp cho tâm trạng của một kẻ chỉ là cái bóng của chính mình ba năm trước. Có con đê kêu rình rích ngay dưới chân, hic, đang rồi hết cả óc mà kêu chi kêu lăm dũ?

Quay vào nhà, nhìn đồng hồ mới gần 8 giờ mà đã thấy vợ xuống nhà dưới dọn dẹp, bèn muối mặt hỏi mẹ vợ “Thằng đấy làm gì? Nhà ở đâu hả mẹ?”.

Cố tình dùng từ “mẹ” và ngân nga thật lâu như ngậm mật ong trong mồm. Bình thường hay gọi “bà ngoại” hoặc đơn giản là “bà”, giờ gọi mẹ phát cho sượng sùng nốt một thể.

“Anh đẩy dân buôn bán thôi, cũng một đời vợ
Đào Tiểu Vũ eBook

rồi, nhà dưới abc...”. Định hỏi hần quen nhau lâu chưa, nhưng thôi, chuyện ấy đéch phải của mình. Việc của mình từ lúc này là giữ một cái mặt thật vô tư, bình thản như khán giả ngồi xem kịch. Tất nhiên vở kịch này bắt đắc dĩ mình phải đóng một vai không mong muốn, vai phụ phản diện!

Ngồi coi tivi một lúc, quay sang bảo bố vợ “Hai bố con đi làm bát cháo, uống chén rượu cho ấm đi bố? Nghe bảo quán dưới cầu kênh làm ngon lắm”. Bố vợ nghe câu “hai bố con” chắc cảm động, bèn ngẫm nghĩ mấy giây rồi đứng lên nói “Ồ, đi thì đi. Bố cũng đang no nhưng đi làm chén cho ấm rồi về ngủ!”

Ra sân lấy xe, vì mưa nhỏ nên chỉ mặc áo khoác. Bố vợ ngồi sau kêu lạnh hê, ngồi trong nhà ấm rứa mà ngoài trời lạnh dữ! Mình bảo dạ 12 độ thì lạnh rồi. Bố vợ xuýt xoa “Công nhận lạnh thật đó!”

Đường lớp nhớp nước và bùn, gió thổi lát phát bên tai. Và lạnh...

Ngồi vào bàn, trong lúc chờ mời nhậu, bố hỏi “Đêm qua coi đá bóng không?”. Mình nói, dạ có chứ. Đào Tiểu Vũ eBook

Bố buông một câu rất khí thế “Định mệnh, đá như đùa!”. Mình nghe cười gật đầu xác nhận. Hồi mới làm rể cũng hơi sốc vì bố vắng tục, sau quen dần, bữa nào bố không nói bậy thấy thiếu thiếu và có thể hôm ấy bố viêm họng.

“Uống đi, say về ngủ chớ lo cái đêch gì”, bố chặm ly cái cạch. Tửu lượng bố khá tốt, gấp 5 lần mình, nên bố uống 3 chén mình đáp lễ lại 1 chén.

Nói chuyện phiếm một lúc, có mấy người quen bước vào, bố quay sang mình giới thiệu “Lúc chiều éo đi được, thằng con rể sang chơi!”. Nghe câu “thằng con rể” xướng lên trang trọng, mặt mình hơi sượng. Thôi kêu nốt hôm nay nhé, mai “anh Thủy” anh ấy đến chơi, xung hô lịch sòng khéo bị anh giận đấy!

Tiện thấy không khí cởi mở, mình nhảm nhăng hỏi “À, mà nghe nói mai có thằng nào đến thăm bố à?”. Đang gặm chân gà, bố bỏ cái chân xuống bát, làm câu “Nghe nói rứa phải. Bố cũng chẳng quan tâm lắm, kệ hần!”

Mình cũng chẳng quan tâm luôn, hỏi vì tò mò là
Đào Tiểu Vũ eBook

chính. Cũng định nhân hôm nay uống cho say rồi nói chuyện tâm tình lần cuối cùng bố với tư cách của một thằng cựu con rể, có cái gì vướng mắc, cần cái trong lòng dốc hết trong cuộc rượu tàn này luôn, nhưng mỗi lần đang háng định đề pa vào chủ đề chính thì bố lại bảo “uống đi, sợ chi say về ngủ”, nên lại thôi. Tính bố ngang ngang, chưa bao giờ ngồi nhỏ to tâm tình, giống hệt tính vợ cũ mình không sai một ly.

Ngó đồng hồ thấy hơn 10 giờ, mình vào trong thanh toán rồi về. Những gì muốn nói với bố sẽ mãi mãi không bao giờ nói nữa.

Cất xe vào nhà. Vợ đang nằm nhắn tin cho ai đó, thấy mình về mợ ngược mắt lên nhìn vội rồi lại tiếp tục cắm mũi vào điện thoại. Định trêu “Nhắn tin cho anh Thủy à?” nhưng kìm lại được. Lâu rồi không nói chuyện với vợ (vì nó không nói gì với mình), mỗi khi định nói gì cũng nháp sẵn trong đầu mãi mới dám nói, vì phải chọn câu nào mà khi nói ra vợ không thể bắt bẻ được dù là những sai sót nhỏ nhất. Hic, vợ mình giống như thủ trưởng khó tính có thói quen rình rình bắt lỗi nhân viên, éo dại mà dây vào tổ kiến lửa!

Pha âm trà, rót cho bố một chén mình một chén. Sờ túi quần tìm gói thuốc mới sức nhớ bỏ quên ở quán lúc này, bèn đứng dậy mở tủ kính lấy gói thuốc (nhà vợ mình bán giải khát, tạp hóa). Rút tờ 50k ra bỏ vào hộp giấy, bảo với mẹ vợ “Con gửi tiền cả lon nước lúc chiều mời thằng em luôn!”. Mẹ vợ và vợ ngược lên nhìn không nói gì, coi như khách vừa mua hàng. Định bảo vợ “Không phải phụ lại tiền đâu”, vì lon bò húc bán ngoài đường đắt lắm 12k, gói thuốc 10k tính ra mới hết 22k, nhưng thôi chẳng đùa nữa.

Lúc ấy cũng sốc phết, ban đầu rút tiền ra trả cũng hơi lo vợ và nhà vợ coi đó là sự “xúc phạm”. Nhưng giờ mới hiểu ra rằng, xúc phạm bằng tiền là thứ xúc phạm dễ chịu nhất trong các loại xúc phạm! Kiểu này ngày mai trước khi về có lẽ nên gọi vợ lại tính tiền cả bữa tối hôm nay nữa, đã là khách qua đường thì mọi chi phí phát sinh đều nên quy ra tiền cho sòng phẳng.

Vợ vẫn miệt mài chat chit trên điện thoại. Con điện thoại nom cũ cũ kiểu lỗi thời, nhiều lần chạnh lòng định ước hỏi có thích điện thoại mới không mua cho cái? Nhưng ngó mặt nàng luôn khó dăm dăm

Đào Tiểu Vũ eBook

nên thôi.

Ngồi ngáo ngơ xem ti vi, uống trà một lúc chán quá bèn lọ mọ lên gác tìm chỗ ngủ. Cầm chén trà ra ban công đứng hút thuốc. Phía dưới đèn đường nhòa nhòa trong mưa, mưa bụi li ti một màn trắng xóa, mù mịt. Cứ đứng mãi nhìn vào khoảng không vô định trước mặt, sương hay nước mưa từ tán bàng nhỏ lách tách xuống tóc ướt đầm, lạnh buốt. Một cảm giác ngao ngán đang xâm chiếm. Cô độc. Chua chát. Trống rỗng và hoang mang như tâm trạng kẻ lạc rừng...

Thôi, cũng khuya lắm rồi, đứng thêm lúc nữa ướt hết quần áo tí nằm khó chịu.... Tự nhiên nhớ đến câu của Akino “Có những ngôi sao cách chúng ta cả triệu năm ánh sáng. Khi ánh sáng le lói của chúng truyền được tới Trái Đất xa xôi này, cũng là lúc nó không còn tồn tại nữa. Cuộc đời một con người, thậm chí sự tồn vong của một xã hội cũng vậy, hàng trăm năm sau, còn gì quan trọng nữa?”.

Ừm, đừng nói trăm năm nữa, chỉ cần vài năm sau chuyện hôm nay khi nhớ lại sẽ được kèm theo cái
Đào Tiểu Vũ eBook

nhếch mép, với câu hỏi lơ lửng trong đầu “Sao có những lúc mình lại như thế nhỉ?”.

Đi ngủ, sáng mai dậy có một vở kịch hay ho đang chờ sẵn đây...

11 giờ đêm, bố vợ lạch bạch đi lên, thò cổ vào bảo “Vào trong này ngủ với bố cho ấm này. Đừng làm gì thế?” Mình hỏi “Bố không xem bóng đá nữa à? Thôi con ngủ ngoài này cũng được, cho thoáng”. Bố bảo “Không coi nữa, giải Ý đá như shit! Mà vô đây ngủ nà, nằm ngoài đây sương xuống lạnh lắm, chẳng ngủ được đâu!”

Chẳng ngủ được đâu, nhưng đêm nay thì mình ngủ được. Chỗ này là giàn phơi quần áo tầng hai, trên che mái tôn, có sẵn chiếc giường cũ kỹ kê tạm bợ, phòng những lúc nắng nóng mất điện cả nhà kéo nhau lên đây hưởng gió trời.

Bình thường mỗi khi lên nhà ngoại thăm con gái mình vẫn hay ngủ với bố vợ. Bố nằm im không nhúc nhích, mình sợ phiền nên chẳng dám nghe nhạc hay nghịch điện thoại. Đã thế nhà này có quả đồng hồ cổ, Đào Tiểu Vũ eBook

khó ngủ vì lạ giường đã chớ, nó cứ 12 giờ là oánh đúng 12 tiếng nhưc hết cả đầu, sau đó cứ đúng nửa giờ lại gõ một tiếng keng. Mình hay lắm bằm rửa “Phải nhà tau, tau lấy búa tạ đập nát mày ngay từ tiếng keng đầu tiên rồi! Đồ ngu!”, nhưng vợ lại bảo “Quen rồi, chả nghe gì cả”.

Nằm miên man một lúc, có thể cảm nhận được sương đang mỏng trón trên trán. Đèn đường vẫn đỏ (cái thị xã này hoành tráng thật, giờ này sáng đèn chắc cho mấy chú nghiên đỡ lộn cổ xuống hố ga). Rón rén đi chân đất lần theo cầu thang xuống nhà lấy lon bia lên uống cho đỡ khát, biết đâu uống bia vào ngủ được thì tốt, đỡ trơng mắt nằm đếm tiếng keng keng của cái đồng hồ mát dáy kia.

Nhà dưới, nhìn qua ô cửa thấy vợ đang ôm con ngủ ngon lành. Gương mặt nàng lúc ngủ hiền hơn bình thường khoảng 40%, nhưng vẫn bảo đảm được nguyên vẹn vẻ đăm đăm khó gần như thường lệ. Một vẻ mặt rất khó đoán lúc nào vui và lúc nào đang buồn, chỉ những lúc giận dữ nó mới thực sự biểu cảm đến từng milimet. Ba năm bên nhau, ngắn hay dài? Quá ngắn nếu cuộc sống vợ chồng hạnh phúc, quá dài Đào Tiểu Vũ eBook

nếu đôi mắt ấy chưa một lần ngược lên nhìn chồng bằng ánh mắt chan chứa yêu thương. Nếu chỉ một lần đọc được chữ “yêu” lấp lánh trong mắt nàng, dù bất cần đến mấy, mình cũng sẽ níu kéo mối quan hệ này. Nhưng thôi, sai lầm nào rồi cuộc cũng là sự lựa chọn của chính mình, không thể đổ vấy nó cho ai được, nhất là đổ cho duyên số. Câu gì bọn tin tin hay nói nhỉ, à ngã ở đâu thì đứng lên chỗ đó. Hic, nó cũng như bị xe tông, đau đến mấy cũng cố mà đứng lên thật nhanh, nếu không bọn qua đường sẽ ném mớ tiền lẻ kèm cái chép miệng “Ra đường bây giờ sợ thế...” vì nghĩ thằng này chết rồi!

Uống mãi mới hết lon bia, công nhận những lúc như này bia luôn có vị khác thường. Có lẽ phải đi qua rất nhiều cay đắng mới cảm nhận được vị ngọt của bia. Cách đây 5 năm, đêm chia tay người yêu cũ, trong cái phòng trọ lạnh lẽo ở Hà Nội, lúc ấy trên tay mình cũng cầm chai bia với cảm giác không khác đêm nay là mấy. Chỉ khác ở chỗ chia tay ex, mình vẫn nặng lòng lắm, cầm chai bia trên tay mà nước mắt rơm rớm. Đó cũng là giọt nước mắt duy nhất và cuối cùng, dành cho một đứa con gái...

Chợt có tiếng dép loẹt xoẹt đi lên. Quay lại, thấy mẹ vợ đứng sau lưng với cái vỏ chăn trên tay.

“Không ngủ được à? Lạnh à?”. Mẹ vợ sờ trên tóc, lẩm bầm “Uớt hết đầu rồi này, vào trong nhà ngủ đi, mai kiêu gì cũng cảm cho xem!”. Mình cười bảo kẹ con, lát con ngủ. Mẹ vợ ngó mình trăn trăn một lúc, rồi quay xuống nhà không quên nhắ nhủ “Lo mà ngủ đi nha, đi đường xa mệt ngủ là ồm đó”.

Sáng, tỉnh dậy lúc hơn 6 giờ. Con gái dò dẫm từng bước cầu thang lên lay lay người bố “Bố ơi, dậy ta đi ăn bánh cuốn trứng đi bố!”. Câu này chắc được mẹ móm sẵn nên nói rất suôn. Nhìn cái miệng nó lú lo yêu không chịu được. Khi nào bố lên thăm cũng đòi ngủ với bố nhưng với điều kiện mẹ nằm bên cạnh (nhiều khi hỏi lòng: Nó đã có chút gì đó cảm nhận được sự khác thường trong mối quan hệ giữa bố và mẹ chưa? Bao giờ thì nó nhận ra đây? Khi ấy sẽ phải giải thích với nó như thế nào?).

7 giờ, “cả nhà” đi bộ kéo nhau ra quán ăn sáng, mình bồng con, vợ thui thui bước theo sau.

Hơn 9 giờ, đang ngồi cà phê trên gác chọt nghe tiếng chào hỏi râm ran bên thò đầu ra ban công nhìn xuống. Dưới sân, bố vợ đang bắt tay người đàn ông lạ hoắc, vợ và mẹ vợ trong nhà ra tiếp đón. Mẹ vợ hỏi “Đi lúc mấy giờ thế? Khiếp lạnh hè, may mà trời không mưa!”. Một chàng trai bỏ mũ ra, mình đoán chàng này là Thủy vì thấy tác phong lúng túng và nhất là quả dày đen nhìn rất mới (hình như sau gót còn dính tem vàng chưa kịp bóc). Chàng còn lại nhàu hơn, áo khoác màu mấm tằm, chắc là bạn.

Loay hoay một lúc, chàng có vẻ là rể mới kia mở cốp xe máy lấy ra đùm gì đó, dự là kẹo bánh (hồi lộ con gái mình đây). Đúng là kẹo thật, chàng đưa cho mẹ vợ rồi nói cái đếch gì đó lao xao không nghe rõ. Hè, kẹo này con gái mình nó vẫn mang trên lớp về mỗi khi bạn bè sinh nhật, nhưng nó không ăn vì cứng, chỉ bóc ra làm đồ chơi thôi. Khổ thân chàng mất oan mấy chục nghìn (lần sau mua gì cứ nhắn tin hỏi anh, anh chỉ cho).

Ấn tượng ban đầu về chàng là một người trông cũ cũ, da ngăm đen, môi dày, bụng có dấu hiệu chảy phệ. Ở trên ban công vừa hút thuốc, vừa nheo mắt
Đào Tiểu Vũ eBook

soi chàng với tất cả tình thương mến và sự chia sẻ sâu sắc, hehe. Hớ hớ, trưa nay chắc có thịt chó uống rượu rồi, rể mới đét thế kia cơ mà?

Để mới (Part 2)

Đợi chúng nó vào nhà xong, bây giờ mình mới lục tung trí nhớ xem thằng giày đen tem vàng rực rỡ kia rốt cuộc là thằng nào và từ đâu chui ra? Liệu nó có phải là thằng ngày trước vẫn hay thậm thụt nhắn tin, gọi điện cho vợ mình không?

Vụ ấy không thể quên được, hẳn chính là giọt nước tràn ly trong sự đổ vỡ của cuộc hôn nhân đầy chua chát này. Ngày đó đi đâu vợ cũng kè kè điện thoại trong người, kể cả đi vệ sinh. Mình hỏi đi vệ sinh mang theo điện thoại làm gì? Nàng nhăm nhắng “Nghe nhạc cho dễ ra”.

Một hôm đi làm về thấy điện thoại vợ để đầu giường, mở hộp thư đến thấy trống không nhưng vào phần báo cáo tin nhắn đã gửi, đập vào mắt là dãy số

lạ hoặc không có trong danh bạ. Tiếp đó, vào nhật ký cuộc gọi thì thấy tần suất liên lạc với số này khá dày và thường vào những lúc mình không có nhà. Lúc ấy máu nóng bốc mẽ lên mặt rồi nhưng bình tĩnh lấy máy mình ra chụp lại màn hình cho chắc, xong quay ra ngồi coi tivi.

5 phút sau vợ từ nhà dưới bước lên.

– Lại đây anh bảo này!

Nàng tròn mắt mấy giây, rồi bước lại gần.

– Đây là số của ai?

Liếc qua rất nhanh, nàng ráo hoảnh:

– Anh có bạn thì em cũng có bạn!

Nói xong quay ngoắt vào buồng nằm thẳng cẳng vuốt vuốt điện thoại. “Anh có bạn thì em cũng có bạn”, câu này hay đấy! Để xem bạn cô là ai nào. Mở máy tính sốt một phát ra nguyên cả chùm thông tin

từ số điện thoại kia, toàn tin mua bán vật vãnh của một thằng ất ơ nào đó giấu tên.

Lướt xem mấy tin rao vặt xong, thấy nó chẳng đáng để mình bận tâm, cũng định bỏ qua, nhưng nghĩ lại câu nói và thái độ rất láo của vợ lúc ấy nên quyết định gọi vào số kia xem rốt cuộc nó là thằng nào.

Tôi ăn cơm xong, ra ngõ lấy máy khác gọi thử. Bên kia giọng lè nhè của một thằng lẩn trong tiếng ồn ào.

– A lô, ai đó?

– Tao bảo này, mày là thằng nào mà suốt ngày thậm thụt liên lạc vô máy vợ tao?

– Cái gì? Nói cái gì thế?

– Định mệnh, nếu đáng mặt đàn ông thì xưng tên tuổi, địa chỉ tao nghe nào.

Tút tut tut...

Hức, thẳng hèn này làm mình tự nhiên mất hứng. Nếu nó dám làm dám chịu, hiên ngang nói thẳng vào mặt mình “Tôi tên là X, ở Y, vợ ông thích tôi thì tôi thích lại, thế thôi” thì sẽ khác, anh mày đã đỡ phải điên.

Gọi điện nói được mấy câu xong quay vào sân dắt xe ra ngõ. Đi đâu bây giờ? Không cần biết, con đường nào trước mặt cũng sẽ là con đường dang dở. Đi để không có cảm giác mình đang đứng yên một chỗ, vì nếu đứng yên một chỗ chắc đầu mình nổ tung mất.

Lái xe qua những con đường rất vắng. Dưới góc si già kia, cái quán cà phê quen thuộc kia, cả lối nhỏ đi ra bờ sông kia nữa,... hình bóng cái đứa từng yêu thương mình nhất vẫn lẩn khuất đâu đây. Mình đã buông tay nó để đến với người mà mình cho là phù hợp nhất để đi với mình suốt cuộc đời. Trớ trêu thay người đó chính là vợ mình bây giờ, một đứa chưa bao giờ mình nhìn thấy chữ yêu lấp lánh trong mắt “nó” - kể từ ngày chung sống với nhau.

Ba tháng tiếp theo, sau rất nhiều biến cố, tôi nói
Đào Tiểu Vũ eBook

với vợ “Em có thể tự giải thoát cho mình, nếu muốn!”

Và sau đó, mọi việc diễn ra như ngày hôm nay đang thấy.

Nằm trên gác nghe đi nghe lại mấy bài hát sến súa, chợt thấy nó rất hay vì hình như có mình trong đó. Nhà dưới “chúng nó” đang nói chuyện rôm rả, phải xuống đó mới được. Ở lý trên này chúng nó lại nghĩ mình đang trốn tránh, mặc dù xuống dưới ấy cũng chẳng có chuyện gì để nói với chúng.

Mò xuống cầu thang, cự bố vợ thấy mình liền bảo “Tưởng là ngủ trên đây, ngồi đây uống trà này”. Mọi ánh mắt đổ dồn về mình. Mẹ vợ đang bóc dỡ quả cam, quay sang nói nhỏ với rể mới “Chồng cũ Thương, sang thăm con gái đó”. Rể mới nhồm dầy chìa tay về phía mình nhưng mình vờ nhìn đi nơi khác. Híc, anh chẳng có lý do gì để bắt tay chú mày cả.

Cự bố vợ rót chén trà, vỗ vai mình “Uống thử coi, trà gửi bên Đài Loan về đó”. Mình nhấp ngụm nhỏ, ngược lên gật gật nói, công nhận trà Đài Loan có Đào Tiểu Vũ eBook

khác. Cựu mẹ vợ hỏi, khác sao? mình bảo nghe toàn mùi nước hoa. Cựu bố vợ rót thêm vào chén, đoạn chép miệng “Thơm hầy, mà thằng này nói đúng, nghe mùi nước hoa thôi rồi!”

Uống xong chén trà gửi bên Đài Loan về, mình nhìn thẳng vào rể mới ra ý thắc mắc thằng này ở đâu chui ra đây? Rể mới cúi đầu, đưa tay vân vê chùm lông dưới cằm ra vẻ rất tâm trạng. Bây giờ mới để ý kỹ, dưới cằm chàng góc 2 giờ mọc một chùm 3 sợi lông trông rất mỹ quan. Mình đếch đọc sách tướng số bao giờ, nên chẳng biết người có chùm lông ở vị trí đặc địa ấy là quý tướng hay quái tướng. Chỉ biết đang nói chuyện mà bí bí là chàng thò tay vân vê 3 sợi ngọc mao ấy như ta lần lần tràng hạt. Mình tưởng tượng, nếu đi cắt tóc, thằng nào nhổ tay cạo bég mát chùm lông quý ấy chắc to chuyện với chàng chứ chẳng đùa.

Thấy không khí hơi ngột ngạt, cựu bố vợ thả cục thính cho có chuyện mà nói:

– Tối qua Bát xa đá như tập ý. Định mệnh, thằng An véc chi chi đó hờ là ăn vạ.
Đào Tiểu Vũ eBook

Rẻ mới buông chùm lông quý gật gù hưởng ứng liền:

– Bát xa đạo này nói chung là hay ăn vạ, nói chung là xem mà ức chế vì nói chung ngoài kiểu đá ban bật ti-ki-ta-ka ra thì nói chung không có gì mới. Nói chung chán!

Nghe chàng phang nguyên một chùm “nói chung”, mình nhếch mép cười rất duyên. Chàng nghĩ mình ủng hộ chuyện chàng đang chém, nhấp ngụm trà gửi bên Đài Loan về, chàng phang tiếp:

– Mà nói chung giải đó loanh quanh Zê an với Bát xa tranh nhau chức vô địch thôi nên nói chung không hấp dẫn. Nói chung giải Anh vẫn hay nhứt vì giải bọn Anh nói chung ai cũng thích.

Cụu bố vợ mặt giãn ra ba ly vì tự hào có thằng rẻ mới hiểu rộng tài cao, bèn bồi thêm:

– Đá thì không ra gì mà toàn ăn vạ, may mà thằng trọng tài hiền đó.

Mình ngồi ăn cam, uống trà, thi thoảng ngược lên ti vi coi mấy em mông to đang vừa nhảy vừa u-pa, can-xê-ô tiếng Hàn loạn cả lên trên màn hình. Mẹ vợ bảo “Hoàng có vẻ thích những chương trình như ri hê, thấy chăm chú thế”. Mình bảo vâng, bỏ mắt đỡ phải uống dầu gấc.

Vừa lúc đấy vợ cũ dắt tay con gái đi lên. Con gái sà vào lòng bố, mình xoa đầu nó nói nhỏ đủ cho cả nhà nghe “Con chào bạn trai của mẹ đi, chào đi, không chào là hư đó nghe chưa?”. Nó nhăn mặt “Con chào khi nãy rồi mà. Chào chú rồi chỉ nựa”. Rể mới nhìn sang định nói gì đó nhưng lại thôi, chàng đưa tay lên vuốt chòm lông như thay lời muốn nói. Con gái chỉ vào rể mới nói đồng dặc “Chú nó có lông dưới cổ bố ạ. Bố không có hê”. Vợ cũ tóm ngay lấy tay con gái bảo “Mi cứ nói liên thiên. Thôi bảo bố mi dẫn đi chơi đi, lát về uống sữa nha”. Con gái nhoén miệng cười hì hì.

Thấy cần phải dành không gian riêng cho gia đình vợ, mình đứng dậy rủ con gái ra công viên chơi trò xe đung, nó hào hứng lắm, hét toáng cả nhà “Ồ zeee, ta đi chơi bố hê!”

Hai bố con lên xe, vòng ra bờ hồ ngồi ăn kem. Gió rất mát, tóc con gái bay lơ thơ bên má. Mùi mồ hôi lẫn với mùi sữa vương ở áo nó ngai ngái, thơm thơm. Nhắm mắt hít một hơi thật dài rồi ôm lấy nó. Lá vàng bay bay trong gió. Rớt xuống vai.

Tự nhiên thấy không còn gì là quan trọng nữa, ngoài tình yêu đang thiu thiu ngủ, bình yên trong lòng.

Khoảng lặng

Mưa rừng

Hôm nay anh gặp một cơn mưa rừng. Lúc thấy nó sùm sụp từ xa anh vẫn phóng xe như ăn cướp kèm cái tặc lưỡi “Mưa giỏi lắm thì... ưót là cùng chứ có cái đéch gì đâu”

Nhưng anh đã nhầm. Nói về nhầm thì đời này anh từng nhầm lẫn đầy ra rồi, nhất là giữa một người tốt và một người xấu. Nhưng mà thôi chuyện đó nói sau, anh đang nói cơn mưa hôm nay. Đến đâu rồi nhỉ?

À! Thời tiết ở rừng có một đặc điểm là nó có thể mưa chỗ này và nắng chỗ kia hoặc khó chịu hơn nữa là đồng đánh vừa mưa vừa nắng, cái này các nhà khí tượng học gọi là tiểu khí hậu đây. Ban đầu bằng kinh nghiệm 5 năm hay đi đường rừng, anh dự đoán chỉ mưa một khúc thôi. Qua bên kia đồi mưa sẽ tạnh. Đường xá, cây cối sẽ khô ráo như chưa từng mưa.

Bất ngờ gió lốc ập đến, mây đen che kín cả một góc trời và mưa như trút nước vào mặt. Lúc ấy sẵn ướt rồi, anh cho nó ướt luôn một thể vì có dừng lại tìm tạm một nơi nào đó trú mưa thì ướt cuộc về nhà nó vẫn ướt. Em sẽ hỏi “Đi trong mưa có phiêu không anh?”. Phiêu cực em ạ! Anh cứ chìa mặt ra cho làn nước dày đặc quất vào tai, vào mắt, vào trán để có cảm giác đông tố cuộc đời đang đến với mình một cách rất cụ thể.

Em sẽ hỏi tiếp “Đang yên đang lành tự nhiên anh cứ thích cầm mảnh sành vào móng là sao?” Thế mới là anh chứ. Đi biển anh vẫn thích bơi ra thật xa, nơi sóng dữ dội nhất để xem liệu mình có chết được không? Có lần sóng nó nhấn anh một phát chạm đáy biển rồi kéo ra một đoạn rất xa. Tụt cả quần mới kinh

Đào Tiểu Vũ eBook

chứ! Trong khoảnh khắc không biết đâu là bờ, anh vừa sợ vừa thích và khi ngoi lên khỏi mặt nước việc đầu tiên là thở dài nhẹ nhõm “Ồ, vẫn sống này!”

Đi thêm vài cây nữa, lúc này trời mù mịt lắm rồi, mưa ném từng chùm nước vào mặt khiến anh loạng choạng tay lái. Thấy thẳng đi trước quẹo vào ngôi nhà bên đường anh cũng quẹo theo như phản xạ tự nhiên. Vào nhà được vài phút, vừa mới lấy áo mưa ra thì trời bỗng dung tạnh.

Nó tạnh trong nỗi chùng hửng của anh (và thẳng kia, anh nghĩ thế vì nhìn mặt nó sừng sượng). Chùng hửng vì giá như vẫn mưa, thậm chí mưa to hơn càng tốt để anh vác mặt nhìn bọn đi ngoài đường với ánh mắt vừa thương hại vừa mỉa mai: “Khô thân chưa, mưa to gió lớn sấm chớp ùng ùng thế mà vẫn đi!” Rồi vừa rút điều thuốc hít mấy hơi, vừa tự thấy mình mới là khôn!

Anh không tìm hiểu kỹ bộ môn giải phẫu tâm lý người, nhưng anh nghĩ rằng chúng ta ai cũng có lúc mong người khác bất hạnh (hơn mình) để cảm thấy được an ủi. Khi ấy chúng ta thấy mình “lớn” lắm, trên

Đào Tiểu Vũ eBook

cơ người khác nhiều.

Trời tạnh hẳn. Hút hết điều thuốc, khen con gái chủ nhà xinh (thật ra xấu mù em ơi, nhưng trứ mưa miễn phí chẳng nhẽ không khen lại câu) rồi anh lại đi tiếp.

Đi gần đến nhà thì gặp một cơn mưa bóng mây, hạt bé tí chỉ đủ mát. Thấy mấy người dừng lại mặc áo mưa anh chột phì cười. Cơn mưa còi mà cũng sợ ướt.

Có lẽ đã đi qua cơn mưa rừng dữ dội thì tất cả các cơn mưa sau đó đều là những cơn mưa bóng mây mà thôi.

Đường chân đèn trời vắng

Mỗi tháng một lần tôi bơ vơ trên con đường này. Tôi sợ nó, vì những lúc một mình lướt xe trên đường tôi thường nhớ về những kỷ niệm êm đềm đang trôi chậm chậm. Những hình ảnh như vết thương đau nhói khiến tôi rã rời, ngẩn ngơ.

Tôi sợ sự nhạy cảm thái quá của mình khi đi trên đường vắng, nó làm tôi yếu lòng một cách không cần thiết khi đáng ra chỉ nên coi việc đi là để đến, chứ không phải đi là để nhìn thấu vào cái tôi cô độc của mình. Tôi không cần đi để thức tỉnh, bởi nuôi tiếc, day dứt và ân hận là thứ đáng quên đi vì trước mặt đường còn xa xôi, mịt mờ lắm...

Chiều nay tôi lại dừng xe bên rừng vắng, nghe chim trời hót, nghe người làm nương trò chuyện,

nghe tiếng mõ lóc cóc bên đôi cây. Để thấy lòng bớt cô đơn. Để nghe âm thanh cuộc sống rộn rã khua trong lòng. Để quên đi sự bạc bẽo đến từ người tôi từng yêu thương và kỳ vọng nhất đời mình... Và để thấy nước mắt chảy ngược vào trong.

Cô đơn trên mạng

Hôm nay nhân bọn Haivl đăng lại bài của anh (đếch biết lần thứ bao nhiêu rồi, à mà đăng lại càng tốt, cái đây anh ưng vì chứng tỏ những thứ linh tinh anh viết ra chẳng đến nỗi vứt đi) nhưng các chú ạ, anh xin chia sẻ đôi dòng như này.

1. Nếu các chú thích nổi tiếng bằng con đường viết lách online thì anh ủng hộ. Ta cứ viết câu like một thời gian, khi nào đông khách ghé thăm ta bắt ngờ chuyển sang bán hàng online, ví dụ ship lấy tiền chẳng hạn.

2. Nếu chú nào thích đóng đưa gái mạng anh cũng ủng hộ, vì đặc trưng của gái mạng nói chung là dễ lừa. Các chú cứ copy văn anh rồi up lên các diễn đàn, anh viết “Quê choa có sông Ngàn Phố nước

chảy hiền hòa, bốn mùa xanh mượt”, các chú chỉ việc sửa “Quê anh có sông Cà Lồ nước chảy lơ thơ, bốn mùa đục ngàu phù sa” là چرا đồ các em liền. Các em gái sẽ inbox tới tấp như lá rụng mùa thu, khen văn anh hay như của nhà văn nào thế kỷ 16 trước công nguyên ấy nhở, em quên tên rồi. Cho em nhận anh làm idol nhé.

3. Các chú ơi, khi ta nổi tiếng rồi, ta viết gì thiên hạ cũng like. Nửa đêm mất ngủ, dậy đi vệ sinh xong lên facebook viết status “Nhớ ai đó khó ngủ quá”, lập tức hai ngàn em gái giật mình thảng thốt đếch biết nó đang nhớ ai. Kỳ thực là đếch ngủ được, buồn tè. Mạng nó có cái hay thế đấy!

4. Nhưng cái này anh nói thật. Hôm kia đi đám cưới, đứng đợi bạn bè đến cho đủ mâm. Ngồi trơ ra giữa đám đông quan khách, chả thằng nào đến bắt tay mình, anh thấy tự kỷ vãi, định đứng lên hô to: “Tao là Song Hà đây, tao hay viết trên mạng đây!” nhưng chẳng dám. Vì chúng nó có biết Song Hà là thằng nào đâu.

Hôm kia anh ốm suýt chết, bác sĩ truyền tám
Đào Tiểu Vũ eBook

chai đăm, sáu lít máu, nằm nguyên một cục trong viện, hai cái điện thoại không một cuộc gọi hỏi thăm trong suốt cả ngày thoi thóp, giằng xé giữa sự sống và cái chết.

Những lúc như thế bạn bè và các em online đang ở đâu?

Chả ở đâu cả. Chúng đang sang tường mình xem có gì mới chưa. Có gì đọc để cười phát, ấn like coi như trả công lao mình viết mua vui cho chúng đọc. Xong quay về viết status kêu hôm nay béo lên tám ký, sáng nay đi chợ mất ví hoặc thềm bánh xèo mà nhà chỉ còn mỳ tôm. Các chú thấy bạc béo chưa?

Vì vậy anh thành thật khuyên các chú đừng kỳ vọng vào sự nổi tiếng trên thế giới ảo này. Càng nổi các chú sẽ càng thấy cô đơn, thậm chí cô độc. Một status 10k like đích đủ cho các chú ám áp bằng một cái nắm tay lúc gặp nạn, hay đơn giản là có một người ngồi cạnh trò chuyện lúc các chú đang muốn buông xuôi tất cả.

Kính các chú!
Đào Tiểu Vũ eBook

Cánh chim cô độc

Hôm nay vừa kéo ghế ngồi vào bàn ăn sáng (có gì đâu, lại vẫn là món xôi giò cổ truyền 13k một đĩa, nhai trệu trạo như bò nhai rơm. Đạo này anh tiết kiệm dù biết ăn bún bò vẫn ngon hơn) thì có người anh quen biết bước tới vừa cười vừa hỏi:

- Chuyện của em sao rồi?

Anh cũng cố nặn ra nụ cười đáp lễ, bảo:

- Vẫn thế thôi!

Đó là kiểu trả lời cố tình qua quýt, cốt đừng để bị hỏi thêm câu gì nữa. Anh không thể trả lời bất cứ ai về điều này, vì em biết đấy, kẻ muốn hiểu ngọn ngành để chia sẻ thì ít, người thích biết chuyện để thỏa mãn

sự tò mò thì nhiều.

Đôi khi nhìn lên trời chiều, bắt gặp một cánh chim cô đơn bay mãi miết giữa khoảng không vô định, anh vẫn thường tự hỏi nó sẽ bay về đâu? Nó có cảm thấy cô độc không, hay cô độc chính là tên gọi khác của những khoảnh khắc bình yên trong lòng nó?

Cuộc đời như biển cả, ai không bơi sẽ chìm. Chúng ta ai cũng đang bơi giữa đời, nhưng đâu là bến bờ, đâu là nơi cần tới, không ai giống ai. Có kẻ bơi chỉ để không bị chìm, có kẻ vừa bơi vừa nghĩ liệu thẳng bên cạnh nó đã sắp đến bờ trước mình chưa?

Nhiều người xung quanh ta cũng vậy, nhìn thấy điều không may mắn của kẻ khác đôi lúc lại là động lực giúp họ suy nghĩ lạc quan hơn với đời.

Vì vậy đừng bảo sao anh mãi là cánh chim cô độc giữa trời chiều. Cánh chim mỗi mết đi qua giông bão không bao giờ để lại dấu vết...

Nói cùng em, người xa lạ

Cho con, đầu năm

Hôm nay mừng một tết, cả ngày bố chỉ có mỗi việc đi ra, đi vào để trở nên bận rộn hơn và không phải nhớ quá nhiều về con. Bà ngoại hỏi “Bố có muốn nói gì với con gái nữa không?”. Trong những giây phút ngắn ngủi đó, bố không biết nhấn nhủ thêm điều gì. Vì vậy bố sẽ ghi lại những gì muốn nói, để sau này lớn lên khi đọc lại chúng, con sẽ hiểu bố từng nghĩ về con thế nào.

Con có nhớ không? Lần đầu tiên bố chở con đi dạo, qua chiếc cầu cong cong, con chỉ tay hỏi bố “Bố ơi, có phải dưới kia là nước không?”. Bố giải thích đó là sông. Con lại hỏi tiếp “Sông là gì hả bố?”Ồ, sông bắt nguồn từ những con suối nhỏ chảy từ trên núi xuống. Sau này lớn lên, con sẽ hiểu điều này. Dòng sông cũng như dòng chảy cuộc đời của mỗi con

người, có những lúc dịu dàng, bình yên, có lúc gào thét dữ dội trong bão lũ; nó cũng như những vui buồn, thăng trầm và sóng gió... mà chúng ta phải trải qua trong suốt hành trình làm người.

Con phải nhớ điều đó để khi đối diện với những gì không mong muốn, con không trở nên quá sợ hãi, lo lắng và đánh mất mình.

Lần trước lên thăm con, lúc về con cứ khóc mãi. Bà ngoại quát “Không được khóc nè!”, khi đấy bố lại nghĩ khác. Không có giọt nước mắt nào đáng che giấu hay xấu hổ, ngoài những giọt nước mắt nhỏ xuống vì sự bất lực và hèn yếu của bản thân khi phải đối mặt với khó khăn trước mắt. Có giọt nước mắt nhỏ xuống vì người thân yêu, vì xúc động trước những điều đẹp đẽ, cao cả nhưng cũng có giọt nước mắt của cá sấu khi giữ chặt con mồi trong chân. Có những giọt nước mắt khiến ta yếu đuối hơn, nhưng cũng có những giọt nước mắt khiến ta trở nên mạnh mẽ.

Ngày trước bố hay được khen nên muốn dặn con điều này: Có thể bỏ qua rất nhiều chê trách, nhưng
Đào Tiểu Vũ eBook

với lời khen con hãy hết sức thận trọng. Người ta có thể được khích lệ vì lời khen đúng lúc, nhưng người ta cũng có thể giết một ai đó chỉ bằng những lời khen ngợi lúc bốc đồng. Ngày trước hồi còn đi học, bạn bè và người quen luôn khen bố viết văn hay, lúc ấy bố ngạo nghễ đón nhận nó như một điều hiển nhiên. Đến lúc bước chân vào đời, bố đã thất vọng vì không thể chấp nhận được những thất bại mà bố gặp phải, dù là nhỏ nhất.

Con thấy không? Lời khen tặng luôn mang đến cho ta sự ảo tưởng quá lớn vào bản thân.

Ảo tưởng là khởi nguồn của mọi thất vọng và đổ vỡ.

Hãy mở lòng nếu thấy đủ lòng tin.

Tuy nhiên, bố cũng muốn nhắc con: nỗi buồn của mình cuối cùng cũng chỉ là của mình thôi!

Đầu năm bố có mấy lời muốn viết cho con, cũng là viết cho mình. Để mai này đọc lại con sẽ hiểu bố -

khác với những gì con từng “nghe người khác nói”

Bố của con.

Mùi tiền

Khách hàng của mình đa dạng. Có những vị bước từ trên “Léch xù” xuống, giày da bóng lộn như những người có tiền hay chém danh ngôn “Xỏm Cặc Cự Ra Nôn”, tiền rút ra mùi nước hoa điếc hết cả mũi.

Có anh hay đi bắt dê, làm thịt dê, anh đứng trước gió khiến mình bủn rủn. Người anh tỏa ra một mùi dê nồng nàn, quyến rũ. Anh bảo, tôi có tắm hết ba cục xà bông “lai boi” thì vẫn... nồng nặc mùi dê. Tiền anh trả nhảy nhảy như da của người mò hôi dầu và mình thường nghĩ rằng có thể bỏ vào chảo rán tận dụng ít mỡ rang cơm dưa luôn đỡ phí.

Những quý cô ve sầu cao cấp. Có cô mua cục pin, hỏi “Nhiu tiền?”, mình bảo “Trăm tám”, cô bảo “Đợi em xịu nha anh”, rồi thò tay vô áo ngực lôi ra

một nắm toàn 500k. Cô đi rồi, đưa tờ bạc lên mũi ngửi thử. Nghe mùi tiền lẫn mùi lẫn nách Nivea rất đượm.

Sáng nay có bà già đi chợ bán chuối về ghé qua. Mua cái sim năm mươi nghìn, rút tiền ra trả, mặt ngơ ngác như mất sổ gạo. Bà bảo:

- Thôi chết rồi, bán sáu nải chuối được hơn năm chục, mua miếng xà phòng chừa lại đúng năm mươi nghìn lát về đóng tiền điện, giờ mua cái sim chắc lại phải xin hoãn tiền điện tháng này chú ạ.

- Chuối gì mà rẻ thế ạ.

- Bán được là may lắm rồi chú, chuối giờ đầy chợ có ai ngó đâu.

Bà quay ra, ngó trên tủ kính. Thấy mớ tiền lẻ có đủ năm mệnh giá.

Một mớ tiền lẻ không biết có bao nhiêu loại mùi? Mình tự hỏi.

Đó là mùi chuối chín, mùi tanh của bùn, mùi mồ hôi, mùi của những mảnh đời cơ cực, lam lũ - nhìn đâu cũng thấy - trên dải đất eo ót khúc ruột miền Trung...

Bánh khúc và kỷ niệm của một thời đói kém

Tối nay ngồi cà phê, cu em kể lể chuyện gì đó, chợt nó ngược lên hỏi anh có nhớ ở Hà Nội có cái bánh gì mà bên ngoài bọc xôi không?

Mình vỗ đùi đen đét: “Bánh khúc!”

Phải rồi bánh khúc nóng. Rất lâu không ai nhắc đến món đó, vì xứ Nghệ mình không có món này nhưng mình thì chẳng bao giờ quên nổi nó. Không phải vì bánh khúc quá ngon hay đẹp mắt, chỉ đơn giản vì ngày trước ở Hà Nội, vào cái lần đói kém nhất, mình từng muốn rót nước mắt mỗi khi nghe tiếng rao lạnh lốt của anh bán bánh khúc dạo buổi tối: “Khúc nóng nào! Khúc dê!!!”

Đạo ấy mới ra trường, đời cơ bản là những chuỗi ngày đói ăn và nợ quán. Nợ dai đến mức mụ chủ quán cơm bụi thấy mặt mình là lờm vì chán chẳng thèm nói nữa. Hôm cuối cùng mụ bảo thẳng:

- Thôi nhá ông tướng, hôm nay không bán cơm cho ông nữa nhá. Bao giờ ông trả hết nợ cũ thì ăn!

Mình thất thủ lết về phòng nằm nguyên một cục, nghĩ: “Thôi xong rồi, nhuận bút từ mấy bài báo vật chưa biết bao giờ mới được lĩnh. Mà đói như này sức đâu mà viết với chả lách”. Hôm ấy là một ngày rất dài...

Nằm nguyên cả ngày đói vật vã, khi no đủ người ta có vô vàn ước mơ và dự định, thậm chí có cả lý tưởng nữa. Nhưng khi nằm vì đói (à khi đói rất hay nằm, nằm là nghĩa cử thông minh nhất vì đỡ phải ngo nguậy tốn calo) người ta chỉ có duy nhất một khát khao cháy bỏng: Kiếm cái gì đút tạm vào mồm cho đỡ đói?

Hai ngày đầu của tháng ăn chay ramadan (gọi thế cho hoành), mình nợ được mỳ tôm của cô em Đào Tiểu Vũ eBook

hàng xóm bán tạp hóa. Đến bữa cứ công thức như này mà phang: 1 gói mỳ tôm + 1 nhúm rau cải (vặt trộm ngoài bãi), đun lên rồi chén. Ăn nhiều đến nỗi ngửi mùi mỳ tôm là sợ.

Ngày thứ ba ra mua cửa hàng tạp hóa đóng mệ nó cửa để làm gì đó đểch biết, mình đói không mò dậy nổi nữa. Nghĩ phen này hỏng rồi, bắt xe buýt lên tòa soạn tờ báo mình hay gửi bài, vào phòng tài vụ, ông trả nhuận bút vừa thấy mặt mình thò vào đã cười nhả nhổ: “Chưa có cháu ơi!” Mình vừa ngại vừa chán lại lò dò đi bộ ra đường bắt xe về nằm tiếp.

Tối năm ấy cũng gần đến trung thu như hôm nay, Hà Nội bắt đầu se lạnh. Mười một giờ đêm đẩy cửa ra ngó trăng phát. Tâm trạng éo đầu, thật ra là ngó nghiêng coi có hàng quán nào quanh đây còn sáng đèn để nọ gói mỳ. Cả khu vắng hiu vắng hắt. Chợt từ xa, dưới những đóm đèn đường lơ mờ, một bóng người đi xe đạp vừa rao câu gì đó. Đểch biết rao gì, nhưng chắc là có thứ gì đó ăn được mới đi tầm này, đây là mình đoán thế.

Bóng người gần hơn, tiếng rao rõ dần. Giờ thì
Đào Tiểu Vũ eBook

nghe rõ: “Khúc nóng nào! Bánh khúc đề!”. À, bánh khúc. Món này trước từng ăn nhưng nghe như mùi cám lợn nên không ấn tượng lắm, nhưng giờ thì đối vãi... Bèn chặn người đi xe đạp lại. Hóa ra là một anh tầm hơn ba mươi, người gầy, nhỏ nhỏ, sau xe đeo cái nồi ủ bánh khúc. Mình rút rè thăm dò, hỏi xem liệu anh có cho tôi nợ được không? Anh im lặng mở mấy lớp bao bì ủ trên nắp nồi ra, lấy đĩa khều khều rồi hỏi: “Mấy cái?” Đang đói, mình trả lời: “Hai cái, nhiều xôi vào cho em!”

Hai cái bánh khúc nhỏ như quả hồng xiêm, bên ngoài lấm tẩm hạt xôi, kèm nhúm muối vừng... Uầy, sao mà ngon và bùi thế. Ăn xong vẫn còn thèm, bèn gọi thêm hai cái nữa.

Ăn xong buột mồm định hỏi bọn anh làm bánh khúc bằng lá khoai lang à? Nhưng đang mắc nợ nên phanh lại được, vả lại cũng ngon phết vì vừa có xôi, thịt lợn, đậu xanh... nên ngậy và bùi bùi. Quan trọng hơn là giải quyết được khâu đói nên mình rất ưng cái bụng.

Nói thêm về món này thì thật ra bánh khúc là
Đào Tiểu Vũ eBook

thứ quà vật có phần kém thẩm mỹ nhất so với những thứ khác, một thứ bánh vốn rất là đặc sản của người Hà Nội. Nhưng đối thì thẩm mỹ ế gì nữa, khi ấy chỉ thấy tiếng rao của anh bánh khúc hay như tiếng dương cầm trong đêm. Cả ngày chỉ mong đến mười một giờ khuya để thấp thỏm chờ cái bóng nhỏ nhỏ, khắc khoải của anh trên cái xe đạp mini (chắc là của tàu). Ba tiếng “Khúc nóng nào” của anh vui gấp 10 lần ba chữ “Em yêu anh” của một đứa con gái nói bên tai mình. Không yêu có chết được đêch đâu!

Sau đêm đó, mình và anh thân thiết với nhau hơn. Anh quý mình vì điều gì không rõ, chỉ biết cho mình nợ thoải mái mà không lặn tẩn. Hàng đêm, cứ hơn mười một giờ chút là đạp cái xe cà tàng ngang qua chỗ mình trọ, dựng xe xuống hỏi mình hôm nay ăn mấy cái đây? Rồi vào phòng kéo bi thuốc lào, mình nhắc anh ghi vào sổ kéo quên, anh bảo khỏi cần, chú nhớ là được!

Tổng cộng mình nợ anh một trăm mấy chục ngàn nhưng anh không nhắc cũng không hỏi ngon không, chỉ lấy thêm xôi khuyến mại cho mình, rắc chút muối vừng bên cạnh, khi thì gói xôi bằng lá sen, Đào Tiểu Vũ eBook

khi thì lá chuối.

Bữa cuối cùng mình nhận được năm trăm ngàn nhuận bút, ngồi đợi anh đến như mọi hôm. Anh hỏi “Ăn mấy cái?” Mình bảo “Thôi hôm nay em có tiền rồi, anh em mình ra ăn phở, làm chén cho vui.” Anh bảo còn hơn chục cái, để đi vài vòng bán hết xong về ngủ mai còn đi phụ hồ. Hóa ra nghề chính của anh là thợ xây, cũng thuê trọ ở một khu lụp sụp bên Triều Khúc. Mình gửi tiền nợ, dúm thêm cho anh hai mươi ngàn nhưng anh không lấy. Mình bảo:

- Anh phải cầm cho em vui, anh không biết đấy, giờ em mới nói, mỗi khi nghe tiếng anh rao “Bánh khúc” từ xa, em muốn rớt nước mắt vì mừng. Anh không cho nợ chắc em chết đói lâu rồi!

Anh vẫn không cầm. Chỉ chào mấy tiếng lí nhí rồi lúi lúi khuất dần trong đêm tối...

Bánh khúc, ôi bánh khúc... Hà Nội đã vào mùa thu. Khi mình trở lại nơi đây liệu có còn gặp lại cố nhân năm nao? Gặp lại món quà vật từng khiến mình rớt nước mắt không phải vì yêu mà vì đói.

Đào Tiểu Vũ eBook

Chuyện tây

Bên Tây á, chúng nó như
này...

Anh Vệ mới chuyển đến khu mình được mấy tháng. Nghe bảo anh mới đi tây về, hình như nghiên cứu hay bảo vệ đề tài gì đó liên quan đến cơ chế phát dục của muỗi anophel. Mình thắc mắc:

- Đề tài chi kỳ vậy anh hai?

- Bên tây chúng nó có những ý tưởng còn lạ nữa, ví dụ ông nào đó tao quên tên, trước kia tung ra phát

minh cực kỳ vĩ đại và đạt giải xác suất Nobel. Đầu tiên, đó là con bò càng nằm lâu thì càng có nhiều khả năng nó sẽ đứng lên và thứ hai là, một khi con bò đứng lên, bạn sẽ không thể đoán được bao giờ nó lại nằm xuống.

Nói xong mặt anh Vệ lạnh lạnh nên mình tin là thật.

Đang ngồi uống chè bôm bên nhà hàng xóm thì mất điện, nóng quá anh Vệ phàn nàn:

- Bên Tây á, muốn cắt điện khu mô thì sở điện lực phải thông báo trước vài ngày, chứ chẳng như mình, thích cắt là cắt cái rụp!

Sáng anh rủ mình đi ăn bún bò Huế, thấy thanh niên ngồi cạnh lấy tăm chọc chọc rất nhiệt tình rồi gây thức ăn vào cạnh bàn, anh Vệ nói nhỏ:

- Bên tây á, chúng nó không dùng tăm mà dùng chỉ nha khoa. Coi kìa, lại còn móc thức ăn dắt ở kẽ răng bôi vào tường, văn hóa kiểu này bao giờ mới

khá lên được, anh nói thật!

Mình nghe thế bèn thắc mắc:

- Nhưng gặm xương bò, xương giò heo các kiểu nó dất răng, không dùng tăm nạy như nạy xà beng thì ra thế nào được?

Anh cười khẩy nói:

- Bên tây á, thức ăn chúng nó hàm như nên chẳng bao giờ dất răng. Mà cái văn hóa gặm xương của dân mình thì nên bỏ đi, xương thì có cái chó gì bỏ béo mà gặm? Muốn bỏ ra hiệu thuốc bắc cắt vài thang uống cho bỏ! - Anh phân tích.

Ăn xong ra về. Chưa kịp lên xe thì gặp mấy cô gái bước vào, trong quán có bác hỏi đầu xoir lời chìa tay ra bắt, tay giật giật như gà động kinh. Anh Vệ bĩu môi:

- Bên tây á, không bao giờ có chuyện đàn ông chủ động bắt tay phụ nữ. Như thế là không lịch sự.

- Rứa phải làm răng mới đúng?

- Đàn bà quý phải ai họ sẽ chìa tay ra trước, đàn ông lịch thiệp phải đỡ lấy rồi hôn nhẹ vào mu.

Nghe xong thích quá mình reo lên:

- Trời, được thế thì còn gì bằng?

- À, mu bàn tay nhé!

Anh làm tôi cụt cả hứng. Chìa tay bảo anh thử phát gọi là thị phạm em xem. Anh Vệ nói:

- Tay mi vừa móc thức ăn kinh chết đi được.

Nói chung bất cứ hành động nào anh cũng so sánh, liên hệ với bên tây.

- Bên tây á, không bao giờ chúng nó...

- Bên tây á, làm đếch gì có chuyện này...

Mình nghe xong ngẩn mặt vừa ngưỡng mộ anh, vừa nhục cho cái sự thô lỗ của mình bấy lâu.

Bẵng mấy hôm liền không gặp mặt. Cuối tuần gặp lại, thấy môm anh sưng vù, hình như có mấy đường chỉ khâu như vết sỏ bên mép. Mình tò mò hỏi:

- Ô, răng rứa anh? Làm sao ra nông nỗi này?

Thằng đi cùng anh kể:

- À, hôm kia ngồi xe thằng anh hạ kính khắc bãi đờm, đen cho anh nó lại dính ngay vào mặt một chú đi xe máy phía sau. Đến lúc dừng lại đổ xăng xe, thằng kia rút mũ bảo hiểm táng mấy phát vào môm.

Nhìn vết khâu không được đẹp cho lắm, mình ân cần hỏi:

- Bên tây chúng nó có khâu ngu như này không anh?

Anh Vệ u sầu bảo, tây tây cái đéch gì, đang đau

bỏ mẹ ra!

Thần tượng đi Tây

Những năm đất nước đang trong thời kỳ bao cấp, đi đâu cũng nghe bài tuyệt tình thi mang tựa đề “10 yêu”. Theo các nhà lý luận văn học thì xét về nghệ thuật nó chả ra đéch gì, nhưng xét về nội dung thì nó phản ánh cực kỳ sinh động bức tranh toàn cảnh về đời sống nhân dân lúc bấy giờ. Nói như mấy người hay chữ là “mang đầy hơi thở đương đại”, nhưng của ai cụ thể thì quần chúng chịu.

“Một yêu anh có may ô

Hai yêu anh có cá khô ăn dần

Ba yêu rửa mặt bằng khăn

Bốn yêu có thuốc đánh răng hàng ngày...”

Hay không? Còn mấy thứ yêu đảng sau nữa, nhưng quanh quẩn cũng chỉ thể hiện niềm khát khao mãnh liệt những nhu yếu phẩm như nước mắm, xà phòng, quần đùi, gạo và xe đạp.

Nhưng (lại nhưng, tôi ghét thằng nào nói một hồi rồi làm chữ nhưng lắm) nếu có một anh nào hội tụ đủ cả 10 thứ đáng yêu như trong bài thơ kia thì vẫn xách dép cho một hiện tượng mới nổi, đó là các anh đi tây, khi đó ta thống nhất gọi bằng mỹ từ “đi xuất khẩu lao động” cho đỡ mang tiếng culi làm thuê.

Làng tôi khi đó có mấy anh, anh thì đi Liên Xô, anh đi Đức, anh đi Tiệp, thậm chí có anh đi tận Bungari, Hungari... Các anh đi rồi các anh về, khi đi chỉ có mỗi răng và củ cải, lúc về anh nào cũng to béo hăn. Ngoài to béo, các anh còn mang về những thùng hàng bằng gỗ quai gì thơm thơm, hình như gỗ thông, bên trong thì chao ôi những siêu phẩm: bàn là, máy khâu, quạt tai voi, nồi áp suất và súng hơi.

Nhìn mấy món hàng hót của các anh, những thằng chân đất mắt toét bửu môi đầy gato, ỏi zời cái loại “đầu đội áp suất, chân đi bàn là, trông xa cứ

Đào Tiểu Vũ eBook

tuông là ma, lại gần bói biết đi Nga mới về”, để tao
chống mắt xem chúng mày sướng được đến bao giờ?

Thời đó đỉnh nhất là có người nhà đi Đức, tức cộng hòa dân chủ Đức, có câu “Thứ nhất đi Đức, thứ nhì đi Nga, thứ ba bóc lột”. Anh nào không đi tây được thì ở nhà làm nghề bóc lột nhân đem bán lại cũng rất nhiều tiền. Nhưng so với mấy anh “xuất khẩu lao động” thì đám bóc lột chỉ là loại cùn cù bù thông minh, tương lai giỏi lắm sắm được con xe đạp “Pơ giô” hết vị! Mà “Pơ giô” hay “Pha vơ rít” thì cũng chỉ là xe đạp chạy bằng cơm. Các anh đi tây ở một đẳng cấp khác, xe bình bịch, nổ cái khói xanh lè thơm phức - giai quê đủ được không?

Hàng xóm tôi có anh tên Phùng. Năm ấy đi Đức về anh mang theo con Simson màu xanh lá cây. Xe này, rít hơi ba số anh bảo của Đức sản xuất, 49,8 phân khối, động cơ hai thì, 3,6 mã lực tại vòng tua máy 5.500 vòng/p, momen xoắn cực đại... đại khái là tốc độ vít ga lên 60 km/ giờ dễ như húp cháo nóng chẳng cần nói nhiều. Đồ xăng pha nhớt xong, anh ngâm điều thuốc, hát hàm bảo trẻ con bọn mày tránh ra, rồi bóp côn, vào số cái cạch, tiếng pô ền ền đầy

Đào Tiểu Vũ eBook

kiêu hãnh lướt đi trong tiếng chửi râm ran của con nít “Định mệnh, gớm thật!” Có đứa còn chạy theo suốt gần cây số để ngửi khói. Lúc về mệt quá bỏ cả com luôn!

Anh Phùng gần ba xịch. Chiều chiều anh khoác quả súng hơi chín cân, cưỡi trên con Simson động cơ hai thì, 3,6 mã lực tại vòng tua 5.500 vòng/phút “èn èn” trên đường làng, trông anh chả khác đêch gì Đi a nốp và Bôm bốp trong phim *Trên từng cây số* hay chiếu lúc bấy giờ. Khỏi phải nói, ngay đến các hotgirl công tác ở cửa hàng mậu dịch cũng ưng anh ta ra mặt. Thời đó “ruộng sâu trâu nái không bằng con gái thương nghiệp”, nên các em mậu dịch rất “cảnh cao”. Hình mẫu lý tưởng của mấy chị một là Nguyễn Thành Luân trong phim gì mà cái bàn lật ngựa, hai là các anh đi tây về.

Năm đó anh Phùng thích một chị mậu dịch viên tên Na nhà ở xóm bên. Bấy giờ tối, kẹp gói ba số vào túi quần loe, anh đạp mấy phát con Simson động cơ hai thì chạy xăng pha nhớt rồi “èn èn” đến nhà bạn gái. Mình còn nhỏ hay được anh cho ngồi hẳn lên bình xăng tê hết cả đít nhưng rất ưng. Vào sân, để xe

Đào Tiểu Vũ eBook

nổ một lúc, anh Phùng bảo: “Cho nó có khí thế”. Máy
thăng em chị Na nghe tiếng pô ền ền từ xa là nháo
nhác “Anh Sơn đến, anh Sơn đến rồi!” Để lấy lòng
mấy đứa em của người yêu, anh Phùng dựng hẳn
chân chống giữa vê côn pằng pằng. Bô chị Na đang
rót nước trong nhà, nghe tiếng pô khoái chí quá rót
nước chè tràn ra cả bàn. Mẹ chị Na đưa tay xua xua
làn khói xả ra từ pô hít lấy hít để khen thơm như xà
phòng Camay. Một bầu không khí vô cùng tê tái và
sững sờ. Chị Na đang rửa bát, nghe tiếng động cơ hai
thì, 49,8 phân khối kêu lên, trong lòng rộn rã như có
con chim chiến chiến hót vang trong lồng ngực.
Tiếng ền ền xe Simson của anh Phùng có giá trị gấp
26 lần so với mấy lời nỉ non sến sẩm kiểu cải lương
của các thanh niên trong làng. Anh Phùng tắt máy,
vào nhà ném bao ba số lên bàn, động tác vô cùng
phiêu lãng. Thời đó đỉnh nhất là ba số, có câu “Sapa
đứng xa mà nói. Sông Cầu còn lâu mới ký” và “Ba số
năm vừa năm vừa ký”. Bô chị Na được mời rút một
điếu hút cho thơm râu, xúc động quá hỏi “Bạ ni có
đi bắn chim không Sơn?” mặc dù anh tên Phùng.

Trong mắt hàng xóm, anh Phùng cũng như các
anh đi tây về có kiểu sinh hoạt rất ngửa mắt, đó là “Ồ
Đào Tiểu Vũ eBook

tây thì sống như ta. Đến khi về nhà lại sống như tây”. Anh Phùng thơm lắm, nghe bảo tắm bằng xà phòng Camay. Camay khi đó xếp hạng sang, anh bảo ai lấy anh sướng phải biết, vì có “Lux rửa tay, Camay rửa mặt”, ăn rồi cưới Simson về về. Vì ngứa mắt nên mỗi lần xe anh dỏ chúng hồng giữa đường phải đẩy bộ thì lập tức thanh niên sẽ xui trẻ con vỗ tay to trên cho anh bẽ mặt chơi. Mà dòng Simson 2 thì rất hay bần và hồng bugi, cứ dăm bữa lại thấy anh cong đít dất bộ vào hiệu sửa xe. Thợ chủ yếu sửa xe đạp, thấy anh Phùng đến hay bảo “À thứ nhất là hồng bugi, thứ nhì là hồng cái gì bên trong”. Thường thì mở bugi ra gõ gõ, chùi chùi vài phát là lại nổ ngon. Xe nổ, anh về côn to gấp 3 lần cho xả hết nỗi ức chế lúc cong đít dất bộ.

Cùng đi tây như anh Phùng còn có mấy anh đi Liên Xô, Tiệp Khắc nhưng có vẻ độ hoành của họ không bằng anh. Đi Liên Xô khi đấy hay đánh hàng ngược bên nước sang vì nghe bảo bên ấy chuộng hàng Việt. Có anh đi Liên Xô, bố ở nhà biên thư rất cảm động, dặn dò chân tình các kiểu:

“Cần gì ghi thật rõ ra:

Đào Tiểu Vũ eBook

Đồng hồ áo chàm hay là áo phong?

Áo thêu ở ngực con công,

Hay là xi-líp có bông hồng cài?

Áo da đều, xuyên đeo tai,

Nữ hoàng lộng lẫy con xài tiếp không?

Bên ấy gái Cộng khá đông,

Theo cha nên đánh cả vòng tránh thai”

Năm tháng thôi đưa, mọi thứ thay đổi chóng mặt. Bắt đầu cuối những năm 80, với sự du nhập nhanh chóng của dòng xe bãi Nhật, đặc biệt là Cub 78, 79 và Cub 81 kim vàng giọt lệ, Simson của anh Phùng chuyển sang làm xe ôm, thò hàng hoặc chở lợn ra chợ. Các anh đi tây có anh hết vốn chuyển sang cờ bạc bịp, thầu xây dựng, thậm chí là ngồi bóc lột nhân.

Than ôi! thời oanh liệt nay còn đâu?

Cái gì nên ngậm mồm lại?

Chỗ mình hay có tây ba lô đi qua, gọi theo dân mình là đi phượt. Đứa nào đứa nấy to cao, khỏe mạnh như rớt trên trời xuống. Bọn nó phóng xe uyn ầm ầm, trai gái đứa nào cũng đẹp một cách hoang dã - nhìn mà thèm. Ôi chao, cũng là một kiếp người, nhưng sao chúng nó được hưởng cuộc sống sung túc, chứ chẳng như dân mình khi nào cũng như đang sống thử, sống tạm và sống nháp. Nháp đến lúc chết luôn mà vẫn không tìm ra lối sống thật cho mình!

Lại nói về chúng nó. Thi thoảng bọn này ghé vào quán cà phê hay quán tạp hóa chỗ mình uống nước và mua thứ gì đó. Đôi khi chủ quán đếch biết chúng nó có yêu cầu gì, cứ thấy xì xồ loạn xạ ngẫu bèn chạy sang nhờ mình “nghe coi nó nói cái chi”. Thì toàn gặp chuyện buồn cười.

Một chú người New Zealand ngồi uống cà phê, mình sang thì thấy 5 - 6 ông người nhà mình đang vây quanh cái bàn gỗ chỗ chú ý ngồi. Mình cúi đầu chào, chú ta lôi ra bao Mal mời một lượt nhưng chẳng ai cầm. À dân mình lịch sự phết, mình khen thầm trong bụng. Nhưng sau rồi mới biết, khi mời thì không hút, khi bỏ gói thuốc xuống thì tranh nhau “Hút điếu coi rằng mồi”, rồi thì hút một điếu, một điếu kẹp tai lát hút tiếp. Nhặng cái xâu xé mất hơn nửa gói Mal, mình nhìn mắt chú tây, thấy vẻ bàng hoàng ẩn sâu trong đó. Ồm, nói thật chó tự nhiên xấu hổ vãi, vì cóc cần phải lên án vụ hôi bìa tít trong Nam cho xa xôi, mà ngay đây vừa diễn ra một vụ hôi khác, thô lỗ và mất lịch sự không kém.

À lại nói về mất dạy.

Từ nhỏ đến giờ cái gì cũng được học, duy chỉ có kỹ năng sống sao cho thành người tử tế thì chẳng khi nào được học, nên mới có thêm chuyện này...

Chú tây kia ngồi làm một lúc double cafe - tức là uống hai cốc một lúc, xong ngồi ngáo ngơ nghe mấy chú dân mình tranh nhau hỏi. Chú hỏi nó bao nhiêu
Đào Tiểu Vũ eBook

tuổi? Nó làm nghề gì? Giờ nó đi đâu? Nó có vợ chưa? Lương nó bên đấy tháng được mấy ngàn đô?

Mình cười, bảo chú tây, bọn này đang hỏi mày làm nghề gì và bao nhiêu tuổi. Tây bảo nó làm nghề pharmacists và 27 tuổi. Mình dịch lại, mấy chú lại chau mày “Hỏi nó sao 27 tuổi mà già thế?”. Mình bảo, hic, Tây nó không thích hỏi về đời tư của nó đâu, như thế là bất lịch sự. Nhưng một bác già nhất vẫn kiên quyết bắt mình tra hỏi xem giờ nó sẽ đi đâu?

Mình miễn cưỡng đá câu này cho nó. Chú tây làm ngay câu “I’m not obliged to answer”, đại ý là tôi không có nghĩa vụ phải trả lời câu hỏi củ chuối này. Bạn giận thật sự, suýt nữa thì “Fuck you”, may bạn phanh kịp vì chắc là sợ bị tẩn. Mình đành bảo: “tao không biết đâu đây, mấy người này bảo tao hỏi thôi, hehe”. Rồi chuẩn!

Mà chuyện này đéch chỉ tây khó chịu. Sáng sáng, mình hay lê la cà phê. Cứ ngồi xuống là có đứa hàng xóm bé con sang hỏi: Sao chú, dạo ni chuyện vợ con rảnh rồi? Giờ mà lấy vợ là nên chọn con có nghề, có lương, cao mét rưỡi trở lên, con răng đùng chìa, Đào Tiểu Vũ eBook

con có bố đừng say rượu,... bla bla. Mình kệ xác nó lắm nhảm một mình. Có khi ngứa mồm định bảo “Lấy vợ là chuyện của tao, mày làm ơn biến đi chỗ khác để tao tận hưởng không khí trong lành buổi sáng phát”, nhưng nghĩ sao lại thôi.

Vì nghĩ ở mình không ai dạy chúng nó phép tắc tối thiểu trong giao tiếp, cũng chẳng có ai dặn nó những cái gì được phép hỏi và những cái gì nên ngậm mồm lại...

Đá bóng với Tây

Bốn thằng mũi tẹt da vàng thách đấu với bốn thằng tây ba lô. Bằng khả năng tiếng Anh siêu hạng, sau một hồi nói mỗi cả mồm, mình chốt lại với tụi nó một câu:

- Bọn mày thua trả hai trăm ngàn tiền sân, thắng không phải trả tiền.

Chúng nó “ô kê, ô kê”. Bọn khán giả ngồi ngoài sân khen mình giỏi thật đó, tiếng Anh nói như đúng rồi. Một em chạy lại hỏi:

- Máy thằng kia hần nói chi với anh rứa?

- Biết đếch đâu được, xì xà xì xồ nhức hết cả đầu, anh chỉ biết mỗi từ “money back” là hoàn tiền, còn

nữa cứ ô kê, ô kê là chúng nó hiểu hết - tài thật!

Thỏa thuận xong, bốn thằng tây đồng loạt rút ví đặt mỗi thằng năm chục (không có kiểu *Mày trả đi, tí về tao trả cho* như dân mình). Đặt bóng xuống, một thằng hỏi:

- Đá mấy phút đây?

Mình nói ngay “toen ty phai mi nít”, vì biết bài “25 minute” của nhóm MLTR lừng danh thập kỷ 90, nhưng nếu bọn tao thua thì đá đến ... khi nào gỡ được mới thôi! Thằng kia lại yes.. yes...

Mịa, đá chưa được hai mươi phút chúng nó đã giã cho năm quả. Thằng nào cũng mét tám mấy, mình chạy mười bước vã cả mồ hôi dít, chúng nó nhằng cái vài bước đã đuổi kịp. Dặn thằng cầm còi (tức trọng tài):

- Mày thổi phạt cho quả penalty may ra gỡ gạc lại tí, nhưng nó mãi xem nên quên mất.

Diễn biến trận đấu thì như một trò hề. Bốn thằng cao như cột ăng ten, bàn chân to như bàn là Liên Xô, đùi như cái xô... chúng nó đứng bốn góc chuyền vài đường là bọn mình chỉ biết đứng thờ. Chưa kịp thờ thì sút một phát như bắn đại bác, thủ môn ngã vật ra mặt tái mét bảo:

- May mà tránh kịp không thì vỡ mồm!

Được cái bên mình có thằng chạy kèm người cực dai, cuối trận hỏi:

- Răng mày bám thằng tây tốt thế?

- Định mệnh, bọn ấy xịt nước hoa gì mà thơm vãi, chạy theo ngửi phê lòi!

Kết quả trận đấu: tây 6, mình 2. Bọn mình thua nhục quá, mệt nữa nên cầm mặt lủi nhanh ra biên uống nước, bốn thằng nó đuổi theo bắt tay lần lượt, lịch sự vãi ra.

Kết thúc trận siêu kinh điển mình lại gần tính cời

áo đôi phát để gỡ gạc lại chút tiền sân (áo tây chắc
xịn) nhưng thấy áo nó to quá mặc éo vừa nên thôi.

Gái Tây

Chiều tà. Đang xỏ giày chuẩn bị ra sân đá trận rèn luyện sức khỏe, bất chợt có 2 em tây ghé vào, sau lưng họ là ông hàng xóm nhà mình. Ông hàng xóm chỉ chỉ vào mình bảo:

- Hỏi eng ni nì, tui không biết tiếng Anh.

Trời ơi, lạy chúa, oh my god, mô phật! Thật không tin vào mắt mình, trước mặt là hai bông hồng chứ không phải người. Hai bông hồng tầm 17 đến 19 tuổi (nghĩ thế thôi, khó đoán tuổi bọn tây lắm), da trắng hồng, mắt như thiên thần... cười nhe nhớn với mình rồi nói cái gì đó. Mình đứng dậy tiến lại gần hỏi: "I can help the angels?", dịch nôm na là tôi có thể giúp gì cho hai thiên thần? (Trời, trình độ tiếng Anh của mình kinh vãi).

Hai thiên thần khua tay trình bày, mồm nói liền thoảng: “Toilet... toilet...”. Tưởng gì, thất vọng ê chề! Thiên thần mà cũng phải đi tè à? Ông hàng xóm chen vào hỏi:

- Hấn nói cái chi rứa?

- Chúng nó xin đi tè nhờ - Mình trả lời ông, xong quay ra bảo:

- Máy em sang bên kia đường chui vô bụi cây mà giải quyết, bọn tao ở đây toàn thế!

Một em nhún vai nói “ồ nâu nâu”, ý là không quen với kiểu như vậy.

Mình thấy các em đẹp quá, bèn quay sang hội ý với ông hàng xóm xem liệu có nên cho chúng nó đi nhờ tí không? Ông hàng xóm nói: “Không”. Mình thuyết phục:

- Thì bác mang cho nó cái xô, xong lấy tiền lệ phí.

Một ông khách đứng đó bảo: “Nhờ nó đi nặng thì tôi”.

Mình bảo “Đi nặng càng tốt, tiền phí càng cao”. Cuối cùng hai thiên thần cũng được bà chủ nhà dẫn đi vào trong. Lúc sau quay ra thấy nét mặt hai nàng vô cùng rạng rỡ và phấn khích, một nàng rút ngay tờ năm nghìn đưa cho chủ nhà nhưng mình gạt đi bảo thôi, khuyên mại. Khi nãy nói rứa chỉ là để thuyết phục chủ nhà thôi, chứ xinh đẹp như thế nỡ lòng nào mà lấy tiền hihi.

Chuyện chỉ có thế, nhưng điều khiến mình băn khoăn là: Nếu hai em ấy không phải gái tây xinh đẹp, mà chỉ là hai cô nàng xấu xí... thì mình và hàng xóm có cho đi tè nhờ không? Chắc chắn là không, vì:

– Gái xấu không có quà

– Cho gái xấu đi nhờ, người ta nhìn thấy lại bảo gái rõ xấu mà sao mi dậu gái – ê mặt lắm.

– Với lại dân ta thì việc gì phải xin đi vệ sinh

nhờ, cứ ra lề đường mà ngồi cho mát.

Chuyện phiếm

Phiếm

Cách chỗ làm vài trăm mét có cái quán cà phê quen. Chủ quán là đôi vợ chồng tuổi trung niên. Anh chồng chăm đọc sách, cứ vắng khách lại thấy anh đang đọc một cuốn gì đấy. Vợ anh bảo:

- Dừ mới rứa đó, chớ trước tê anh có đọc sách bao giờ mô!

Hóa ra anh đi Tây về, kinh doanh phá sản nên đâm ra ngỗ sách. Mấy ông bị vợ bỏ hoặc phá sản ở chỗ mình chăm đọc sách lắm. Đọc sách một thời gian

nhiều ông bỗng trở thành triết gia, nói gì cũng phương ngôn, danh ngôn, triết lý ... đầu ra đầy, rất kinh.

Chiều nay nắng nóng, chỗ làm mái thấp lè tè rất bức bối nên mình tới quán cà phê kia ngồi tí cho mát, gọi là đổi gió. Gọi cà phê xong, ngược lên tường thấy khung tranh có chữ Nhẫn treo trịnh trọng ngay trên đầu, mình bắt đầu tư duy. Vì rằng phải treo chữ Nhẫn chứ không phải chữ khác, ví dụ Tiền, Lộc hay Thọ? À, có thể chủ quán treo để tự khuyên răn mình luôn phải nhẫn nhịn, hoặc để khách nhìn vào đó mà kiềm chế đừng đánh nhau, hay quyt nợ rồi đập phá đồ đạc trong quán? Đây là mình tư duy thế, đang rảnh quá mà.

Nhấp ngụm cà phê, gõ cái cốc vào mặt bàn, mình sẵn giọng:

- Ông làm ăn kiểu chi thế này? Đã bảo pha đường, ông lại cho sữa vào là sao?

Chủ quán đang đọc “Các nền văn minh thế giới” vội bỏ xuống, chạy lại bảo:
Đào Tiểu Vũ eBook

- Ô, nãy anh có dặn bỏ đường đâu, anh gọi cà phê nâu mà

Mình đập bàn quát tiếp:

- Tôi không biết, nâu là nâu, nâu không có nghĩa là phải thêm sữa vào. Ông có hiểu ý tôi không?

Mình nhấn nhá chữ “có hiểu ý tôi không?” rất nặng, cốt cho anh sôi máu lên chơi. Anh sôi máu thật. Mặt đỏ dần lên, anh tuôn ra một tràng, dài quá, tạm tóm tắt lại ý anh là “Ông hôm nay bị điên à? Nói cái đéch gì thế?”

Không để anh nói thêm, mình tròn mắt:

- À, khách hàng là thượng đế, rứa mà ông dám bảo thượng đế bị điên. Ông điên à? Tôi nói thế ông có hiểu ý tôi không?

Đến đây thì anh không chịu nổi nữa, anh vớ quả quát mà vợ chuẩn bị mang pha nước mía, bóp nát

tanh bành, trông rất đúng phong thái anh hùng. Vợ anh thấy thế bèn chạy lại can ngăn:

- Thôi đi, đúng là trời nóng lên tí nên ai cũng nóng tính theo... Bô hấn vô buồng đập chần nằm ngủ cho hạ hỏa đi... Có chi mà phải nhao ầm lên rứa.

Thấy cũng đủ đô rồi, cô lên tí nữa anh tức quá mà đập hết cóc chén thì nguy, mình hạ giọng, chỉ lên chữ “Nhẫn” treo trên tường bảo:

- Thử ông chút thôi, hóa ra ông treo chữ cũng chỉ để làm cảnh!

Anh ngó người ra, gãi gãi tai một lúc rồi ngượng ngùng thanh minh:

- Thì tôi biết mô được, cứ nghĩ ông nói thật. Mất toi quả quất...

Ngồi thêm tí nữa, rút ví trả 12k rồi té. Trên đường về cứ suy nghĩ mãi về chuyện hôm nay.

Mình đọc sách rất sớm, 9 - 10 tuổi đã ngón hết gần như toàn bộ tinh hoa sách vở phương Tây lẫn phương Đông. Đọc kịch Shakespeare, thấy sao mà bọn nhân vật chúng nó nói hay thế, phải bắt chước mới được, nhất là mấy chỗ chàng Romeo tán tỉnh nàng Juliet, phê lời. Nhưng gấp sách lại, đi ra đường, thằng nào nói gì ngửa mặt là chửi ngay lập tức, mà quên mất lẽ ra nên nói sao cho nho nhã như mấy đũa trong kịch.

Đọc “Đắc nhân tâm”, cũng biết để lấy lòng người khác trong giao tiếp cần phải khơi gợi ước mơ, sở thích và đam mê của họ, miễn sao cho họ nói sướng mồm thì thôi, nhưng dở cái là ngó mặt đũa đối diện thấy nó lác các thì không chịu nổi, phải phang ngay cho vài câu bỗ ghét rồi ra sao thì ra.

Cũng biết ý nghĩa chữ “Nhẫn”, nhẫn tức là thằng nào chửi mình thì khoan tay nghe nó chửi, nó bỏ đi thì ôm mặt khóc hùn hút hoặc như triết lý thì kẻ nào tát vào má phải của mình, con chìa nốt má trái cho người ta tát thêm. Vậy gọi là nhẫn. Nhưng tệ nổi ra đường nhỡ kẹt xe, đũa đi sau bóp còi inh ỏi điếc hết cả tai, không kìm được ngoái lại lễ phép bảo: “Bóp cái Đào Tiểu Vũ eBook

gì mà bóp lăm thế?”

Sau mỗi lần đi viện về, bụng bảo dạ từ nay chăm tập thể dục hơn, sáng ra chạy bộ cho khỏe người. Chạy đâu được vài bữa, có hôm dậy sớm chạy từ nhà ra quá cầu Ngàn Phố (cỡ vài cây chứ mấy), lúc về mệt quá vẫy bữa xe một ông đi chợ sớm xin ngồi ké về nhà cho lành. Công nhận ngu thật, ngồi xe máy sướng thế này sao phải cong đít chạy bộ cho mệt?

Chán mình thật đấy...

Tết muộn

Chiều mừng bốn tết, đi xa về, hỏi thằng cu cháu:

- Theo mày thì hết tết chưa?

Nó nhìn ra ngoài đường (chắc ước lượng xem người đi chúc tết có đông không), xong ừ xịu bảo:

- Hết rồi thì phải...

Ừm, nghe lời thằng này leo lên giường ngủ luôn, vì trẻ con luôn đúng. Trước khi ngủ còn dặn nó:

- Cậu dặn nhá, ai già già hoặc là đàn ông đến chơi thì bảo cậu H không có ở nhà. Còn cô nào trẻ trẻ, chân dài dài... thì bảo đợi tí cậu đang dậy, nghe chưa?

Nó gật 3 cái liền. Ngủ mơ màng chưa được tiếng đồng hồ, bỗng nó chạy vào giật giật vai:

- Cậu ơi dậy dậy, có một người là con gái đến... đang đứng trước cổng.

Thôi chết tôi rồi, đến lúc nào không đến, đúng lúc người ta đang ngái ngủ, mắt mũi tèm lem, dãi chảy ngoằn ngoèo bên mép... lại mò mặt đến. Nhưng thôi, cứ gái là ầm rồi. Dậy ngồi bốc phét ngấm mông vếu tí lấy lộc đầu năm cho nhả, yêu được càng tốt, đang ế sẵn...

Vừa nghĩ ngợi linh tinh vừa vén rèm lên nhìn, đúng là gái thật nhưng gái bông con (con mẹ hàng xóm vẫn hay đến xin nước gạo cho lợn), bèn véo tai thằng cháu, nói nhỏ:

- Cậu quên dặn, con gái mà bé theo trẻ con thì cũng không được tính là con gái, nghe chưa. Ra bảo không ai ở nhà đi!

Nó chạy một mạch ra cổng nói đồng dạc:

- Nhà không có ai đâu, về đi! - Vừa nói mắt vừa liếc liếc vào nhà rất gian.

Điên thật, đang chập chờn tự nhiên tỉnh cả ngủ.
Ngáp ba cái, hỏi cu cháu:

- Mi xem đồng hồ coi mấy giờ rồi?

Nó chạy ra phòng khách ngó xong bảo:

- Ba giờ cậu ạ. Kim ngắn hần chỉ số 3

- Rứa kim dài hần chỉ số mấy?

- Số 5... số 6.... giờ lại số 9 rồi....

- Đó là kim giây, nó cũng dài nhưng chạy nhanh, chạy ra coi cái kim dài mà to hơn í.

Nó lại chạy ra, lần này mới có kết quả đúng.
Lẳng nhăng mắt đến ba phút mới biết bây giờ là mấy giờ.

Dậy, cỡi trần quần đùi mang mấy lồng chim ra cho nó tắm. Chết tiệt, chim mình thì bỏ bê lâu không biết sống chết thế nào, chim trong lồng thì nướng như nướng trứng, mỗi ngày tắm cho nó một lần. Nhưng thôi, ít ra bọn nó thì thoảng còn hót vài tiếng vui vui. Còn cái loại chim không hót nuôi phí cả gạo.

Trời nắng vàng rực rỡ rất đẹp, tranh thủ pha ly cà phê vừa uống vừa canh chim luôn. Điện thoại tít tít, sms của gái “Anh đang làm gì thế?”, Reply “Anh đang nhớ đến em”. Nhấn xong cố động não nhớ xem em này rốt cuộc là em nào, tên gì và quen trong trường hợp nào? Chịu. Gái 1, gái 2, gái 3... thì nhớ thế đếch nào được. Rút kinh nghiệm lần sau save hẳn ra, ví dụ “Gái quen khi đi đổ rác chiều 28 tết”, “Gái quen ngoài chợ lúc mua nước mắm” hoặc “Gái hay cười hihi trên mạng”... cho dễ hình dung.

Ngồi uống cà phê, bắn bi thuốc Lào, nhìn khóm hồng nở bung ở góc vườn, trời trong veo, nắng nhẹ nhẹ, không gian yên tĩnh và thanh bình.... Chợt thấy bây giờ mới là Tết này!

Một lần cà phê với đa cấp

Buổi sáng ra đến phố, trưa ông anh họ gọi ra quán làm cốc cà phê ôn nghèo kẻ khổ, tiện thể bàn kế hoạch làm ăn luôn. Đang đói sẵn, hỏi dự án gì thế anh, ngon không cho thằng em theo với? Ông anh gật đầu bí hiểm: “Nói chung là hay đấy, để anh gọi thằng em này đến ta bàn bạc cho cụ thể”.

Móa, bấy lâu làm ăn nhì nhảnh ở quê, nói như các em ve sầu yêu nghề là “ráo mồm hôi là hết tiền”, nên nghe hai từ “kế hoạch” mình ưng lắm, nghĩ phen này thoát nghèo đến nơi, bèn ôm ông anh họ hôn liền ba cái. Mới hôn cái thứ hai, chợt nghe mùi hôi nách toát ra đượm quá nên thôi không tiếp tục cái thứ ba nữa.

Đợi chừng 15 phút chợt ông anh chỉ ra đường

reo lên “Đây rồi!”, sau đó nhún vai nói “Giỏi lắm đó, doanh nhân trẻ năng động và thành đạt”. Mình ngó theo thì thấy một chú mặc vest đen, cà vạt hồng, giày đen bóng nhoáng đang hì hục đẩy con Wave RS lên vỉa hè, theo sau là một em gái khá xinh.

Kéo ghé ngồi, ông anh chỉ vào người mặc vest đen giới thiệu:

- Đây là bạn Trần Hãnh Tiến, hiện đang làm trong một công ty danh tiếng thế giới.

Rồi anh quay sang mình:

- Còn đây là H, em họ anh, công tác trong ngành VAC. Ừm, giờ thì hai người trao đổi với nhau nhé!

Vest đen bắt tay mình rồi hỏi:

- Anh công tác trong ngành VAC ạ? Vê a xê thuộc lĩnh vực gì anh?

Mình bảo là “vườn ao chuồng”. Véc đen xuýt

xoa:

- Vàng, thế thì tốt quá!

Ông anh họ hỏi hai người uống gì để gọi, vest đen thành đạt bảo kêu cho em ấm trà, váy đen ngồi cạnh mặt trang trọng như ngồi dự hội nghị tổng kết tiêm chủng gia cầm mở rộng.

- Thế này anh H ạ! - vest đen lằng lằng hai cái - Em đã nghe giới thiệu qua về anh, cho em hỏi chút là công việc hiện tại của anh có mức thu nhập bao nhiêu ạ? Dạ, nếu có một cơ hội để anh phát triển hơn nữa, anh có sẵn sàng nắm bắt không ạ?

- Anh ở quê chăn vịt mỗi tháng bán trứng chắc được bốn củ, nói chung dưa cà mắm muối thì cũng đủ sống.

Vest đen bật thẳng lưng, chém tay vào không khí rất chí khí rồi nói:

- Vàng, thế thì tốt quá! Nhưng ước mơ là không

giới hạn phải không ạ, chúng ta ai cũng có ước mơ, khát khao đó là ngày càng làm ăn khấm khá. Có người đã từng nói rất hay “Không ai tắm hai lần trên một dòng sông”. Xin hỏi anh H, anh có hiểu câu đó nghĩa là gì không ạ?

Khoản triết học này hồi học bổ túc mình rất ngu, nên chém bừa:

- Tức là thằng đó tắm được một lần thì chết đuối luôn, không có dịp tắm lần thứ hai.

Váy ngắn bật cười rất duyên, tay thi thoảng kéo vạt váy che bớt vùng nhạy cảm vì quạt thổi trực diện. Vest đen lắc đầu:

- Không ạ, hàm ý của câu nói này là cơ hội chỉ đến một lần trong đời, không nắm lấy thì không có lần hai. Anh H đã hiểu chưa ạ? Vậy hôm nay em sẽ mang đến cho anh một cơ hội, anh sẵn sàng đón nhận không anh H?

Đang mãi nhìn vào vùng cấm địa váy đen (tại cái

quạt mát dạy quá, cứ nhè vào chỗ đó mà thổi phấp phới), mình ở người ra:

- Nắm chứ, anh nắm luôn cho nóng! À nhưng này giờ chú nói cái gì thế?

Ông anh họ lườm:

- Chú tập trung tí đề.

- Em đang rất tập trung, nhưng tập trung vào vấn đề khác.

Vest đen ngồi chém một lúc, nóng quá, mồ hôi bắt đầu chảy ra ướt đầm mặt mũi. Trời oi bức như này đóng nguyên một hộp như thế ở quê mình hay gọi là thùng thần kinh, nhưng doanh nhân thành đạt chắc họ gọi khác.

Lòng vòng mãi sốt hết cả ruột mà vẫn đếch hiểu thằng này đang nói cái gì, mình bắt đầu buồn bực. Hiểu được suy nghĩ của mình, vest đen từ từ mở ba lô ra. Trong ba lô còn một cái cặp da. Trong cặp da có

cái cặp nhựa trong suốt. Trong cặp nhựa trong suốt là mớ sổ sách, tài liệu, in ấn lộn lệt rất đẹp.

- Anh Hạ, giới thiệu với anh đây là bản giới thiệu qua về tập đoàn lớn nhất nhì thế giới đó là Em Mây, trụ sở chính đóng tại bang Michigan, Hoa Kỳ, Mỹ.

Nghe đến Em Mây, mình bật ngửa ra. Hic, thế mà lòng vòng mãi, tưởng dư lao, Em Mây thì danh bất hư truyền rồi, làm tau nãy giờ buồn tè mà đếch dám đi vì ngồi đợi kế hoạch làm ăn. Nóng mắt quá, mình lờm lại ông anh họ phát, ý tại ngôn ngoại là “Kế hoạch kế hoạch cái gì, đa cấp thì nói mẹ từ đầu đờ phải nghe lải nhải nãy giờ, mất thời gian”. Ông anh nháy mắt ý bảo chú cứ bình tĩnh mà nghe, cơ hội ngon đấy!

Vest đen lôi con Nokia 1200 từ trong túi ra liên lạc với đối tác, giọng như phát biểu trước hội trường, mình nghe lỏm thấy toàn mấy tỷ, mấy tỷ ong hết cả đầu. Điện đàm xong, vest đen quay sang tiếp tục:

- Chúng ta ai cũng có một cơ hội, nhưng vấn đề là chúng ta có sẵn sàng nắm...

Đào Tiểu Vũ eBook

Mình tranh thủ đứng lên bảo:

- Chú nắm gì cứ nắm, anh đi xả nước cứu thân phát đã.

Lúc quay ra, đã thấy vest đen bày lên bàn mấy hộp sản phẩm. Đó là kem đánh răng, nước rửa chén, kem dưỡng ẩm và vài lọ gì đó trông như viên C trẻ con hay ngậm. Mình thò tay định nhón mấy viên nhai xem ngọt không thì vest đen kéo giật trở lại, bảo:

- Vậy tại sao chúng ta không nắm lấy cơ hội khi chúng ta có được nó? Đó là vì chúng ta không có ước mơ và niềm tin rằng chúng ta sẽ thành công...

Mình thấy hơi quá bèn gãi tai:

- Anh biết rồi, ước mơ là thành công, nhưng mà chú mày đưa anh ăn thử viên C này coi nó thế nào.

Váy ngắn bảo:

- Ôi anh ơi, không phải C đâu, nó là thực phẩm vi lượng, sản xuất bằng công nghệ nguyên tử tiên tiến thế giới...

Ông anh họ bồi thêm:

- Cái này có ích cho cơ thể lắm đó

- Anh biết đâu được, nhưng anh nói thẳng thế này, công việc chặn vệt ở quê của anh đang phát triển tốt, anh không có nhu cầu nắm lấy cơ hội của cô chú!

Ông anh họ thấy mình hơi nóng mặt bèn dìm xuống ghế, nói:

- Chú cứ từ từ tìm hiểu, thế giới người ta đánh giá cao mô hình kinh doanh văn minh này, mình phải tìm hiểu kỹ mà hội nhập chứ.

Vest đen có vẻ vẫn đầy quyết tâm chinh phục, quay vào gọi thêm phích nước sôi. Cô nhân viên mặt đầy mụn lăm bằm:

- Ngồi cả buổi gọi được ấm chè lại còn xin nước sôi...

- Anh H ạ, công việc không đòi hỏi quá nhiều thời gian, anh có thể vừa chăn vịt vừa làm việc bình thường mà. Chỗ em có rất nhiều người có việc làm ổn định nhưng vẫn sẵn sàng bỏ việc để tham gia Em Mây. Có bà nội trợ anh biết không, tham gia được hai năm, bây giờ thu nhập của bà ta là 3 tỷ/ tháng, khiếp chưa? Còn mấy người nữa trước làm xe ôm, bây giờ đất cát 4 đến 5 chỗ ở thành phố, ô tô vài cái, ăn rồi đi du lịch, sướng chưa?

- Sướng rồi, công nhận tập đoàn chú toàn người thành đạt. Bây giờ trưa rồi, anh về đây, chú trả hộ anh ly cà phê nhé.

Vest đen lúng túng bẻ ngón tay răng rắc, nói với theo:

- Hay anh H ạ, anh không muốn thực hiện ước mơ thì anh... mua hộ bọn em vài tuýp kem đánh răng với?

Chắc định gỡ lại tiền cà phê.

Nhưng mình vờ như không nghe thấy, lên xe nổ máy phóng cái vù. Nghe loáng thoáng sau lưng ông anh họ bảo với hai doanh nhân:

- Để phần anh H anh trả cho

Huyền thoại quần đùi Thái

Những năm đầu thập niên 90, ngành thời trang nước ta chứng kiến một cơn địa chấn mang tên *Quần đùi Thái*. Khỏi phải nói chứ từ anh giai làng mò cua bắt ốc đến các hot boy thành phố, ai không sắm được quả *quần đùi Thái* được xếp vào hạng bần nông.

Quần đùi Thái là biểu tượng của sự bất kịp thời đại, đếch phải nói nhiều.

Khỏi thủy nó được mang từ Lào về, qua cửa khẩu Cầu Treo (chắc thế) và nhanh chóng trở thành một của giới trẻ (thậm chí ông già mặc cũng rất tốt). Ở Hương Sơn khi ấy giàu nhất là nhà nuôi nhiều hươu, giàu nhì là nhà có xe Cup 81 kim vàng giọt lệ, giàu thứ 3 là có *quần đùi Thái*.

Chưa ai lý giải được tại sao *quần đùi Thái* lại nổi đến thế, hay nói nôm na là giải thích vì sao *quần đùi Thái* trở thành thứ được giới trẻ ưa chuộng, nhưng đây có thể là các lý do:

- ĐẸP: Thời đó quần đùi vải là chủ yếu. Gia đình nào có con cái đi bộ đội thì được gửi về mấy cái quần đùi xanh màu lính, mặc nhanh giãn và nát, lưng bùng như cái khố - chẳng ra thể thống công rãnh gì. Sự xuất hiện của *quần đùi Thái* khi ấy làm điên đảo các thanh niên vì nó quá đẹp. Với 3 tông màu xanh, đỏ và vàng, *quần đùi Thái* nổi bật chẳng khác gì những món hàng xa xỉ.

- BỀN: Theo tìm hiểu thì *quần đùi Thái* được sản xuất bằng vải chi chi đó, có khả năng thấm mồ hôi rất cao, đặc biệt khi đi tè nếu lỡ tè vào quần thì sau hai phút sẽ tự khô, tài thật. Ngoài ra độ đàn hồi cực chuẩn, có thể chịu va đập rung lắc ở mức 12,8 độ richte khỏi cần mặc...

Thời đó mình mới nhớn được mẹ mua cho một cái. Vì có mỗi một cái nên lỡ bẩn thì giặt và phơi ngay để còn mặc tiếp. Nếu chưa khô có thể quần vào sào Đào Tiểu Vũ eBook

nửa buộc sau xe đạp rồi đạp vài chục vòng quanh thị trấn là khô liên.

Những trưa hè lồng lộng gió, cỏi trần, diện quả *quần đùi Thái*, chân đi tông Lào màu xanh da trời đứng bên bờ ao như lãng tử thì gái quê chết đứ đừ khỏi tán tỉnh mất thời gian. Nói không phải phét chứ *quần đùi Thái* khi ấy có giá như đi SH và cầm điện thoại Vertu dát vàng bây giờ.

Đến nhà gái chơi, lịch sự tí thì mặc quần dài nhưng cô tình để lộ hai cái dây giải rút quần đùi ra ngoài như ta đeo cà vạt, phụ huynh trông thấy phê lòi bảo con gái thẳng này được đây, nhất là nó còn có *quần đùi Thái*.

Nhưng đỉnh nhất vẫn là diện em nó lúc đi đá bóng. Quần này có hai xì tai, loại đời sau (tức vesion cao hơn) còn được may thêm hai cái túi ngang bên vạt quần, túi ấy bỏ quả chanh chống khát thì quá tiện. Thằng nào mặc *quần đùi Thái* thì luôn được các em nữ cổ vũ nhiệt tình nhất, cứ “Anh *quần đùi Thái* cố lên! Thái ơi cố lên!”, tên gì khi ấy chẳng quan trọng nữa.

Đào Tiểu Vũ eBook

Hôm qua đi đá bóng, mình tình mắt phát hiện ra một cầu thủ làng mạc đúng quả quần huyền thoại này. Kết thúc trận đấu hỏi nó có bán lại không, vì quý lắm. Nó hồn nhiên bảo cái này do cha em để lại, nhờ hấn mà cha em lấy được mẹ em nên em không bán đâu!

Ừầy, thế mới biết *quần đùi Thái* còn có tính truyền thống và kế thừa cao!

Phim bãi

Hồi bé bé, buổi tối hay đi xem phim bãi, phim màn ảnh rộng chiếu ngoài bãi đất hoang nên gọi là phim bãi. Chiều chiều nhìn từ xa thấy cái phông vải trắng bóc dựng lên là biết ngay tối nay kiểu gì cũng có cái để xem.

Điện ảnh Liên Xô khi ấy đang thịnh hành, những bộ phim đã thành huyền thoại được chiếu đi chiếu lại mãi không chán, như “Mười bảy khoảnh khắc mùa xuân”, “Khi đàn sếu bay qua”... xem cũng hay nhưng nhân vật của bọn này hay ăn uống nhồm nhoàm nên nhìn rất ngứa mắt, vì dân mình khi ấy đang thời kỳ đói ăn. Cứ thấy mấy thằng béo tốt, ăn bánh mì với râu ngô, uống sữa... là ở dưới chửi râm ran “Định mệnh, an chi lắm rứa? Làm tụi tau thêm!”

Phim đang hay tự nhiên tắt cái rụp gọi là hết phim. Hết phim thì việc đầu tiên là cả rạp - à quên rạp gì - cả bãi chứ, ồ lên như bây giờ đang ăn cơm thì mất điện; tiếp theo là... chửi. Chửi ai? Thì chửi đoàn chiếu phim cái đã, mặc dù bọn ấy không cố tình để cho phim hết. Chửi có vẻ không ăn thua bèn chuyển sang nhét đá ném rào rào vào loa. Công nhận kỹ thuật chế tạo loa khi ấy tốt thật, ném boong boong mà chả việc gì, có lẽ phải tốt như nồi nhôm Liên Xô khi ấy.

Cơ mà tài thật, những thằng chửi to nhất, tục và mất dạy nhất lại là những đứa chẳng bao giờ mua vé. Những đứa ném đá mạnh tay nhất cũng là những đứa xem chùa. Tài hơn nữa là “công chúng” trong bãi coi họ là những người hùng. Chỉ có người hùng mới dám chửi và dám ném đá!

À mà nếu bữa đấy phim mới quá, không dứt lằn nào thì các người hùng có vẻ không ung lắm. Không chửi và ném đá thì đếch thằng nào biết mình là người hùng nữa? Có phí không? Phim thời ấy có đặc điểm là cứ nhân vật chuẩn bị hun nhau là lập tức nó chĩa máy quay lên ngọn cây, đám mây hay thậm chí một

Đào Tiểu Vũ eBook

đàn sếu đang bay dập dờn... ra về gọi mở cho khán giả biết đoạn sau kiểu gì chúng nó cũng hun nhau, chúng tôi quay chim cò cho vui thôi, tự tưởng tượng đi! Những lúc như thế các người hùng lại vò đầu, bứt tóc chửi xa xa:

- Mịe.... đang hay thì....

- Tiên sư thằng quay phim đều!

Lúc đó mình mới 9, 10 tuổi, hay nghịch ngu và lãnh mạn vật. Phim đánh nhau thì mình ưng, ngồi xem không chớp mắt mặc dù biết tổng kiểu gì kết thúc phim cũng ta thắng, địch thua. Gặp những hôm chiếu phim Ba Lan, phim Liên Xô (nói chung là phim tây) xì xồ nhúc hết cả đầu là mình cun cút lên về trước.

Về ngang qua lùm cây bên hàng rào nhà hàng xóm đêm nào cũng dừng lại hít hít hương của một loài hoa nào đó. Mùi nó thanh thanh, ngọt ngọt, nói theo văn vở bây giờ là rất nồng nàn. Tên hoa ý là gì thì chịu, vì hay đi về một mình mà những lúc đi một mình thường nghĩ lung tung và nghĩ linh tinh nhất,
Đào Tiểu Vũ eBook

giờ vẫn thế!

Lớn lên tí nữa, lúc này choai choai và bắt đầu thích gái rồi, vẫn chưa biết hoa ấy là hoa gì. Đi qua chỗ lùm cây rậm rạp này vẫn băn khoăn câu hỏi, hoa gì mà thơm thế? Rồi tưởng tượng nó màu tím ngắt, cánh e ấp, mong manh nhìn đẹp ơ là đẹp. Những hôm xem phim Liên Xô, phim Ba Lan ăn nhiều hơn bắn nhau là mình lại mò về một mình, cứ đi ngang qua chỗ có cái mùi nồng nàn kia thì dừng lại hít lấy hít để, nhưng sáng hôm sau đi học chẳng nhớ mẹ gì nữa.

Một hôm buổi trưa đi bán chim, thằng bạn trèo lên cây hái xuống mấy chùm hoa vàng vàng, cánh dài thổng như ngón tay thẳng ngạnh, bảo ê hoa dẻ này. Mình đón lấy, hít mấy hơi, thì té ngửa vì nhận ra mùi này chính là cái mùi đêm nào đi xem phim bãi cũng gặp.

Khỏi phải nói, mình thất vọng ê chề! Hoa gì mà xấu kinh, đã thế đến cái tên cũng tởm lợm: Hoa Dẻ! Nhìn nó trần trụi trước mặt mà chán chả thèm ngủi nữa. Tưởng huyền bí, thơm tho và thánh thiện như nào, té ra cũng chả khác đám hoa lang, hoa muống

Đào Tiểu Vũ eBook

và hoa cú²t lợn m²áy. Hoa cú²t lợn tên văn học còn đẹp hơn: Hoa Xuyên Chi!

Sau hôm ấy về buồn m²át m²áy ngày.

Tự thấy ngu vì trót đi đến tận cùng của sự tò mò, để rồi bẽ bàng nhận ra rằng, nếu muốn yêu một thứ gì đó tốt nhất nên hiểu về nó ít thôi.

Vấn đề của quần bò xước

Tôi có khoảng năm hay sáu cái quần bò

không những xước, có cái còn rách nữa. Đi nhậu với bọn bạn học cùng ngày trước, đưa thì mặc sơ mi, quần tây đứng ngất (khuyến mại thêm chìa khóa ô tô lủng lẳng bên sườn) trong khi mình thì mặc quần bò xước, áo phong, giày lười... đừng định chả giống ai.

Có thằng ghé tai, cười cười nói nhỏ “Sao không kiếm cái quần tử tế mà mặc?”

Một đứa khác len lén nhìn vết xước trên đầu gối tôi rồi lại len lén nhìn sang đứa bên cạnh, ánh mắt chan chứa cảm xúc.

Có vẻ sự xuất hiện của cái thằng quần bò xước phá vỡ không gian sang trọng, lịch lãm của một buổi

“hợp lớp” – toàn những thằng có công việc ổn định.

Làm dăm ly. Trong mơ màng hơi men, tôi lơ mơ nhớ lại gương mặt từng thằng hồi còn đi học.

Thằng Lịch mùa đông hay mặc quần bộ đội, túi quần lúc nào cũng có mấy quả cóc, gói ngô cay mua nợ của bà bán quán ở cổng ký túc. Thằng này say suốt ngày, thi vấn đáp thầy giáo phải cho ngay 6 điểm rồi đuổi ra vì nó chém liên thiên thờ ra toàn mùi hồng xiêm làm thầy suýt say theo.

Thằng Sự ghê hay diện quần ống bom, một bên túi quần cất thùng để tiện thò tay gãi. Thằng này hết ghê thì chuyển sang hắc lào, tay khi nào cũng múa như quạt chả trong đấm quần. Nhiều khi đứng đợi bạn gái bên gốc xà cừ, sốt ruột quá, gãi xong anh còn tinh tế đưa lên mũi ngửi. Động tác vô cùng thánh thiện.

Thằng Thành nghệ trời mưa xong hay mặc quần công nhân, diện dép cao su đúc lang thang uống rượu nợ ở quán bà Đường; trên đường về gặp gái kiêu gì cũng xô ra một ít thơ nhà trồng được. Các em gái Đào Tiểu Vũ eBook

nhều em không kịp thăm, vứt bỏ cả dép chạy một mạch vì tưởng gặp thẳng điên.

Bây giờ thì chúng đang ngồi đây, không thẳng nào còn vương lại chút hình bóng của ngày xưa nữa. Quần là thẳng nếp, áo sơ mi trắng cổ còn, chìa khóa ô tô móc bên sườn, má phúng phính như chuẩn bị thi bé khỏe, bé ngoan.

Và tất cả đều có vẻ khó chịu với cái quần bò xước mà mình đang mặc. Nó khiến cho đội hình hoàn hảo bỗng dưng có một vết xước rất gai mắt.

Nghe “góp ý” xong, định nhếch mép cười, nụ cười thật ngạo mạn, bảo với nó:

- Tại sao tao phải giống chúng mày? Quần bò xước là sở thích của tao, mỗi khi mặc nó tao thấy tao đẹp và thoải mái hơn. Mày thấy không phù hợp, đó là quyền của mày nhưng đừng bao giờ bắt tao phải giống y như mày!

Nghĩ thế thôi, nhưng sau đó lại im lặng, vì biết

quanh đây ai cũng vừa thích khác người lại vừa sợ mình không được giống mọi người lắm.

Mài mòn cá tính, sợ sự khác biệt, thích hòa tan vào đám đông đến nỗi mặc cái quần mình thích cũng sợ. Nếu bạn thích, bạn hãy là con cừu thứ 1001 trong đám 1000 con cừu đang tung tăng trên đồng cỏ.

Nhưng tôi là tôi, đêch phải bạn hay một con cừu!

Phượt thủ

Hôm trước chạy xe đường Hồ Chí Minh, buổi trưa dừng lại làm suất cơm bụi ở thị trấn Lạt.

Đang chan chan, húp húp, thi thoảng tinh tế liếc bộ ngực đầy đặn như cái ắc điện do Liên Xô sản xuất những năm thập kỷ 80 của cô chủ quán thì có đoàn phượt thủ tấp vô.

Đảo mắt một vòng, gái phượt đúng là danh bất hư truyền, xinh thôi rồi. Em nào em nấy nhìn mãi mới biết không phải đàn ông. Các em mặc áo đồng phục, khăn rằn ri quấn bốn vòng quanh đầu, quần lính, giày bộ đội. Trông như chuẩn bị tấn công ồ ạt vào đồn địch.

Nhưng đây là quán cơm bụi, không có đồn nào

để tấn công. Mười phút sau các phượt thủ khăn rằn ri bắt đầu tổ chức tấn công các đĩa cơm bụi, suất 40k miễn phí canh rau muống luộc và tắm.

Mình ngồi uống chè bôm, xia răng và bắt đầu tư duy: Tại sao các phượt thủ không bỏ khăn rằn ri ra khỏi đầu lúc ăn? Tại sao phải mặc mặc đồng phục mà không phải mỗi người một màu? Tại sao phải khăn rằn ri? Sao phải buộc cò trên xe?

Suy nghĩ vớ vẩn. Họ thích thế, được chưa? Bọn tây ba lô chúng nó phong phanh, không cò không quạt, không đồng phục, không khăn rằn ri và giày bộ đội... vì bọn nó chỉ coi phượt là trải nghiệm cá nhân, hòa mình vào thiên nhiên, hòa mình vào cuộc sống của những nơi mình đặt chân đến.

Còn bọn tau, đi đến đâu phải nổi bật ở đấy, mà đơn giản nhất để nổi bật là ăn mặc như sắp vào trận,бет cũng phải giống vừa lập một chiến công hiển hách. Ngồi cơm bụi nhớ nhân dân đi qua họ không biết bọn tau đang đi phượt có phải dở không?

Vâng, các anh đi đến đâu, cảnh đẹp bị “hấp

Đào Tiểu Vũ eBook

diêm” đến đây. Mùa nào thứ nấy, mùa cải vàng Mộc Châu, mùa tam giác mạch Hà Giang, mùa lúa chín Mù Căng Chải, mùa mây Y Tý... dưới dấu chân các anh ngổn ngang xác hoa và rác, thậm chí lác đác rác thải. Nhiều đồng bào vùng cao đã kêu trời vì đàn gà của họ có con đã chết vì nuốt phải rác thải do các anh các chị bỏ lại sau khi “khám phá và trải nghiệm lẫn nhau”.

Thi thoảng có anh rơi xuống vực hoặc bị xe tải cán trên đèo, cái đấy cũng có nhưng so với tai nạn giao thông thì chỉ như con muỗi. Mà đằng nào chả chết, chết vì phượt ít ra còn được lên báo mạng, để lại muôn nỗi tiếc thương cho những người chưa chết. Bọn tao đã coi phượt là một cuộc chiến, mà cuộc chiến thì kiểu gì chả có đũa chết?

Xia răng xong, rút ví trả 40k rồi đi. Đi một mình là lảm chuyện lảm, toàn nghĩ lảng nhãng trong đầu. Mà đi một mình, không khăn rằn ri, không cờ quạt, không chụp ảnh... có được tính là đi phượt không nhỉ?

Hỏi vu vơ rứa thôi, vì biết thừa phượt thủ chẳng
Đào Tiểu Vũ eBook

ai như mình.

Lại cà phê với Em Mây

Buổi trưa về nhà ông anh ăn cơm. Lúc ăn, tôi hỏi anh “Con bé váy đen lúc sáng đó có chồng chưa?”. Ông anh bỏ bát xuống bảo “À chưa! Chú mày thích hả?”. Mình bảo vâng, nhìn cái váy mát mát em ung.

“Ừng thì chiều anh gọi nó tới ta trao đổi thêm cho chú vỡ mặt à quên vỡ vạc ra, chứ anh nói thật, chặn vệt ở quê như chú tầm nhìn nó nó nó... thiển cận lắm!”. Ông anh họ này xét về quan hệ ruột thịt cũng gần, bố của cha ông nội mình gọi cha của bố ông ngoại anh bằng chú, nói chung sau khi tích phân và đạo hàm thì cũng họ hàng cả.

Chợp mắt được một lúc (cả đêm qua vật vã trên xe khách nên mệt vãi), chợt nghe giọng ông anh

loảng thoảng: “Đến luôn bây giờ nha. À ừ nó đang ngủ nhưng sắp dậy rồi... Thằng này tính nó ngất ngất thế thôi nhưng cũng dễ dụ lắm. Rồi rồi, nhớ nhé... mặc cái gì mát mát như lúc sáng là nó thích liền, ô kê, ô kê em!”.

Mình tỉnh giấc, dụi mắt hỏi “Cái gì thế anh?”. Ông anh bảo “À không, anh gọi điện cho bọn vệ sinh môi trường”.

Nửa tiếng sau, đang giặt quần đùi thì váy đen đến. Vẫn là cái váy lúc sáng, nhưng bên trên áo phong hờ cổ, giữa ngực in bản đồ chữ S mềm mại và uyển chuyển. Mình mải ngó vào chỗ “Móng Cái” quên cả tắt vòi nước.

Phoi quần đùi xong, ông anh kéo tay mình ngồi xuống bàn bảo với váy đen “Lúc sáng anh ấy có làm đôi chén nên phê phê thôi thì ta không chấp, giờ tỉnh rồi có gì em cứ trao đổi cho anh ấy vỡ mặt, à quên vỡ vạc ra. Thế giới người ta làm được cả, sao mình không làm được?”

Nhấp ngụm nước lọc, váy đen vòng tay trước
Đào Tiểu Vũ eBook

ngực quay sang hỏi mình: “Xin lỗi anh H. công việc chính ở quê của anh, như lúc sáng anh có nói là chăn vịt. Vậy ngoài chăn vịt ra anh có làm thêm nghề gì khác không ạ?” Mình thật thà trả lời: À, sáng xưa vịt ra đồng, chiều xưa vịt về chuồng, ngoài ra buổi tối anh đang học thêm khóa kỹ năng chăn nuôi”.

Váy đen xuýt xoa “Thế thì tốt quá! Thế này anh H ạ, tất cả chúng ta đang hiểu sai về Em Mây. Hoạt động kinh doanh tiếp thị mạng lưới, tên tiếng Anh là mun tí le vờ ma kệt tinh, xin lỗi, anh H có biết tiếng Anh không?” Mình bảo là cũng nhe nhe nói được đôi câu ví dụ hê lô, gút bai, am nót thanh kiu, còn ngoại ngữ sở trường của anh là tiếng Lào.

Váy đen lấy cuốn sách dạy nấu ăn trên bàn chặn cạp váy lại cho đỡ gió nhưng mình vẫn thấy màu nỡn chuôi lấp ló bên trong, ngại quá bảo “Em cứ nói tiếp đi, anh đang tập trung đây... Nhưng nói thật là ở quê anh mua gì người ta ra chợ, còn kinh doanh kiểu Em Mây họ lại không quen...”

Không để mình nói hết, váy đen bời ngay “ Đấy đấy, chúng ta phải thay đổi cái tư duy chỉ biết làm
Đào Tiểu Vũ eBook

theo thói quen. Xin hỏi anh H, nếu anh là anh Tiêm, anh có thành công không?” Mình ngó người ra “Tiêm nào?”. Váy đen bảo “Là Mai An Tiêm đó. Khi bị đẩy ra đảo, anh Tiêm nhặt được hạt dưa do chim trời thả xuống. Nếu người khác họ sẽ làm gì với hạt dưa ấy? Không làm gì cả đúng không, nhưng anh Tiêm thì nghĩ khác “Chim ăn được là người ăn được”. Thực tế sau đó là gì? Anh Tiêm có dưa xuất khẩu sang các nước bằng cách... thả xuống biển... Thấy em nó nói dài quá, mình chen ngang “Em mua cái váy này chỗ nào đấy, chất gì đó em, sợi mát mát hây?”

Ông anh họ ngồi cạnh liếc xéo “Cái đó hỏi sau đi” rồi gật gù như bồ cùi, thi thoảng ghi ghi chép chép lời váy đen ra vẻ rất tâm đắc, đoạn nháy tiếp mình “Việc của chú bây giờ là ký ngay cái hợp đồng mua bộ sản phẩm để trở thành đại lý chính thức của Em Mây”.

Mình say sưa du lịch bằng mắt vào cái chữ S trên ngực áo váy đen, dừng mãi ở khúc Móng Cái với mũi Cà Mau... nên chẳng nghe đôi kia nói gì. Ông anh gắt “Chú lĩnh hội kiểu gì đấy? Thế có ký hợp đồng không nào?”

Mình bảo từ từ em tìm hiểu thêm đã, xong quay sang hỏi váy đen “Em có bạn gái chưa? Nếu anh rủ em về quê chăn vịt theo anh, em có dám nắm lấy cơ hội đó không?”

Váy đen bẽn lèn “Dạ nắm cái đó... à không, nắm cơ hội mới thì ai cũng thích rồi nhưng em đang theo đuổi con đường mình đã chọn, đó là phát triển, phát triển hơn nữa mạng lưới kinh doanh đa cấp Em Mây, góp phần thúc đẩy và đưa nền kinh tế nước nhà phát triển.

Mình vốn dốt về địa lý nên nghe ù ù cạc cạc không rõ mấy cường quốc kia thuộc châu nào trong môn kinh tế nên chẳng hiểu em ấy nói gì, nhưng suy cho cùng thì em này có chí tiến thủ, lấy về nội trợ với để con có lẽ ỏn, bèn rút ngay 8 xịch mua tuýp kem đánh răng nhãn hiệu Em Mây cho khí thế. Ông anh họ mặt buồn buồn bảo “Chỉ thế thôi à?”. Váy đen không thèm nhìn mặt mình, giận dỗi thu về 8 xịch, ném cái hộp kem đánh răng lên bàn, làm bầm “Xin lỗi anh H, anh chỉ là thằng chăn vịt!”

Mình cười he he, nghe răng bảo à vâng, nhưng
Đào Tiểu Vũ eBook

anh không phải là vịt!

Ông anh đứng dậy nói: “Tí nữa bọn anh phải đi gặp đối tác, chú tìm chỗ nào nghỉ ngơi để anh khóa cửa nhà, có khi tối anh không về được”. Mình gãi gãi tai bảo nhưng cái quần đùi em giặt lúc nãy chưa khô. Anh họ thủng thẳng trả lời “Đây là việc của chú, anh không có nghĩa vụ phải quan tâm đến chuyện quần chú khô hay ướt nhé! Thôi, đi đi để bọn anh còn khóa cửa”.

Tình cuối

Nghỉ hết hiệp một, mỗi lần nhìn đám con gái và vợ chúng nó xúm lại rót nước cho bạn trai, cho chồng chúng nó mà mình gato vãi. Chợt nghĩ, nếu có đứa nào chạy đến, đưa cho mình một cốc nước mát và nói “Anh yêu em nha?” thì chắc có lẽ mình sẽ gạt đầu cái rụp, bất kể nó không được đẹp và hay ho như mình vẫn mơ mộng.

Chán quá, lững thững đi đi lại lại qua hàng nước mía rồi leo lên cái vồng cạnh đấy ngả lưng một lúc cho đỡ mệt. Vừa nhắm mắt được chút, chợt nghe thấy tiếng con gái ngọt lịm bên tai “Anh ơi, uống nước mía cho mát anh!”. Hé mắt ra, mình sững sờ mất 5 giây, vì thấy đứa con gái nhìn cũng đáng yêu phết đang chìa cốc nước cho mình. Cái gì thế này? Mới nghĩ nháp trong đầu mà đã linh ứng rồi à? Nhận lấy cốc

nước mía lạnh toát, mình ứa nước mắt vì xúc động.

Ôi, tình cuối của đời anh đây rồi. Phải vậy chứ, cuối cùng cũng có người hiểu anh nhất, đến bên anh lúc mỏi mệt nhất, như làn gió dịu dàng, ẩm ướt băng qua cánh đồng khô cháy. Ừ, yêu là vậy. Ít ra cũng có thể cảm nhận cụ thể qua những hành động dù nhỏ nhất nhưng thiết thực và giản dị như này.

Uống xong ly nước, trọng tài thôi còi giục vào sân. Mình đứng lên định đi, chợt tình cuối của mình gọi giật lại “Ồ...nợ hả anh ời?”

Nửa chai

Thằng em chơi cùng mình tôi nay uống ở đâu về xin xin. Bình thường rất chững chạc và chững mực, nhưng có tí men vào là biến thành con người khác. Gần như không nhận ra nó nữa.

Mình ngó bộ dạng nó mà phì cười. Nó thè lưỡi trêu vợ thằng hàng xóm, ở quán cà phê thì mời cả con bé nhân viên “ngồi xuống căn hướng dương nói chuyện tí cho vui”, thấy gái đi đường là nhâng nháo gọi “xe ôm không em ơi”... Nó bảo phê phê tí, thấy con gái đura nào cũng đẹp đại ca ạ. Thế mới tài!

Tóm lại trông nó nhí nhố trẻ con, hăm hăm, dở dở rất hài.

Đôi khi cũng muốn thử như nó một hôm, để biến

thành con người khác vài tiếng đồng hồ. Chỉ độ nửa chai thôi, mình sẽ thấy con bé răng vâu nhà bên duyên dáng một cách bất ngờ và đầy trữ tình.

Nửa chai xong sẽ thấy ôi cuộc sống mên yêu, đọc thơ trên facebook của lão người quen chột ngất ngây trước tâm hồn thánh thiện và đa cảm của hân. Ôi thơ kiểu chi mà hay thôi rồi, hoàng hôn tím rơi đầy trong mắt, chỉ còn anh lạnh lẽo đường về... Bình thường hoàng hôn là khoảng 6 giờ chiều lão hay mặc quần đùi cháo lòng đi đổ rác, tranh thủ tạt ngang quán cóc đánh con đề bạch thủ, cái tích kê ghi đề nhét sau nắp lưng điện thoại kéo con vợ mò thấy. Thật là bi tráng không bút nào tả xiết.

Làm hết nửa chai sẽ thấy vợ đứa nào cũng đáng yêu, mặc dù thực tế chúng vẫn xấu như thường. Sẽ không khó chịu với động tác ngoáy mũi, gãi móng và thò tay móc thức ăn mắc trong kẽ răng của các quý cô lúc ăn trong quán. Chẳng cần một tâm hồn bay bổng nồng nàn như vẫn thấy trong sách, chỉ cần đến bữa vợ nó cầm cho nồi cơm, nấu bát canh rau, xong gọi trống không: “Xuống mà ăn đi” là ổn... Sẽ không thao thức mất ngủ vì một cơn mưa đêm vớ vẩn. Mưa

Đào Tiểu Vũ eBook

thì ngày mai rau tốt chứ có đêch gì phải xoắn. Ngủ.

Hơn nửa chai rượu nếp xong sẽ không đau lòng vì người này, người nọ. Không thấy trên đời này khó khăn nhất là sống cho ra một người tử tế, không ai trách móc được và cũng không trách móc nổi ai, cứ bình lặng để lòng trôi miên man như nước suối, hết đêm tới ngày, xuân hạ thu đông bốn mùa vằn vãi quay vòng, mặc nhiên như quy luật đất trời ngàn năm vẫn thế...

Nhưng không được. Chưa uống say đã biết trước cần phải tỉnh ngay cả lúc đờn nào cũng sắp say thì say sao nổi? Chỉ có cách giả vờ say để qua mặt thiên hạ.

Nhưng vừa làm bộ say sưa, một tiếng nói khác cất lên từ chính cái đầu tỉnh rụi của mình: Đừng có làm trò! Hết cả hứng say!

Nên thấy thằng em say thì ngó cho vui vậy, đêch bắt chước nổi mới buồn.

Một đêm ở Sơn Ninh

Quê nội mình ở Sơn Ninh, một xã nằm bên kia sông Ngân Phố. Quê cũ, nhưng thật ra từ đời bố mình đã không còn ở đây.

Chiều nay ông anh họ rủ mình xuống chơi nhân ngày mai có giỗ “một ai đó trong họ”. Ông anh này con bác họ, ông bác họ là con của một ông mà ông ấy với ông nội mình là hai anh em. Đại khái là thế, anh em họ hàng quây quần lại mà tính ngôi thứ thì đau hết cả đầu mới phân định được thằng nào anh, đứa nào em. Mình kệ mẹ nó, cứ thua tuổi mình là mình xưng anh hết hoặc đứa nào nhìn ốm ốm, còi còi, đứng ngồi có vẻ rúm ró là chúng tự động gọi mình bằng anh. Người đứng tuổi nhắc nhở “Không được, mi phải kêu hấn bằng chú chứ”. Mình nhe răng cười. Lát sau lại xưng anh với “chú”.

Xẩm tối. Ông anh bảo chú ở đây chơi, mai ăn cỗ luôn, chẳng mấy khi xuống đây. Mình suy nghĩ trong 10 giây rồi gật đầu. Chẳng mấy khi xuống đây, thôi thì tiện thể ở lại một đêm gọi là có chút trải nghiệm không khí “nông thôn”. Tính mình vẫn thích phiêu lưu như thế, với lại từ đây đến nhà vợ tương lai cũng gần, có gì gặp nhau tí coi có ăn thua không.

Trong lúc chờ đến bữa tối, mình lang thang ra đầu làng chơi. Trời lạnh lạnh, đồng ruộng lác đác bóng người kéo xe cải tiến lầm lụi trở về. Vài đứa trẻ con đi sau ba con bò, trên tay lưng lửng cầm lồng chim. Một chị quần xắn cao tận đầu gối, cầm chậu và cuốc, chắc đi bón phân về. Thi thoảng mấy chú thanh niên phóng wave @ lướt qua cái vù. Tiếng vịt về chuồng quàng quạc. Tiếng dê be be và muỗi – muỗi bay mù trời trong thứ ánh sáng lơ lơ buổi chập choạng tối. Mùi phân trâu, phân bò, mùi tanh của bùn lẫn trong mùi rượu nhà ai đang nấu. Một bức tranh yên bình và buồn bã. Có cảm giác nơi đây thời gian không chuyển động. Chỉ có ngày và đêm là phân biệt được mà thôi...

Quay lại nhà. Ông anh đang ngồi canh nồi rượu
Đào Tiểu Vũ eBook

trong ánh đèn vừa đủ soi mặt người. Bà chị họ to cao, cười nói nhỏ nhẹ như Siu Black đang vừa cho lợn ăn vừa quát bọn trẻ tắm rửa. Ông anh bảo, chú rửa ráy rồi ta làm be rượu cho vui hè. Ông này rượu uống ba bốn ly là say cả chảy. Say thì việc đầu tiên là chửi con vợ ngu lâu khó đào tạo, tiếp theo là chửi 2 đứa con học dốt như bò, mất dạy và hay hùa theo mẹ xóc đều thành bố. Sau đó quay sang chửi đời. Mà đời là một khái niệm vĩ mô, bèn chửi cụ thể một vài đứa mà ông cho là “chó chết”, là “lũ giẻ rách”. Khi chửi đời, giọng anh trầm lại, chắc sợ vài thằng “đời” vô tình đi qua nghe được lại túm cổ cho mấy quả vào giao diện. Tức là say nhưng anh vẫn tỉnh phết.

Vợ anh, một phụ nữ thuần nông chính hiệu, vóc dáng to gấp ba lần anh. Mình ngó cái cơ thể ấy mà tưởng tượng lúc điên lên, chị túm cổ anh ném cái vào như lá rụng mùa thu. Có hôm ngồi với mình, thấy mình ngáo ngơ nhìn vợ anh, anh bảo “Nói thật là hồi trước đi tán, thấy quả mông to nên eng ung. Mông to dẽ (dễ) đẻ”. À, tình yêu của anh tinh tế ghê. Cảm xúc nảy lộc và thăng hoa bởi cái phao câu phúc hậu. Rất cụ thể và thiết thực. Đếch như bọn lươn lẹo văn vờ nửa mùa, rằng thì là anh yêu em chẳng hiểu vì sao, Đào Tiểu Vũ eBook

rằng em đối với anh là định mệnh cuộc đời, là duyên nợ kiếp trước, etz.

Canh xong chai rượu bảo (tức là rượu cuối), anh giục vợ “triển khai” bữa cơm. Vợ anh vừa cho lợn ăn xong, hai tay quẹt quẹt vào mông cho khô, rồi vục một tay vào cái chậu nhựa nhỏ để bóp món nộm. Nộm gồm tai heo, hoa chuối thái nhỏ, lá đinh lăng và lạc giã dập. Thứ này lai rai với rượu nóng là sô zách. Nhưng mình chẳng hứng lắm, vì không làm được.

Mâm có đĩa nộm mới bóp, đĩa thịt gà luộc với bát canh rau lang. Anh và mình làm mỗi người ba ly bé tẹo thì mình chấp tay ra ý xì tốp tại đây. Anh bảo, kìa uống đi chớ, nỏ mấy khi ngồi với chắc bựa (nhau bữa). Bà chị cầm rằm, thôi chú nỏ uống thì eng cũng ăn cơm đi không tí lại say xin rồi mần um lên đó. Anh lừ mắt, mẹ mi hay hề, chẳng mấy khi... rồi uống tiếp một mình. Bà chị ca cẩm với mình “Chú nhìn trên tường mà coi, toàn vết chém của eng nớ cả đó. Cứ ba chén rượu là cầm dao chém bàn (chỉ cho mình coi vết chém mới tinh), chém ghế, chém cả ti vi...”

Mình lắc đầu bày tỏ thái độ quan ngại sâu sắc,
Đào Tiểu Vũ eBook

anh chẳng nói gì chỉ cười hề hề vô tội, xong nhìn vợ bảo “Uống say mà tôi về phục vụ vợ chu đáo là chuẩn rồi gì nữa”. Vợ anh đỏ mặt, bảo “Nói linh ta linh tinh...”. Thằng con đầu 9 tuổi hỏi mẹ “Nói gì mà linh tinh mẹ hề?”. Vợ anh gạt đi, con nít biết gì, ăn nhanh mà ra chỗ khác chơi!

Gần 8 giờ, sau khi uống nước chè xong, lấy điện thoại gọi cho vợ tương lai, bảo anh đang ở rất gần chỗ em. Nàng bảo thế á, mần chi mà eng xuống đây? Lại chơi uống nước này. Nghe trong điện thoại khá ồn ào, dự là nhà nàng đông khách. Liền rủ nàng đi cà phê cho... thoáng. Nàng bảo cà phê mô ra ở đây, đi xa lắm kìa. Để khi khác chứ mưa lạnh như này làm sao mà đi.

Chỗ này đéch có quán cà phê thật. Quán gần nhất cũng cách 3 - 4 km, đường sá vòng vèo rất khó chịu. Nghĩ chán chán, mình cúp máy. Giờ thì ngồi bó gối nhìn ra cái ngõ tối mù. Mưa lác rác, tiếng côn trùng rả rích, mịa, não hết cả cỗi lòng. Tự nhiên đâm đầu ở lại, giờ thì biết ngu chưa?

Ngồi ngó ti vi láo liên như chó xem tát ao được
Đào Tiểu Vũ eBook

nửa tiếng, đếch biết làm gì, mình quyết định đi ngủ. Mới gần 9 giờ tối mà xóm làng tắt điện đóng cửa ngủ hết, sót lại vài nhà, chắc là chuẩn bị hàng mai đi chợ sớm.

Hỏi anh, đêm nay em ngủ đâu đây? Anh chỉ cái phản kê ngoài hiên bảo, đó, nằm đó mà ngủ cho... mát. Mình ậm ừ sao cũng được. Vợ anh vớt cho mình cái gỏi mọc đen và quả chần bông thoang thoang hương đếch gì í, nhưng nhất quyết không phải hương thơm. Ghê quá, mình phải cởi áo khoác lót dưới ngực cho đỡ ngạt mũi.

Lơ mơ ngủ lúc nào không biết, 3 giờ sáng tỉnh dậy đi tè. Xong ngồi trong màn ngó ra vườn. Mưa rớt lộp độp trên tàu cọ, mưa ràn rạt trên mái tôn theo từng trận gió. Dế kêu lích rích, gà gáy đếch biết canh mấy nữa. Mùi rom mục lẫn trong mùi hoa cau man mác. Mưa, tự nhiên buồn thối cả ruột. Mình đang ở đâu thế này? Sao cô độc đến mức này?

5 rưỡi sáng. Xỏ giày, mặc quần áo, vuốt lại quả tóc bê bết, chào anh chị thằng em về cái đã. Anh nài nỉ ở lại ăn lòng nóng. Mình bảo để khi khác, giờ em

Đào Tiểu Vũ eBook

về. Hai vợ chồng ông anh nhìn nhau, chắc lo mình tự ái, mình dối cái chi đó chẳng?

Đường làng hãy còn mờ mịt. Lác đác người đi chợ sớm. Lạnh run người... Thôi chào nhé anh về, ở lại đây thêm một ngày nữa chắc phát điên lên mất.

Vì buồn

Kỳ án trong nhà tắm

Ra mắt nhà ex được một thời gian, sau đó không lâu, hai đứa quyết định về quê mình, gọi là về lại quê. Định không báo cho gia đình, nhưng ex ngúng nguẩy đòi gọi điện tiền trạm trước, để có gì 2 cụ đỡ bối rối. Mình ngoan ngoãn gọi ngay cho bà già, tất nhiên bật loa ngoài.

- A lô, mẹ ạ!

- Ủ, mẹ này. Dạo này có hay đói vặt nữa không con ời?

- Dạ không, độ này con no rồi!

- Thế là tốt. Ở nhà ăn cái ngon gì cùng nghĩ đến mi. Mà có uống sữa không mai mẹ gửi ra cho mấy

hộp?

- Thôi mai tụi con về rồi, không phải gửi gì đâu...

- Mi nói chi? Ai nữa mà “tụi con”?

- Bạn gái con đợ. Mai về chơi ít bữa... Thôi có gì mai về con nói chuyện sau!”

Cát loa rất ngọt, vì để thêm mấy giây nữa cụ hỏi sang mấy chuyện linh tinh không tiện cho ex lắm. Ex nghe xong khen giọng Hà Tĩnh hay nhỉ, em chả hiểu mẹ anh nói gì. Mình bảo giọng quê anh rất hay nhưng chẳng mấy ai bắt chước được đâu. Ex xì môi “Lại phét rồi”.

Sáng tinh mơ, hai đứa trèo lên cái xe 50 chỗ ở bên xe. Vừa ăn bánh mỳ, mình vừa chỉ cho ex xem một đôi đang hôn nhau. Con kia về quê, thằng cu người yêu ra tiễn. Con bé xinh xắn, mũm mĩm cứ chìa má ra cho thằng nồm ấy hôn, môi thằng này thâm sì, thi thoảng máu quá còn tổ chức đá lưỡi tanh

tách. Ex bảo “Èo kinh, anh để ý môi thằng ấy kìa. Thế mà con kia cũng... cho hôn”. Mình gật gù “Chắc con ấy thèm tiết lộc”. Ex bịt miệng cười “Bó tay anh!”.

Xế trưa thì về đến nhà. Trên đường về, mình khuyên cáo ex một số điều nên làm và không nên làm khi có mặt các cụ. Một là không được mặc quần đùi, hai là giữ khoảng cách an toàn, không được ngả ngón bày tỏ tình cảm một cách lộ liễu, ví dụ bá vai, ôm cổ, gác chân... thèm hôn quá thì nháy anh ra ngõ, cháo lười nhanh còn vào rửa bát hoặc coi thời sự. Ex nghe xong có vẻ khá căng thẳng, mặt sượng sượng ngu ngu rất đáng yêu.

Sau màn chào hỏi, ex ra sau nhà rửa chân tay. Bà già bảo “Cũng được đọ, to cao, khỏe mạnh, hiền lành... Mà răng mi lại... lừa được hấn?” Mình gắt “Nói chi rửa mạ, ai lừa ai?” Bà già cười “Tại tau thấy hấn xinh gái...” Ông già có vẻ cũng ung, ngồi đọc báo thì thoảng cười mím mím.

Ở nhà hôm thứ 2. Trước sự giám sát chặt chẽ của các cụ, hai đứa không dám tí toáy nhau. Tới ex
Đào Tiểu Vũ eBook

ngoan ngoãn nằm với “mẹ chồng”, cái mông cong cong quay ra ngoài, khiến mình trần trọc cả đêm không ngủ được. Cứ tỉnh dậy lại phải đi uống nước. Lúc ngang qua giường tranh thủ vỗ mấy cái, miệng làm bầm “*Muối này*”. Bà già ngái ngủ bảo ex “*Nằm sát vô đây đi, ở quê lắm muối lắm, không phải như thành phố đâu*”.

Buổi trưa, nóng quá mình mò dậy tắm. Đang dội nước trong nhà tắm thì ex đi xuống, chắc nàng cũng nóng quá không ngủ được. Mấy hôm không làm ăn gì nên bức xúc, sẵn cả nhà đang ngủ bèn hé cửa bảo ex “*Vào đây*”. Nàng nhăn mặt hỏi “*Vào làm gì?*” Ghé tai nàng thì thầm “*Vào hợp nội bộ tí, nhân lúc không có ai*”.

Nhà tắm có cái cửa kéo bằng nhựa, bên dưới hở ra một khoảng gần 2 gang tay. Đang ôm nhau hôn hít say mê chợt có tiếng dép đi xuống. Trước cửa nhà tắm là khoảng sân nhỏ, chắc ông già dậy giặt quần áo cho được nắng.

Mình cuống quýt đẩy ex nép vào góc tường để lờ bên ngoài nhìn vào không thấy... 4 cái chân. Ông già Đào Tiểu Vũ eBook

hỏi “*H hấn đi mô rồi mà không thấy?*” Mình đội nước ào ào cho tự nhiên, rồi tỉnh bơ “*Chắc sang hàng xóm chơi rồi cũng nên*”. Ở trong, mặt nàng tái mét, đến thở mạnh cũng không dám.

Trời mùa hè nóng, nhà tắm vừa bé vừa thấp nên càng bức bối ngột ngạt. Bên ngoài ông già đã chuyển sang chẻ củi để lát luộc khoai, động tác tỉ mỉ và ung dung như không có gì phải vội.

Sốt ruột quá, mình thò mồm nói qua vách cửa nói “*Bố chiều nay không phải đi họp à?*”

Ông già vẫn túc tắc chẻ củi, giọng đùng đùng “*Bạ ni có họp chi mô!*” (Dạo này có họp gì đâu). Chán thật, bình thường vẫn hay thấy họp thôn, họp xóm suốt, hôm nay dở chừng thế không biết.

“*Thế chiều nay bố không đi đánh cờ à?*”

“*Dạo ni đau lưng nên ít chơi, mà chiều mát mát mới đi được...*”

Bố bắt đầu rửa khoai cho vào nồi. Ex đứng rúm ró trong góc, mồ hôi vã ra như tắm thật. Đứng thêm một tiếng nữa có khi ngất vì vừa nóng vừa căng thẳng.

Chợt bố hỏi vói vào “*Mà tắm chi lâu rứa?*” Mình vịn vôi nước to hết cỡ, cốt để bố biết đang tắm mà đừng hỏi nữa.

10 phút đau khổ nữa trôi qua. Loay hoay mãi không thoát ra được, bố thì ngồi canh nồi khoai ngay trước mặt, đã thế còn thân nhiên kéo ghế lồi báo ra đọc. Báo giấy thì biết rồi đây, khổ to như cái lá chuối và đầy chữ, đọc khi nào cho xong.

Nóng ruột quá, nghĩ mãi không có kế gì diệu hồ li sơn, mình bắt đầu hoảng. Chẳng nhẽ cứ cố thủ trong này? Ex kéo tay thì thầm “*Bảo bố lên nhà lấy hộ cái quần đùi đi, nói con quên quần...*” Ex quả là cao tay, mình mừng hùm truyền đạt ngay ra bên ngoài. Bố bỏ tờ báo xuống, vừa đi vừa lẩm bẩm “*Tắm mà cũng không mang theo quần áo!!!!*”

Chỉ đợi bố khuất bóng, ex lên nhanh ra, rồi nhắm Đào Tiểu Vũ eBook

phía cửa nách tháo chạy. Gà quế nhảy loạn xạ. Lát sau nàng vòng xuống chào “Dạ, bác làm gì đó ạ? Ôi cháu nghe mùi khoai lang...”.

Bố ngẩng lên bảo “*Đi đâu cả trưa mà không ngủ cháu?*” Ex đỏ bừng mặt không dám nhìn về phía mình.

Mấy tháng sau mình về quê lần nữa. Bà già bảo “*Bữa đó tụi bây mần chi trong nhà tắm bố biết hết cả rồi!*”

Mình nghe xong nhìn quanh không thấy cái lỗ nào để chui xuống...

1. Peavey hoặc peavy – phát âm “pi-vi” – một công cụ để làm với gỗ cây, đầu sắt nhọn như của chiếc xà beng, tay cầm dài bằng gỗ, ở đầu lại có thêm một vòng sắt để móc và đẩy thân cây gỗ. Xin coi hình vẽ trong từ điển Webster. (ND chú thích).

Hiệp hội thể thao Các trường đại học trong nước.

Cục Quản lý ô tô.

Pierre Auguste Renoir (1841-1919): Họa sĩ nổi tiếng của Pháp, thuộc trường phái ấn tượng.

Hiệp hội Bóng rổ Quốc gia.

Yonkers: Thành phố ngoại vi thành phố New York về phía Bắc, ven sông Hudson.

Steve McQueen (1930-1980): Diễn viên điện ảnh Mỹ, đã sáng tạo nên những nhân vật cô đơn lầm lỳ, mạnh mẽ và nổi tiếng vì những pha nguy hiểm.

NYPD: Sở Cảnh sát New York.

Thương hiệu của các bản nhạc nền thường phát tại nhà hàng, thang máy... và các nơi công cộng khác.

The Clash: Ban nhạc punk rock của Anh, thành lập năm 1976 và giải tán năm 1985. Là một trong các ban nhạc có ý nghĩa và năng động nhất trong dòng nhạc rock.

Thổ dân Bắc Mỹ, ban đầu định cư ở thung lũng sông Hudson, ngày nay nhiều người Iroquois sinh sống tại các khu vực thành thị.

Đào Tiểu Vũ eBook

Stevie Ray Vaughan: Ca sĩ và nhạc công guitar nổi tiếng của Mỹ, là siêu sao trước khi tử nạn trong vụ rơi máy bay năm 1990.

Nhân vật chính trong bộ phim cùng tên của đạo diễn Mỹ Steven Bochco (sinh năm 1943).

Một loại ma túy tạo cảm giác kích thích và giải toả ức chế, công thức $C_{11}H_{15}NO_2$.

Một trong những chương trình truyền hình được hâm mộ nhất của Nữ hoàng Truyền hình Mỹ Winfrey Oprah, bắt đầu từ năm 1996. Mỗi năm vài lần, chương trình này tập trung vào cuốn sách do Winfrey chọn.

Cục Điều tra Liên bang Mỹ.

Cục Rượu, Thuốc lá và Súng.

Davis Letterman (sinh năm 1947): Ngôi sao truyền hình Mỹ, dẫn chương trình giải trí và thảo luận giờ khuya từ năm 1982.

Martha Stewart (sinh năm 1941): Nữ doanh nhân Mỹ, trả lời những câu hỏi về giải trí, nấu ăn trong chương trình The Early Show trên truyền hình.

Oprah Winfrey: Sinh năm 1954, ngôi sao truyền hình Mỹ, đã giành nhiều giải Emmy. Yếu tố thành công chính trong các chương trình của Oprah là khả năng kết nối tuyệt vời, đầy cảm xúc của bà với khách mời.

Thương hiệu của một loại vải tổng hợp mỏng và bền.

Đào Tiểu Vũ eBook

Diễn viên điện ảnh Mỹ.

Đội Phản ứng nhanh.

Hội đồng Trọng tài.

Liên đoàn Dân chính.

Hội Ireland.

Ủy ban Kiểm soát ma túy.

Bộ Tư pháp.

Cục Điều tra Liên bang.

Ủy mị, cỗ lỗ sĩ.

Trong truyện cổ tích, nàng tiên mỗi lần lấy đi một cái răng sữa lại để một món tiền hoặc quà dưới gối cho trẻ em.

Cực bắc của thành phố New York.

Công ty âm nhạc đặt trụ sở tại Detroit, rất nổi tiếng trong các thập kỷ 1960 và 1970, chuyên về các loại nhạc pop, soul và nhà thờ.

Lance Armstrong (sinh năm 1971): Vận động viên đua xe đạp nổi tiếng của Mỹ, là người lập kỷ lục 17 lần giành giải quán quân tại cuộc đua Tour de France.

Cầu thủ bóng đá nổi tiếng của Mỹ.

Trùm mafia, nhân vật chính trong tiểu thuyết Bố già của Mario Pulzo và bộ phim nổi tiếng, cùng tên của đạo diễn Francis Ford Coppola. Diễn viên Marlon Brando giành giải Oscar Nam diễn viên xuất sắc nhất vì vai này.

Đào Tiểu Vũ eBook

Một trong hai thương hiệu máy tính xách tay đầu tiên, nổi tiếng của Mỹ trong thập niên 1990.

Diễn viên Mỹ, đóng vai trung úy trong phim Viên trung úy tha hóa (năm 1992).

Julia Child (1912-2004): Chuyên gia nấu ăn, là tác giả và đạo diễn truyền hình Mỹ. Bà dạy nấu các món ăn Pháp qua sách vở và các chương trình truyền hình.

Nữ diễn viên điện ảnh nổi tiếng của Australia, sinh năm 1967, từng hai lần giành giải Quả cầu vàng và giải Oscar về diễn xuất.

Tổng thống Mỹ đương nhiệm.

Calvin Klein: Nhà thiết kế thời trang nổi tiếng của Mỹ, sinh năm 1942

Robert Frost (1874-1963): nhà thơ Mỹ, người đã tôn vinh phong cảnh đồng quê New England và ngôn ngữ New England.

Frank Borman, một trong bốn phi hành gia trên con tàu vũ trụ Apollo 8 của Mỹ, phóng ngày 21 tháng Mười hai năm 1968.

Phim của đạo diễn Wiseman, công chiếu năm 1969.

Món bánh của Mexico, nhồi phô mát, thịt... rồi nướng. Bà (tiếng Ý trong nguyên bản).

Loại rượu vang của miền Trung nước Ý.

Ông (tiếng Ý trong nguyên bản).

Đào Tiểu Vũ eBook

Vàng, phải (tiếng Ý trong nguyên bản).

Vùng bắc Ý, trung tâm văn hoá thời Phục hưng.

Frank Sinatra (1915-1998): Ca sĩ, diễn viên điện ảnh Mỹ gốc Ý, là một trong những nghệ sĩ nổi tiếng nhất trong thế hệ ông.

Norman Rockwell (1894-1978): Họa sĩ Mỹ.

Khu vực phía tây Manhattan, New York, nổi tiếng vì nhiều studio và gallery nghệ thuật.

Cà phê sữa sủi bọt, thêm sôcôla bột hoặc quế.

Bảo tàng Mỹ thuật do anh em nhà công nghiệp và hảo tâm Guggenheim thành lập năm 1939 ở New York.

MOMA: Bảo tàng Mỹ thuật Hiện đại ở New York (Các chú thích của người dịch).

Cancún: Khu nghỉ dưỡng trên bờ biển đông bắc Quintana Roo, Mexico.

Tạm dịch: Nước nhà dù hưng thịnh hay suy vong thì người đàn ông bình thường cũng phải có trách nhiệm.

Nghệ nhân nổi tiếng trong lĩnh vực bình thư - kể chuyện dài, một hình thức văn nghệ dân gian của Trung Quốc.

Trương Tín Triết (1967) ca sĩ nổi tiếng người Đài Loan.

Trong tiếng Trung, từ “gà” có nghĩa bóng là gái bán hoa.

Bậc tiểu học của Trung Quốc từ lớp 1 đến lớp 6, bậc THCS từ lớp 7 đến lớp 9.

(1) : Cổ Hoặc Tử (tạm dịch: Đứa nhóc hư) là bộ truyện

Đào Tiểu Vũ eBook

tranh của Hồng Kông.

(2) : Tên một loại nước ngọt đóng chai sản xuất vào những năm 1980 ở Trung Quốc.

(3) : Tứ đại thiên vương là tên gọi thân mật của những người hâm mộ dành cho 4 ca sĩ, diễn viên Hồng Kông trẻ nổi tiếng cuối thập niên 1980 - đầu thập niên 1990; gồm Trương Ngọc Hữu (hát hay nhất), Quách Vũ Thành (nhảy đẹp nhất), Lưu Đức Hoa (diễn xuất hay nhất), Lê Minh (Phong độ, đẹp trai nhất).

(4) : Tiểu hổ đội gồm ba thành viên Ngô Kỳ Long, Trần Chí Bằng và Tô Hữu Bằng, là ban nhạc nổi tiếng của Đài Loan cuối thập kỉ 80, đầu thập kỉ 90 thế kỉ XX.

(5) : Cuộc thi tiếng hát truyền hình hay thần tượng âm nhạc dành cho nữ sinh do đài truyền hình Hồ Nam tổ chức từ năm 2004 đến 2006.

Chu Hoa Kiện (1960) là một ca sĩ trong làng nhạc Hoa ngữ Hồng Kông.

Một loại hormone do cơ thể sản xuất ra khi bạn sợ hãi, tức giận hay thích thú, cái mà làm cho nhịp tim đập nhanh hơn và cơ thể chuẩn bị cho những phản ứng chống lại sự nguy hiểm.

Nữ nhà văn chuyên sáng tác dòng tiểu thuyết tình cảm của Đài Loan.

Là một loại rượu vang được lên men từ quả nho hoặc

Đào Tiểu Vũ eBook

nước quả nhỏ, ngoài ra còn có thể được làm từ một số loại trái cây khác.

Saint Seiya là bộ tranh truyện nổi tiếng của tác giả Masami Kurumada (Nhật Bản).

Còn có tên là Bạch quả là loài cây thân gỗ duy nhất còn sinh tồn trong chi Ginkgo, họ Ginkgoales.

Ban liên lạc là một bộ phận quan trọng của Hội sinh viên trong các trường đại học ở Trung Quốc. Nhiệm vụ chính của ban liên lạc là liên lạc với các tổ chức, đơn vị bên ngoài để xin tài trợ kinh phí cho Hội sinh viên và các hoạt động của hội.

Trần Tầm phiên âm tiếng Trung là Chen Xun.

Lão xá (1899 - 1966), tên thật là Thư Khánh Xuân, tự Xá Dư, là một nhà sáng tác tiểu thuyết và kịch của Trung Quốc. Đề tài khai thác chủ yếu của ông là viết về học sinh, trí thức và thị dân ở Bắc Kinh. Trà Quán là một trong hai tác phẩm nổi tiếng nhất của ông.

Nữ nhà văn chuyên sáng tác dòng tiểu thuyết tình cảm của Đài Loan.

Trung Quốc có tục lệ sờ khi đá đầu năm để tránh mọi bệnh tật, trừ tà.

Hay chính là Tân Tây du kí là một cặp hai phim Hồng Kông của đạo diễn Lưu Trấn Vĩ phỏng theo bộ tiểu thuyết kinh điển Tây du kí của nhà văn Ngô Thừa Ân,

Đào Tiểu Vũ eBook

cả hai bộ phim đều được công chiếu năm 1995 và nhận được phản ứng tích cực từ cả công chúng và giới phê bình.

Vương Phi (1969) là một nữ ca sĩ, nhạc sĩ, diễn viên, người mẫu của Hồng Kông. Cô là một thần tượng tại khắp Trung Quốc, Đài Loan, Hồng Kông, Singapore, Malaysia, Indonesia, Nhật Bản và nhiều quốc gia khác. Châu Huệ Mẫn (1967) là ca sĩ, diễn viên được yêu mến ở Hồng Kông.

Nàng công chúa có sức mạnh thần kì trong một bộ phim hoạt hình của Mĩ được công ti Filmmation sản xuất năm 1985.

Là ca sĩ nhạc pop Trung Quốc. Cô nhanh chóng nổi tiếng khi giành giải quán quân trong cuộc thi Super Girls năm 2005.

MC nổi tiếng của đài truyền hình Trung ương Trung Quốc.

Vị thuốc Bắc dùng để giải nhiệt, tiêu độc, phòng bệnh. Trích trong câu thơ “Tặng kinh thương hải nan vi thủy, trừ khước Vu Sơn bất thị vân” của nhà thơ Nguyên Chấn, ý muốn nói rằng đã yêu một người sâu sắc thì rất khó có thể quên.

Tên Phương Hồi phiên âm tiếng Trung là Fang Hui, Thẩm Hiểu Đường phiên âm tiếng Trung là Shen Xiao

Đào Tiểu Vũ eBook

Tang.

Nhân vật võ hiệp truyền thuyết sống ở cuối nhà Minh, đầu nhà Thanh của Trung Quốc.

Rau thì là có âm Hán Việt là hồi hương.

Jeanne d'Arc (1412 – 1431) là một nữ anh hùng người Pháp trong cuộc Chiến tranh Trăm năm giữa Pháp và Anh. Ngày 16 tháng 5 năm 1920, Jeanne d'Arc được Giáo hoàng Biển Đức XV chính thức phong thánh và là thánh quan thầy Giáo hội nước Pháp.

Một loại rượu truyền thống uống trong dịp Giáng Sinh làm từ rượu vang đỏ pha với nhiều loại gia vị khác nhau và đun nóng lên.

8\ Fred, Wilma, Barney là các nhân vật trong series phim hoạt hình lấy bối cảnh thời đồ đá The Flintstones (từng được chiếu ở Việt Nam với tên Gia đình Flintstones).

9\ Obi-Wan Kenobi, Darth Vader: Các nhân vật trong Star Wars.

10\ Ở đây chơi chữ 'partially absent' - có nghĩa là nghỉ nửa buổi, trong trường hợp này còn có thể hiểu là 'nghỉ một nửa người'.

11\ Từ 'pead' - đã để hạt đậu lên đồng âm với 'peed' - đã tè lên

1\ Nguyên văn: cousins once removed: từ để chỉ những
Đào Tiểu Vũ eBook

người họ hàng cách một đời, dịch từng chữ có thể hiểu là “họ hàng từng bị cắt bỏ”. [Mọi chú thích đều của người dịch].

2\ Trong tiếng Anh, “dye” có nghĩa là “nhuộm”, đồng âm với “die” có nghĩa là “chết”.

3\ Trong nguyên tác “Below C level” - dưới điểm C, nhưng “C level” đồng âm với “sea level” có nghĩa là “mực nước biển”.

4\ Troll: sinh vật trong truyện cổ các nước Scandinavi.

5\ Giant: sinh vật thường có mặt trong truyện cổ châu Âu. Khác với cyclop là không lồ một mắt trong thần thoại Hy Lạp

6\ Series truyền hình nhiều tập của Mỹ theo dấu các cảnh sát trong các hoạt động nghiệp vụ của họ

7\ Heimlich là thủ thuật dùng để cấp cứu khi có dị vật lọt vào đường thở và choán gần hết diện tích của đường thở. Nguyên tắc của Heimlich là tạo 1 lực tác động mạnh, đột ngột vào 2 buồng phổi bằng cách vỗ từ lưng hoặc ép vào cơ hoành, mục đích tạo ra một áp lực lớn đột ngột trong đường hô hấp đẩy dị vật ra ngoài. Tên thủ thuật được đặt theo tên của người đã sáng tạo ra nó, Henry Jay Heimlich MD, một bác sĩ người Mỹ.

1 Déjà vu (phiên âm tiếng Anh: /deʒa vu/ nghe; phiên âm tiếng Pháp [deʒa vy] nghe, 'đã nhìn thấy'; hay còn gọi là
Đào Tiểu Vũ eBook

ký ức ảo giác, từ 'para' trong tiếng Hy Lạp là παρα, kết hợp với từ μνήμη 'mnēmē' là 'memory - trí nhớ, ký ức') hoặc promnesia (chứng rối loạn trí nhớ), là ảo giác, cảm thấy quen thuộc (như đã từng thấy, từng trải qua trong trí nhớ) trong một môi trường, khung cảnh mới, chưa từng biết trước đó hoặc không nhớ rõ lúc nào. Đây có thể là những trải nghiệm của một cảm giác chắc chắn rằng đã từng chứng kiến hay đã sống qua một hoàn cảnh đã xảy ra trước đây (một người cảm thấy sự kiện đang xảy ra này đã từng xảy ra trong quá khứ không lâu), mặc dù không thể biết chắc chắn các trường hợp linh cảm ấy đã xảy ra lúc nào.

Charles Xavier: Một nhân vật trong bộ phim X-Men (Dị Nhân), có khả năng đọc suy nghĩ của người khác.

1. Chỉ lời tuyên thệ thường được đọc trong các buổi lễ của người Mỹ với nội dung: “Tôi xin thề trung thành với lá cờ của Hợp chủng quốc Hoa Kỳ và với nền cộng hòa mà lá cờ đại diện. Một quốc gia dưới Thượng đế, không bị chia cắt, với tự do và công lý cho mọi người.” (theo Wikipedia)

2. Đơn vị tiền tệ thời Hy Lạp cổ đại.